Anul XVI nr. 12 (745) 29 mart. – 4 apr. 2006
28 pagini – 2 lei – 20.000 lei vechi

ACADEMIA CAŢAVENCU

TAGMA CUM LAUDE

săptămînal de moravuri grele

Din faptele miliţienilor care au îngrijit de cazul Lele:

Parchetul General şi SRI-ul au făcut poliţie politică

Un procuror din Oradea, pe nume Lele, care a îndrăznit să aresteze un mafiot local, pe nume Tărău, protejat de un fost premier, pe nume Năstase, a fost pus sub „investigare cu mijloace specifice“ de către două instituţii ale statului, pe nume Parchetul General şi SRI. „Mijloacele specifice“ au vizat nu numai procurorul, ci şi pe soţia, părinţii şi socrii acestuia. Pe vremea cînd se întîmplau toate astea, SRI era condus tot de Radu Timofte, iar la Parchet făcea şi şunta legea actualul consilier personal al lui Ilie Botoş. Mai multe detalii puteţi afla citind cu mijloacele voastre specifice ancheta din

Pagina 3

Canciocu' mic!

Premierul stă la temelia construcţiilor franţuzeşti fără autorizaţie

De Ziua Francofoniei, premierul Tăriceanu s-a simţit dator să facă un *cadeau extraordinaire* Franţei: i-a dăruit un cancioc de ciment, pe care l-a pus cu mînuţa lui la temelia unui liceu franţuzesc ce urmează să fie construit în Bucureşti. Frumos gestul, doar că liceul la care Tăriceanu a pus cu mult fast canciocul de temelie nu are autorizaţie de construcţie. *Purcoa?* Vă invităm să *citir* în

Pagina 15

Matelotul naţional le urează fotbaliştilor de la Rapid şi Steaua:

VÎNT DIN CUPA!

Da' de ce nu veniţi la noi, domnu' preşedinte? Ce, Rapidu nu e bun să faceţi populism cu el? Aţi fost în finala din 2004 cu un comunist, mergeţi acum, pentru semifinală, şi cu un utecist!
Hai la noi în galerie, dom' Băsescu! Că vă dau o căciulă de merinos, să nu mai umblaţi cu cipilica aia de inundaţii. Iar strict pe partea economică, vă dau un iaurt din ăla adevărat de-l bagi în frigider şi iese direct îngheţata lu' frac-tu' dumneavoastră!
STEAUA BUCUREŞTI
RAPID

Ca fost ofiţer, Traian Băsescu ar vrea să bată Steaua, iar ca fost ministru al Transporturilor ar vrea să bată Rapidul. Însă, ca preşedinte-jucător, ar dori să bată amîndouă la un scor confortabil care să le asigure calificarea.

Văcăroiu se mută cu Comisia de Bufet-Finanţe la subsol

Noul bufet al Senatului, a cărui amenajare e în plin elan, se va afla la o adîncime de 9 metri sub Palatul Parlamentului. Cu alte cuvinte, bufetul Senatului va fi într-un fel de pivniţă, loc cunoscut în popor ca gazdă pentru cele necesare gurii, dar şi gîtului: damigene, pentru vizitele de cu seară, respectiv borcane cu murături, pentru acelea dinspre zori. Cel mai bucuros, dacă nu deja vesel, trebuie să fie nea Nicu Văcăroiu, şef peste Senat şi, de-acum, şi peste anexele acestuia de la subsol. Şi ştiţi de ce s-ar bucura el cel mai mult că noul bufet va fi la subsol şi nu la un etaj superior? Simplu: pentru că varianta la subsol, spre deosebire de cea la etaj, face posibil accesul fără nici un efort; ba şi prin rostogolire.

Crîşmă cu premeditare

Aşezămîntul cultural
ACADEMIA CATAVENCU
(BULETINUL ACADEMIEI)

REDACŢIA:
Ştefan AGOPIAN
Ion BARBU
Redactor-şef adj.: **Marius BORŢEA**
Şef Birou Mediu: **Dragoş BUCURENCI**
Redactor-şef: **Doru BUŞCU**
Trebi juridice: **Doru COSTEA**
Răzvan CUCUI
Birou Investigaţii: **Marius DRĂGHICI**
Secretar general de redacţie: **Gabriel DROGEANU**
Consilier tehnic: **Florin IARU**
Alin IONESCU
Eugen ISTODOR
Şef Birou Investigaţii: **Cornel IVANCIUC**
Augustin JULEA
Redactor artistic: **Octav MARDALE**
Redactor-şef adj.: **Liviu MIHAIU**
Şef Birou Externe: **Ioan T. MORAR**
Şef Birou Distracţii-Amuzament: **Viorel MOŢOC**
Dragoş MUŞAT
Grafician: **Bogdan PETRY**
Secretar de redacţie: **Dan STANCIU**
Secţie Moravuri Uşoare: **Simona TACHE**
Birou Investigaţii: **Iulian TĂNASE**
Şef Birou Social-Politic: **Mircea TOMA**
Mihai BURCEA (documentarist)
Reporteri: **Alexandru CĂUTIŞ, Alexandru DUŢU, Daniel GOACE, Cătălin MATEI, Alexandru VĂRZARU**
General Manager: **Sorin VULPE**
şi cititorii noştri, care sînt la fel de inteligenţi ca noi.

Design: **© 2002 Concept Multimedia – Vlad ARGHIR & Florin IARU**
Tehnoredactare: **Corina MÎŢĂ, Florin PARASCHIV**

Marketing Director: **Sorin AXINTE** axu@catavencu.ro
Promotion Manager: **Roxana BODEA** roxana.bodea@catavencu.ro
Traffic: **Ana-Maria SMARANDACHE** anamaria.smarandache@smz.ro
Manager de distribuţie: **Cristian DOMNIŢEANU** cristi@catavencu.ro

Comenzi publicitare la Splendid Mediazece **Mircea IONESCU –** sales manager mircea.ionescu@smz.ro Tel.: 230.57.53

DIFUZARE prin SC Caţavencu SA, Cornel SEVASTRE – director distribuţie cornels@cotidianul.ro Tel.: 0727.722.624
Abonamente prin Rodipet S.A. Nr. de catalog 2002 sau direct la Academia Caţavencu

ADRESA REDACŢIEI:
Bulevardul Regina Elisabeta 7-9, etaj 6, Sector 3, Bucureşti
Tel.: 314.02.35; 314.02.38; 314.02.39
Fax: 314.02.58
ISSN 1221-5597
Tipărit la Tipografia România liberă

BRAT **Biroul Român de Audit al Tirajelor** a eliberat **Certificatul de Audit** pentru revista ***Academia Caţavencu*** în conformitate cu Standardele Internaţionale de Audit

Internet: http://www.catavencu.ro
E-mail: office@catavencu.ro
marius.bortea@catavencu.ro

Bârfe, şmenuri, şuşan

Ai auzit, dragă, ce măgărie a spus Ludovic Orban? Da, dragă, Şică de la PNL! A zis că pentru a promova în politică, femeile trebuie să treacă prin patul şefilor... Deci, tu ce eşti la noi în partid? Vicepreşedinte? Bun... vrei mai sus?

Lavinia Şandru şi Cozmin Guşă, adică partidul care a impus deviza „PIN noi înşine!"

Se pare că Cozmin Guşă are un plan. Căci ce să faci când nu eşti nici la putere, nici în opoziţie? Pui de-o urzeală. Mai ţineţi minte că pinifanionul Guşă a declarat că sunt aproximativ o sută de parlamentari din Camerele reunite suspecţi de a fi colaboratori ai Securităţii?! Guşă are surse foarte bune în SRI şi nu avea nici un motiv să bată câmpii când acuza nu unul sau doi parlamentari, ci o sută, adică a şasea parte a parlamentului românesc. Scopul şefului Laviniei Şandru coincide cu al fostului său şef, Traian Băsescu: alegeri anticipate! Mai precis, imediat după raportul de ţară, aceste dosare, care, vorba preşedintelui, vor aduce „mari surprize", vor isca şi un mare scandal asupra calităţii Parlamentului României, motiv foarte clar pentru noi toţi de a merge repede la urne şi a scăpa de securiştii dracului! Interesant, nu-i aşa?

Marian Iancu, cel a cărui arestare se joacă în aceste zile, se laudă peste tot că a ajuns la Ilie Botoş şi Monica Macovei şi a obţinut finalmente o păsuire în dosarul Carom, dosar unde e arestat fostul său partener, Ovidiu Tender. Curios e că unul dintre martorii acuzării în dosarul Carom este nimeni altul decât Corneliu Iacobov, fost tovarăş de afaceri al celor doi. Poate asta negociază Viorel Hrebenciuc de luni de zile...

Ca să nu mai fie nici o urmă de îndoială: Adrian Năstase dorea să plece cu arme, tablouri şi parlamentari (vreo zece-douăsprezece bucăţi deputaţi) la Partidul Conservator. Intervenţia decisivă a avut-o Traian Băsescu, care a dorit astfel să evite o criză guvernamentală până-n raportul de aderare. Dacă mişcarea s-ar fi produs, Năstase ar fi devenit coleg de guvernare cu Călin Popescu Tăriceanu, căruia chiar ar fi putut să-i vină la dreapta, ca viceprim-ministru, pe motiv că Dan Voiculescu a început să-i caute înlocuitor lui George Copos, din ce în ce mai „scârbit" de cercetările DNA.

Liviu Harbuz şi-a luat viză de America valabilă timp de 10 ani şi vrea s-o taie peste Ocean, unde să nu mai audă de durere şi întristare. Că cea mai mare durere a lui este să nu-l întristeze Parchetul, când i-o fi lumea mai dragă, şi să-l ia la întrebări despre felul în care a tocat banul public, cică pe câinii maidanezi, când deţinea funcţia de preşedinte al Autorităţii Naţionale Sanitar-Veterinare. Noaptea în somn, Harbuz aude o voce care îl trage de mânecă aşa: jupâne, te cheamă ş-un câine, cel mai necastrat, banu' ne-a păpat şi l-a deturnat.

De când s-a văzut în NATO şi, mai ales, de când a descoperit ce poate face cu un dosar de informator al fostei Direcţii a IV-a de Contrainformaţii militare în relaţia cu primul marinar al ţării, armata şi-a luat rău de tot nasul la purtare. Generali făcuţi peste noapte fac legea în armată. Cătălin Zisu a ajuns general la 37 de ani şi şef al Direcţiei Administrative şi Servicii, care controlează toate cercurile militare din ţară. Singura contribuţie a lui Zisu la victoria armatei a fost să organizeze paranghelii la Casa Centrală a Armatei din Bucureşti şi să-i aducă pe manelişti la nunţile, tăierile de moţ şi cumetriile ofiţerilor.

Generalul Zisu este mâna murdară a lui Bădălan, şeful Statului Major General al Armatei. Pentru că lui Bădălan şi camarilei lui nu-i ajungeau locurile de dezmăţ din Capitală şi împrejurimi, l-au pus pe Zisu să confişte hotelurile militare ale Corpului 4 Armată Teritorial „Mareşal Constantin Prezan". Zisu şi făcut: Zisu a găbjit hotelul „Cămin" din Cluj, plus hotelurile militare de la Stâna de Vale şi Vatra Dornei, precum şi căminul de garnizoană de la Băltăteşti, o superbă staţiune montană din Bucovina. În obiectivele confiscate de Bădălan şi trecute în subordinea Direcţiei Administrative şi Servicii comandate de generalul Zisu au loc adevărate dezmăţuri cu putori şi manelişti, la care participă oamenii lui Bădălan din fruntea armatei.

Acciduzzu

Legendă
- ? *bârfă pentru care nu băgăm mâna-n foc*
- ?? *bârfă cu parfum de credibilitate*
- ??? *bârfă-beton*

Bula demnitarului

Deci, a venit unii să le dau teren pentru un ApaLand. Au vrut şi ei să-mi dea ceva, da' io nu i-am refuzat... Acuma e de icompetenţa Primăriei Generale să dărîme blocurile şi să scoată şinele de tramvai ca să-i punem pe oamenii ăia în posesie.

Marian Vanghelie, primarul care prin bunăvoinţa examinatorilor din sector s-a pricopsit cu un 5

CATEGORIA
PATUL LUI PROSTGUST

Ludovic Orban (vicepreşedinte PNL): „Vă recomand să nu urmaţi stilul de carieră politică al Ralucăi Turcan, al Mioarei Mantale, al Elenei Udrea. Nu trebuie să treceţi prin patul nici unui şef, dacă vreţi să ajungeţi în funcţii publice importante."

CATEGORIA
LOVITURĂ SUB COAFURĂ

Raluca Turcan (deputat PNL): „Am avut senzaţia că nu sînt chiar singură în această porcărie."

CATEGORIA
GRAMATICĂ CU PREMEDITARE

Marian Vanghelie (primar sectorul 5): „Mai are mult pînă să aibă puncte de vedere asupra la ce spun eu."

CATEGORIA
EMIL BOBU

Cosmin Nicula (deputat PSD): „«Cioara» poate fi considerată o figură de stil, căci nu există semeni de-ai noştri care să zboare."

Eugen Bejinariu (deputat independent, fost PSD): „Chestiunea lui Adrian Năstase este treaba domniei sale."

CATEGORIA
DE VINĂ-I ANTURAJUL

Ilie Sîrbu (membru PSD): „Iorgovan e un simplu cetăţean, senator, e drept, dar nu mai e membru de partid şi nu intru în dialog cu cetăţeni care nu au apartenenţă politică."

CATEGORIA
O DATĂ VEDE NAŞUL MANDATUL FINULUI

Bogdan Olteanu (preşedintele Camerei Deputaţilor): „Sprijinul naşului Tăriceanu a contat în cariera mea politică şi nu ascund asta."

CATEGORIA
DIN PUŢINUL GÎNDIRII

Eugen Nicolicea (deputat PSD): „Istoria nu este cum este, ci este cum se scrie."

CATEGORIA
PROŞTI, DA' MUCI

Miron Mitrea (secretar general PSD): „PSD a căzut în nas şi s-a rupt."

CATEGORIA
ACESTE CUVINTE NE DOARE

Ana Varga (secretar de stat, Ministerul Mediului): „Fiecare dintre noi este o picătură de apă şi, împreună, formăm un rîu. Să depunem cu toţii efortul ca apele din România să fie cît mai bine gestionate şi cît mai curate."

CATEGORIA
TATA DE LA SECTORUL 5

Marian Vanghelie (primar sectorul 5): „Eu am venit efectiv cu ăsta micu'."

CATEGORIA
SATELE UNITE ALE ROMÂNIEI

Mihail Hărdău (ministrul Educaţiei): „Să se realizeze mîndria natală."

Întunericitul

Parchetul General și SRI-ul au făcut poliție politică

Cazul Lele. Recapitulare

În anul de grație pesedistă 2001, un procuror din Oradea a îndrăznit să aresteze un mafiot local. Adrian Tărău, arestatul, era fiul prefectului de Bihor și mare sponsor al PSD. În lista (publică) a donatorilor de partid, el figura pe primul loc, cu suma cea mai zdravănă. De finanțarea sa a beneficiat, în campania electorală, dl Răzvan Ionescu, devenit deputat PSD. Deputatul cu pricina era finul lui Adrian Năstase. Recapitulând, procurorul – pe nume Alexandru Lele – se atinsese de famiglia Nașului Năstase. Cum un naș serios nu-și abandonează rudele, premierul de atunci a ieșit public în ziua următoare – 21 aprilie – și a declarat la televizor: „Eu nu cred în dosarele astea care sunt închise la Ploiești și redeschise la Oradea“ (Tărău mai avea un cu totul alt dosar penal, încă deschis, la Ploiești). La intervenția complicelui Năstase, Tărău a fost fulgerător pus în libertate (pe 22 aprilie). Azi, trăiește liniștit în Chicago, își rumegă căpița de dolari produsă din contrabanda cu combustibili și își găsește timp să editeze și o gazetă la Oradea, cât să dea cu tifla detractorilor. Dacă Tărău a fost ajutat să scape, soarta lui Lele a fost diferită. Nu putea rămâne nepedepsit pentru tupeu, așa că au început șicanele: a fost retrogradat, i s-a refuzat o funcție după ce a câștigat un concurs și tot așa cale de-un an de zile. Dar cum nu se potolea și se ținea numai de contestații și riposte, cineva a decis să îi administreze o lecție decisivă. A fost pus sub urmărire penală. Dosarul i-a fost încredințat unui tânăr procuror, detașat la Parchetul General, Cristian Panait. Tânărul a descins la Oradea ca să radă niscaiva percheziții acasă la Lele și la rude de-ale acestuia. Întors la București, i s-a cerut să pună în mișcare acțiunea penală. Asta era pe 29 martie 2002, adică exact acum 4 ani. Parchetul General – pe atunci condus de Joița Tănase – a și ieșit, pe la prânz, într-o conferință de presă și a anunțat victorios că decizia de declanșare a acțiunii fusese deja luată și că penalul de Lele este suspendat din magistratură. A urmat o lovitură de teatru: Panait i-a anunțat că nici nu se pune problema declanșării acțiunii penale, neexistând argumente pentru o asemenea decizie. Au urmat zile grele pentru tânărul procuror, asupra căruia s-au concentrat presiunile șefilor săi, Ilie Picioruș, Ovidius Păun și ale mahărului Joița Tănase, care anunțaseră public o decizie administrativă fără a avea suport legal. Vă imaginați că i-a apucat bâtul. Și de parcă n-ar fi fost de-ajuns, ca să fie clar că nu acceptă măgării, Panait a închis oficial dosarul Lele cu o rezoluție de scoatere de sub urmărire penală pe 1 aprilie. O asemenea obrăznicie nu se mai pomenise, așa că dosarul i-a fost luat (un abuz pe care, azi, noua lege îl interzice). După câteva zile, pe 10 aprilie, Panait se sinucide. Tărău părăsește România pe 18 mai. Ovidius Păun îl ia în lucru pe Lele.

Au trecut 4 ani de atunci

Contra lui Lele s-a depus un efort remarcabil: el a fost cercetat inițial pentru abuz, în speța arestării lui Tărău; cum dosarul traficantului Tărău a fost redeschis, cu probe consistente, s-a ajuns în situația paradoxală în care Lele era cercetat pentru că-l arestase pe cel pentru care se emisese un ordin de arestare. Când această direcție a început să devină prea compromițătoare pentru Parchet, s-au inaugurat noi șantiere: au fost deschise vreo 30 de capete de acuzare diferite, documentate în 47 de volume. Dintre acestea, după 3 ani de cloceală, PNA-ul a anulat (scoatere de sub urmărire penală) 22 de acuzații de corupție, iar instanța a restituit Parchetului restul de cauze pentru grave vicii de procedură.

Anul trecut, CSM-ul a dat curs unei sesizări și a ordonat o investigație privind condițiile morții lui Panait. Investigația a fost făcută de două flapsuri numite inspectori (procuror Gabriela Voicu și judecător Violeta Hutopilă) și a constat în asumarea exclusivă a punctelor de vedere ale celor 3 suspecți că l-ar fi împins pe Panait la sinucidere – Joița, Picioruș și Păun. Deci n-a fost împins de nimeni, a fost doar labil.

Bombele lui Lele

Procurorul suspendat – care a devenit, între timp, ziarist la o publicație din Oradea – a solicitat, și a obținut, acces la dosarele „de casă“ care îl priveau, din Parchetul General. Aici a făcut câteva descoperiri care, zicem noi, vor arunca în aer actuala structură de conducere a Parchetului General. Sau nu. Noi suntem pregătiți pentru ambele variante.

Poliție politică

Azi este evident că Lele a fost urmărit pentru că îndrăznise să se atingă de o structură de crimă organizată, protejată în cel mai clasic stil mafiot de fostul premier Adrian Năstase. Gorilele de serviciu au fost procurorii de la Parchetul General. Dar nu numai. Ovidius Păun a implicat în campania de neutralizare a lui Lele mai multe instituții ale statului în cadrul unei operațiuni de urmărire informativă. Acțiunea a fost botezată „Scărișoara“ *(facsimil 2)*, la ea urmând a fi implicate, pe lângă SRI, încă 6 (șase) organisme. SRI-ului i se cere să pună sub „investigare cu mijloace specifice“ soția, părinții și socrii lui Lele *(facsimil 1)*. A fost, se pare, o nesperată șansă pentru niște oameni simpli, cu domiciliul la țară, să se califice în persoane care pun în pericol siguranța națională și să primească o asemenea atenție din partea celor mai redutabile servicii de contrainformații. În definiția Parchetului și a SRI-ului – condus atunci, ca și acum, de același obedient papagal Timofte – siguranța națională se identifica cu buna dispoziție a Nașului Năstase.

Reprezentanții a două instituții cu păreri și metode diferite despre păstrarea tainelor

A doua descoperire a lui Lele

se referă la cazul Panait. Dacă, în anchete, Păun și Picioruș au reașezat evenimentele în așa fel încât să elimine suspiciunea că ar fi determinat sinuciderea, înscrisurile descoperite de Lele demonstrează că presiunea din Parchet asupra lui Panait a fost uriașă. Pentru inspectori, dosarul Lele a fost încredințat altui procuror după moartea lui Panait. În realitate, dosarul i-a fost luat în ziua în care Panait a anunțat scoaterea de sub urmărire penală *(facsimil 3)*; oricum, cei doi se încurcă în declarații, se contrazic reciproc; mai mult, pe 1 aprilie 2002, sub impactul deciziei lui Panait, Păun îi redactează șefului său Picioruș o rezoluție din care reiese că Panait a operat pe un dosar care nu mai era al său de câteva zile. În aceste condiții, se impune redeschiderea anchetei Panait, o anchetă care s-ar putea ca, acum, după ce Picioruș nu mai este în CSM, să se desfășoare mai profesionist.

Ovidiu Păun este, și azi, la cârma Parchetului General

Istoria acestui personaj este una de succes. Când Ceaușescu a fost împușcat, tov. Păun a rămas văduv în poziția de general de miliție. S-a reciclat repede în Parchetul General, ca șef de birou anchete speciale. Adică acele anchete care presupuneau măsuri speciale Cum ar fi aceea de a semna ordine de arestare pentru bucureștenii săltați în bâte de mineri, în 14-15 iunie 1990. Azi este consilierul personal al lui Ilie Botoș. Ce nu se scrie, dar se șoptește este că ar fi omul serviciilor secrete la conducerea Parchetului. Oricum, atât el, cât și alde Botoș și Timofte sunt menținuți în funcții numai pentru că așa vrea un fan al anchetelor speciale, democratul Băsescu.

Mircea TOMA

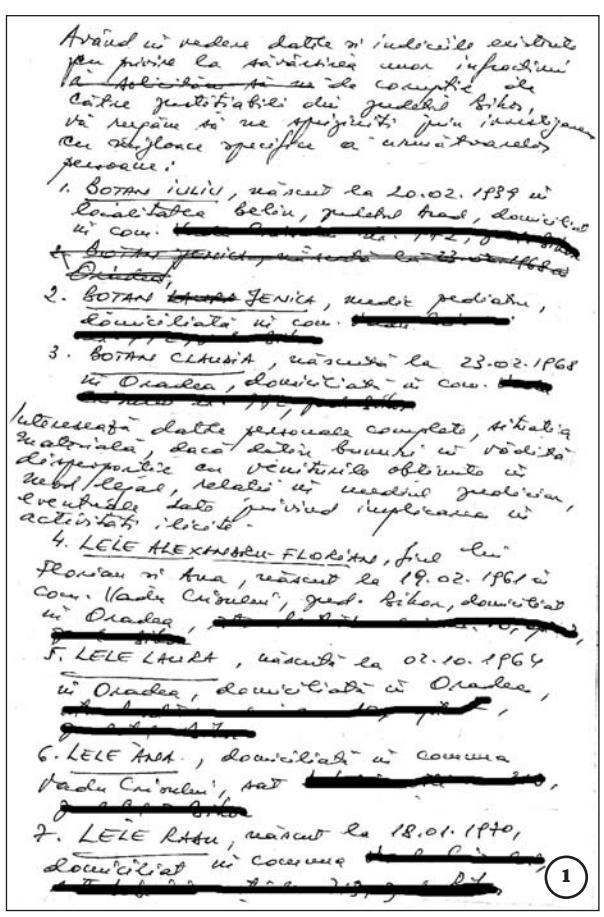
1

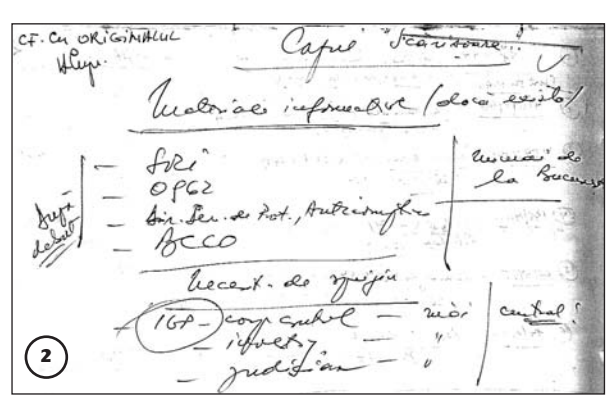
2

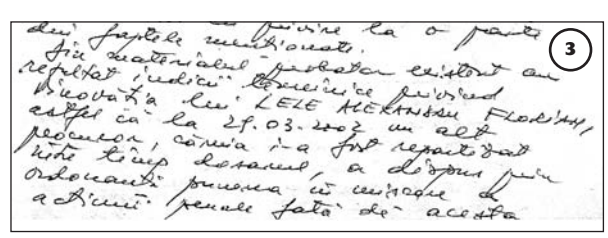
3

finca

La Sibiu guvernează DA, însă NU

Tocmai s-a împlinit un an de cînd cei penelişti şi pedişti din Sibiu îşi dau mutual la cap pentru locul lăsat liber în Camera Deputaților de Florin Muntean, amicul lui Băse, devenit director peste sacul de bani numit Transgaz. Pe locul ăla, democrații vor să-l pună pe Constantin Trihenea, o cocotă politică locală, numai că pînă acolo următorul pe listă e liberalul Nicolae Petria. Care nu vrea să se lase dus de pe lista cu supleanți pînă nu primește un post de vicepreședinte la ditamai CEC. Șeful democraților sibieni, Nicu Neagu, poreclit și Senatorul Vodcilor, strînge din măsele că n-are ghiul atît de puternic să-i dea postul, Trihenică strînge din pungă de scîrțar ce este, iar șeful politic al lui Petria, Cornel Știrbeț, strînge bezele de trimis lui Tăriceanu, pe care a cam reușit să-l convingă să îi dea una peste Boc lui Neagu, cu postul lui de deputat cu tot.

Mîinile curate pe epoleții imaculați

La Inspectoratul Județean de Poliție Bistrița-Năsăud, rufele murdare se spală în interiorul instituției, dar nu din cauza presei. E o lege nescrisă, iar excepțiile nu sînt permise. Ar complica prea mult procesele de conștiințe, și așa obosite, ale comisarilor și acoliților lor. În schimb, cînd e vorba de afacerile la care sînt părtași cu bună știință, principiul „nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala“ funcționează de minune. Așa s-a întîmplat și în cazul permiselor de conducere pentru șoferi profesioniști, care a cam întors pe dos poliția bistrițeană la mijlocul anului trecut. Comisia de anchetă venită special de la Ministerul Administrației și Internelor a funcționat pe post de „Nufărul“, iar cei asupra cărora planează suspiciuni de vinovăție se pot bucura liniștiți de libertate. Mai ales că „afacerea“ ce a făcut obiectul anchetei – eliberarea permiselor de conducere – nu mai cade în sarcina poliției, ci în cea a Prefecturii. Domnule Blaga, nu puneți botul la raportul subordonaților trimiși de la București! La Bistrița, toți tigrii se transformă în pisici, după un tratament local cu ospitalitate caldă, caldă și palincă de Bîrgău!

Nu vindeți castraveți la păcurar

Și comandantul poliției clujene, Ioan Păcurar, freacă ridichea degeaba pe la Inspectorat. Și cînd zicem asta, nu o facem la mișto. Fostul șofer al mahărilor MI din Cluj, ajuns acum șef peste foștii șefi, are suprafețe importante de sere în comuna clujeană Apahida. Oamenii lui Virgil Ardelean șoptesc amuzați că primul lucru pe care îl verifică Păcurar dimineața este prognoza meteorologică, să vadă dacă recolta la ridichi este periclitată sau nu. Noi, deloc amuzați, ținem să îi spunem tot lui Blaga că Clujul a devenit un oraș „de colecție“, cu pietoni nevinovați striviți de tembeli vitezomani, cu protejați ai șefilor de la Circulație care circulă frecvent beți la volan, cu bișnițarii și cămătarii din Piața Unirii ce au supraviețuit guvernelor. Dacă iese ridichea, restul nu contează!

Platon și Aristotel,
un morcov și-un pătrunjel

Aceste interviuri au fost adevărate, sînt reale şi vor fi autentice

MARKO BELA: „Aşa lideri aveţi că se jignesc din oficiu!“

Nu trece săptămîna şi apare un român jignit de afirmaţiile UDMR. Să nu uităm seria Boc, dar nici „linia groasă“ a lui 15 martie. Ungurii oficiali de guvernămînt sînt ţepoşi, că şi românii sînt neserioşi. Să vedem cît de obraznic e Marko Bela, vicepremier, şef UDMR şi să vedem care român mai sare înţepat şi zilele astea, zile în care manipularea se poate face prin meciul Rapid-Steaua, „ungurii de serviciu“ ai ţării mersului de melc.

Nu cere scuze poporului

Reporter: Vă daţi seama, nu plec de la dumneavoastră pînă nu cereţi scuze poporului român.

Marko Bela: Eu nu am obiceiul să-mi cer scuze, vă spun sincer.

Rep.: Continuaţi cu obrăznicile!

M.B.: Nu, eu din copilărie am avut această problemă. Nici părinţii nu au reuşit să mă oblige să-mi cer scuze. Spun serios acest lucru. În acelaşi timp, ori de cîte ori am făcut ceva, mustrările de conştiinţă le-am avut, dar dacă părinţii nu au reuşit, nu cred că politicienii mă vor îndrepta. De data asta am mustrări de conştiinţă fiindcă nu ştiu cînd şi în ce fel am jignit poporul român.

Rep.: Liderii noştri de opinie, politicienii, ne spun că îi jigniţi, că daţi lecţii privind felul de a vota legea naţionalităţilor.

M.B.: Aşa lideri aveţi că se jignesc din oficiu. Aşa cum Justiţia se autosesisează cînd se întîmplă ceva, politicienii noştri se autosesizează şi atunci cînd nu se întîmplă nimic.

Discursul antimaghiar

Rep.: De ce este rentabil discursul antimaghiar în ultimele şase luni?

M.B.: Orice s-ar întîmpla, eu nu pot avea interesul într-o confruntare româno-maghiară. Nu pot avea interesul unor discuţii în contradictoriu, fiindcă eu de la început am spus că numai prin dialog şi colaborare putem obţine anumite lucruri… mi-aş contesta propria menire, propriul crez dacă aş accepta acest climat de confruntare. Mie nu-mi foloseşte acest lucru. UDMR-ului nu-i foloseşte.

Rep.: Iar ei vă calcă în picioare.

M.B.: Da, fiindcă aici, în România, ungurii de care trebuie să se teamă politicienii sîntem noi şi nu ultraradicalii.

Rep.: De ce, sînteţi parşivi?

M.B.: Nu, noi am avut puterea să schimbăm anumite lucruri, încet-încet să realizăm anumite deziderate, deci au dreptate din acest unghi cei care-l atacă pe Frunda, că mă atacă pe mine. Noi am fost eficienţi în aceşti ani, fără să mă laud! Ceilalţi au făcut proclamaţii, au anunţat deziderate, dar noi am realizat ceva. Iar legat de jigniri, vă spun o poveste simplă… Eu sînt secui şi am văzut foarte bine încă din copilărie, bine, în alt regim, dar reflexele vechiului regim sînt şi azi treze, deci, din copilărie am văzut cum funcţionarii s-au comportat ca nişte străini cu comunitatea în slujba căreia ar fi trebuit să fie, inclusiv prin necunoaşterea limbii maghiare. Repet, e vorba de funcţionar, nu de omul simplu care are altă menire, care nu e obligat să vorbească maghiara. Un funcţionar al statului trebuie să fie al comunităţii.

Rep.: Dumneavoastră personal nu vă dădea pîine, nu vă semna actele?

M.B.: Cu mine, nu. Eu nu am avut astfel de situaţii, dar mulţi din secuime, nevoiaşi, bătrîni, cînd intră într-o instituţie se bucură cînd se pot exprima în propria limbă, nu? Ce să se mai chinuie în română!

La ce foloseşte limba română?

Rep.: Păi, nu au învăţat limba română!

M.B.: Da, mă rog, româna se învăţa din clasa a doua primară!

Rep.: Bine, dar era o chestie ce vă ajuta în viaţă sau era o impunere de refuzat?

M.B.: Mulţi au văzut româna ca o impunere. Dar eu cred că e un lucru bun. Pentru intelectuali a fost şi mai bine fiindcă…

Rep.: Păi, ca intelectuali, de ce să înveţi o limbă inutilă, o fundătură, o limbă ce nu a dat nume în literatura lumii?

M.B.: Uite, noi în politică ce am face? Dar să vă spun altceva, româna ne-a fost utilă în învăţarea altei limbi. Româna are o structură de bază bună pentru însuşirea englezei, francezei. Rostul nu este acesta, sigur, iar eu cred că toţi ungurii trebuie să înveţe româna.

Rep.: Bun, dar dumneavoastră, Frunda, Verestoy aţi reuşit trecînd peste piedicile astea. Ceilalţi?

M.B.: Da, am reuşit. Eu am avut o carieră atipică. Am scris în limba mea poezie, eseuri. Iar după ‘89 mi-a prins bine ştiinţa românei. Dar aici nu discutăm doar despre însuşirea românei. Doctori, profesori, avocaţi o cunosc. Dar bolnavului, reclamantului, nevoiaşului îi foloseşte mai mult limba lui. Un bolnav care are probleme serioase îşi spune durerea în limba sa maternă. La fel, omul luat la rost de poliţie. Are nevoie de comunicare în limba sa.

Rep.: Nu e posibilă selecţia normală a personalului, fără o lege?

M.B.: Acest lucru e reglementat, nu face obiectul legii minorităţilor. În statutul poliţistului, în legea privind administraţia publică avem dispoziţii clare.

Rep.: Şi nu s-a întîmplat nimic.

M.B.: Ba da, dar nu prea mult.

Rep.: Vorbim atunci de carenţele României, care nu-şi aplică legile.

M.B.: Eu zic că în cinspe ani cu toţii ne-am schimbat şi că nu mai sîntem în aceeaşi situaţie ca-n ‘90. Dar aveţi dreptate, în privinţa aplicării legilor stăm prost.

Rep.: E din cauza felului românesc de a fi sau din cauza unei chestii intenţionate?

M.B.: Nu cred că e o intenţie. Dar în secuime sau în alte zone din Ardeal, românii se împotrivesc fiindcă cred că îşi vor pierde poziţiile, privilegiile. Un funcţionar care nu ştie maghiara e supărat, revoltat, dar trebuie să-mi pun întrebarea: de ce nu a învăţat limba maghiară pînă acum? Multe situaţii din astea vin din temeri. În secuime, noi spunem că populaţia maghiară ar trebui reprezentată potrivit ponderii sale, or realitatea e că maghiarii sînt în număr foarte mic. Eu spun că toată lumea trebuie să primească o slujbă, trebuie să trăiască, dar încet-încet trebuie rezolvate problemele. Aceste persoane care se împotrivesc ce au fost? Au fost beneficiarii unei inegalităţi.

Rep.: Avem aici o luptă biologică, a omului care supravieţuieşte, nu?

M.B.: Da, dacă concepi funcţia de conducere în exclusivitate ca fel de supravieţuire şi nimic altceva. Or eu, he-he-he, nu abordez problema din punct de vedere al individului, ci din punct de vedere al comunităţii ce are nevoie de lideri ce ştiu bine problema.

Trădarea UDMR

Rep.: UDMR a trădat tot: şi Opoziţia, şi Puterea noastră românească, a fost şi cu Coposu, şi cu Năstase, şi cu Tăriceanu şi Boc. Şi tot nu aţi obţinut Legea minorităţilor. Aţi trădat degeaba!

M.B.: He-he-he! Noi am fost şi cu unii, şi cu alţii, dar dacă faceţi o analiză veţi vedea că unii au fost deja cu alţii, alţii au fost deja cu unii, iar de politicieni ce au schimbat partidele sîntem plini în Parlament. Faţă de această agitaţie permanentă, UDMR nu a trădat. Noi am avut acelaşi loc. De ce am colaborat şi cu stînga, şi cu dreapta, vedeţi, în România nici nu se ştie care e stînga şi care e dreapta, fiindcă noi am fost aceiaşi. PSD, între ’96-2000, în opoziţie, ne-a atacat. După 2000 ei ne-au sprijinit exact pe ceea ce ne atacaseră. Acum tot ei ne atacă pe aceleaşi lucruri. PNL-ul şi PD-ul, în Opoziţie, ne-au atacat dur pe problemele rezolvate cu PSD. Mai mult, ei au votat împreună cu PRM, pe vremea aceea. Alegerile din 2004 au dus la alianţa cu PNL şi PD, şi PSD ne atacă pe aceleaşi probleme pe care le discutasem pe vremuri.

Rep.: Boc nu prea vrea.

M.B.: Sigur, dar eu nu cred că Boc este, he-he-he, un naţionalist înrăit. Orice politician român are sentimente naţionale, dar aici este vorba de o campanie electorală permanentă. Boc şi el. Alianţa nu ştie dacă vor fi sau nu alegeri anticipate, aşa că Alianţa e în campanie. Pe de altă parte, aceeaşi Alianţă ştie că alegerile înainte de intrarea în UE sînt o catastrofă. Fiecare formaţiune vrea să-şi impună poziţiile, iar eu am văzut puţină empatie în Coaliţia asta. Or partenerii noştri nu consideră că partenerii de guvernare ar avea idei, deziderate.

Rep.: Ungurii nu au!

M.B.: He-he-he.

Rep.: Sînt numai obraznici!

M.B.: Boc crede că prin această retorică poate cîştiga un segment de populaţie.

Rep.: Îl lăsaţi ca pe un nebun.

M.B.: Ce să fac cu el? Încerc să discut cu el.

Împărţirea ţării

Rep.: De ce vreţi să împărţiţi România mea?

M.B.: În ce sens?

Rep.: Să vă luaţi banii de pe birurile din maghiarime şi să-i investiţi în ce aveţi dumneavoastră, ungurii, chef, tot în cai, statui şi şei. Banii vrem noi să treacă prin Bucureşti! Să vă dăm noi să mîncaţi cît vrem.

M.B.: Aşa vreţi? Uite, noi avem cîştig de cauză. Săptămîna trecută s-a votat o ordonanţă de urgenţă prin care impozitul pe intravilan va rămîne la consiliile locale. Mie mi se pare că acest deziderat satisface pe toată lumea. O parte din bani nu trebuie să treacă prin Bucureşti, la Bucureşti se vorbeşte doar mai repede decît în Ardeal.

Percheziţie şi corupţie

Rep.: De ce vreau să vă mai cereţi scuze… la votul cu percheziţia lui Năstase aţi fost de un tupeu… că avem alte treburi decît să votăm la percheziţii… cum adică, sînteţi împotriva prinderii hoţilor neamului meu?

M.B.: Nu, nu, sînt împotriva presiunii asupra parlamentarilor. Faceţi, domnilor, anticipate, alt parlament, sistemul de vot, dacă doriţi! Se făcea presiune pentru vot deschis, se presupunea că la vot deschis ar fi ieşit alt rezultat decît la vot secret. Asta înseamnă că avem o problemă. Unii au presupus că votul deschis ar fi determinat altă opinie decît în cadrul votului secret. Ori în vot secret nu au votat conform convingerilor, ori în cel deschis ar fi făcut la fel. E o problemă. UDMR a optat pentru vot secret, apoi, fiecare a votat cum i-a dictat conştiinţa.

Rep.: Cum a votat UDMR?

M.B.: Foarte mulţi au votat pentru percheziţie.

Rep.: Nu aţi dat indicaţii? Nu v-aţi controlat colegii?

M.B.: Păi, asta spuneam… e cazul să ne controlăm colegii în astfel de cazuri?

Rep.: Da, se intra cu buldozerul în corupţi.

M.B.: Eu cred că în cazul lui Năstase nu conta de unde era, opoziţie sau putere. Dumneavoastră nu aţi văzut, ca presă spun, că în astfel de situaţii nu trebuie să conteze apartenenţa la un partid? Atunci, lucrurile sînt simple. Cînd sînt unii la guvernare, ceilalţi vor fi percheziţionaţi, cînd se schimbă roata, foştii guvernanţi. Să fiu clar: eu cred că percheziţia trebuie să aibă loc, dar nu am dat indicaţii… eu nu dau indicaţii!

Rep.: Aţi vorbit de circ!

M.B.: Iar în ceea ce priveşte circul, da, era circ, săptămîni în şir nu ne-am ocupat de altceva decît de percheziţia la Năstase.

Rep.: Păi, nu era normal? Voiaţi să se oprească timpul în loc?

M.B.: Nu, nu, dar era cazul să se ocupe Justiţia.

Rep.: Morar şi Macovei au făcut un demers ce s-a dovedit greoi de pus în practică.

M.B.: Eu cred că o Justiţie eficientă şi-ar fi făcut datoria oricum. Pe de altă parte, în cazul corupţiei, cred că trebuie puse pe cîntar, în fiecare moment, măsurile pe care le luăm. Eu sînt pentru o reformă morală, văd fenomene absolut compromiţătoare, văd că Parlamentul nu e respectat, văd lupta şi în privinţa dosarelor Securităţii, or noi, cei din UDMR, am rezolvat problemele astea… La noi, în UDMR, s-a aplicat punctul 8 de la Timişoara încă din ‘90, un ministru a plecat din funcţie numai din pricina unei bănuieli, un deputat a plecat cînd a apărut o dovadă de la CNSAS. Noi, UDMR-ul, am parcurs aceste etape de la sine. În acelaşi timp, noi, ca minoritari, sîntem sensibili, mult mai sensibili la îngrădirile de orice fel ale cetăţenilor. Priviţi, legea Siguranţei, dacă serviciile ne-ar asculta telefoanele oricînd, dacă ne-ar intra în casă fără formalităţi, nu cred că lupta împotriva corupţiei, motivată sau nu, în discuţii, ar fi mai eficientă. Întrebarea este dacă preţul nu este prea mare. Mereu punem pe cîntar două probleme şi această punere pe cîntar nu ar trebui să fie gîndită ca obrăznicie. Eu cred că e nevoie de a asigura un echilibru între eficienţa Justiţiei şi libertăţi.

Băsescu

Rep.: Băsescu e de vină! Aruncă bombe!

M.B.: Nu e de vină! Legile depind de Parlament. Eu nu sînt de acord cu Băsescu-jucător. Mai avem nevoie de antrenori, arbitri. Dacă toată lumea intră pe stadion, cine mai judecă?

Verestoy

Rep.: Pe Verestoy cînd ni-l daţi la arestat?

M.B.: De ce să vi-l dau? Are afaceri cinstite şi corecte.

Rep.: Că v-a scos pe dumneavoastră la două fripturi cinstite şi corecte, îl apăraţi?

M.B.: Eu nu am avut nevoie de astea ale lui Verestoy.

Eugen ISTODOR

Două monumente ale maghiarimii care la următoarele alegeri nu vor fi în Parlamentul României: unul pentru că nu se poate coborî de pe soclu şi celălalt pentru că nu se va putea ridica peste pragul electoral

Marko draghe, pîn-aici, să ştii… Orice ar fi, tunul ăsta io nu-l dau la români! Ajunge cîte tunuri a dat colegu’ Verestoy cu cheresteaua.

MAMA NATURĂ
TATÀL ALCOOLIC

România. Mici fragmente de neant.

Cei de sus la job-uri de jos

S-a întors lumea cu curul în sus: joia trecută, fetele alea drăguțe care împart de obicei, la stopuri, invitații, promo-uri, adrese, cartonașe și hîrtiuțe de tot felul, fuseseră înlocuite, pe bulevardul I.C. Brătianu (adică între Universitate și Unirii), cu un nene îmbrăcat la costum și cu un dispozitiv audio la ureche, din care vorbești la mobil și fără fire, și fără telefon. Împărțea niște căcaturi care te invitau la un restaurant deschis recent, dar părea un fost CEO concediat de la o multinațională, neacceptat în alte multinaționale pe posturi mai mici pentru că era „overqualified" și care se distra făcînd munci mizere pentru că tot avea strînși în bancă 6 milioane de euro, plus acțiuni la 2 fonduri mutuale și bani investiți pe șase burse. Probabil își parcase și un Ferrrari pe vreo străduță laterală.

Taxi de Formular 1

Sîmbătă, în trafic, pe lîngă magazinul Unirea, am văzut arătarea secolului: un taxi Logan al firmei Total care avea montate la spate, pe portbagaj, aripioare pe care le au, de obicei, mașinile din Formula 1. Se uita toată lumea, pietoni, șoferi, pasageri de prin autobuze, ca la urs. Ce să zic: tipul ori avea mult umor, ori nu avea deloc.

Trending cu trening

Special pentru un coleg care se mira că n-a mai văzut de mult oameni cu trening și pantofi, iată o combinație văzută zilele trecute la un gagiu: trening gri, din material flaușat, parașută blondă (înfășurată-n poliester 100%), pantofi negri. Și ca să fie sigur că lumea îl remarcă, iată și soneria telefonului: „MUUUUUU!!!…". La fel de trendy a fost și doamna cu haină de piele/vinilin cu blăniță, trening gri cu vipușcă argintie și ghetuțe cu toc. Cred că mergea, totuși, și o șapcă din plastic, cu motive florale sau religioase.

Generația Pro Topop

N-am avut aparatul foto cu mine, dar cum în situații din astea nu poți să minți, fiindcă blestemul te va ajunge pe lumea cealaltă, vă rog să mă credeți. Deci: acum cîteva zile, pe porțile unui mare spital din Iași intrau doi călugări. Unul moș, genul de călugăr STAS, celălalt mai tînăr, mai zvelt, cu plete, barbă și strai negru, lung, mănăstiresc. Peste straiul negru, lung, mănăstiresc, tînărul purta un fel de chimir lat, tot negru. Din ceva, un fel de imitație de piele. Pe chimir era imprimată o siglă mare, argintie: „Pro Nutrition". N-am înțeles: o fi fost vorba de o reclamă ambulantă la o firmă care produce semipreparate de tip monahal pentru Postul Mare, ceva gen salată de grîușor cu hasmațuchi sau cunoscuta brînză călugărească? În cazul ăsta, de ce mergea la spital? Pesemne, să ducă daruri cuiva care păcătuise prin îmbuibare.

Ethos, Porthos și Aramis

Reportaj cu țara de gît

Avocații din oficiu

E vineri seara. Ai furat, te-au prins și zaci într-o celulă, în arestul Secției X de Poliție. Cine o să te ajute la ora asta?

Secretarele!

Cele mai importante, în tot angrenajul acesta al legii, sînt secretarele de la Baroul București care repartizează avocații din oficiu pentru cazurile care se ivesc. Fără ele, ești mort ca inculpat, dar mai ales ești mort ca avocat din oficiu. Nu ești doar tu pe listă: sute și sute ar vrea să li se dea cazurile. La barou, cifrele sînt tragice: pe aprilie sînt înscriși 638 de avocați pentru cazurile de instanță. Consiliera Letzner spune care e problema. Pînă în martie, programau cîte doi avocați din oficiu pe ședință. Din aprilie, fiind atît de mulți, nu se mai poate și s-a trecut la sistemul de trei. Marea activitate e dimineața. Luni, la 9 și un sfert, sună telefonul. De la o secție de poliție se cere un avocat din oficiu pentru un caz de furt. Doamna secretară începe să se uite prin caiet. Apoi formează un număr la telefon și spune direct:

– La secția 2 mergi acum?… La inspectorul Siru, e o doamnă. Bine!

S-a adjudecat.

Peste două minute, iar sună telefonul. De data asta de la Parchet.

Se dă repede și cazul ăsta.

– Într-o zi, la Jilava, era un domn care făcuse deja 18 milioane. Și a mai apărut un caz, cu patru învinuiți. Putea să mai facă 7 milioane. M-a sunat nervos, că de ce nu poate să se ocupe tot el. I-am zis: „Domnule Popescu, nu se poate". Să știți, lacomi sînt tot avocații vechi, care au cabinete, societate. Ăștia vor mai mult, vor să facă ei tot. Noi avem un principiu: să dăm la copiii ăștia care abia au intrat acum. Să aibă și ei.

La 10 fără un sfert, apare o vătămare corporală.

Doamna secretară începe să dea telefoane. Unul nu răspunde, unul are telefonul închis, altul nu vrea. Se mai uită pe listă.

– Am o avocată nebună. Pe asta n-o trimit. Mă înjură polițiștii.

La al șaptelea telefon, cineva pare interesat, dar pînă la urmă refuză cazul. Abia după vreo 15 telefoane cineva e de acord.

Coada

Treizeci-patruzeci de persoane se adună, marțea și joia, pe strada Batiștei din București. Coada e formată din avocați din oficiu care au încheiat un proces primit din oficiu, au actele făcute și vin acum să își ia banii. La coadă e ca la orice coadă. Ultimul care vine întreabă:

– Mai e cineva aici? Cine e ultima persoană?

– Eu, zice o doamnă.

La coadă stau de la puști, care par să vină direct din facultate, la femei în vîrstă, doamne mature, bărbați respectabili. Plutește în aer o anumită jenă. După ce iau banii, cei mai mulți o zbughesc rapid și își pierd urma în marele oraș. Din coadă se aude un zumzet profesional: „…Moștenitorii… în instanță… fără revendicare, eu le-am zis… Are din ianuarie făcute și nu au venit să ridice banii…".

Un domn gras, îmbrăcat la costum, se lamentează: „400.000 nu mi i-a dat pe ianuarie. Stau la coadă, poate mi-i dă!".

În timp ce coada își vede de treabă, stau de vorbă cu domnul Gabi, cel gras, care îmi spune cum e viața din oficiu. E îmbrăcat la costum, are un telefon mobil scump și o înfățișare îngrijită.

– Sînt dosare mici: întreruperi, contestații, revizuiri. Astea fac 40 de lei noi dosarul. Apoi… fondurile. Se plătesc la 100 de RON fiecare inculpat. Dacă ai peste 3 inculpați în dosar, un milion cinci sute de fiecare. Mai iese de un telefon mobil. Uite, nevastă-mea, care e sus la coadă, are de trei ani un proces, abia acum l-a terminat și abia acum ia banii. Îți dai seama, trei ani! Și acuma stau pentru 400.000 de lei.

Și cît a luat cel mai mult?

– Cinci milioane șase sute. Dar nu sînt bani făcuți în luna aia. Mai multe procese se termină, deși sînt începute în perioade diferite, depui actele că le-ai terminat și primești toți banii în luna următoare. De asta e așa de mult.

În fine, o avocată din oficiu pe care o abordez la tribunal, dar care nu își spune numele, îmi zice că în cea mai bună lună a avut 15 procese. Poți să ai o ședință slabă, cînd în procesele de pe rol există avocați aleși. Sau poți să ai o zi bună și te alegi atunci cu 5-6 procese. Asta înseamnă bani.

Cîteva mituri de pe holurile tribunalelor

Avocații din oficiu sînt slabi!

Oficiul e pentru mulți o fundătură în care sînt aruncați de selecția naturală a profesiei lor. Nu își găsesc clienți, nu au surse de venit și atunci ajung dependenți de coada din strada Batiștei, unde, fie că pierd, fie că au cîștigat procesul, primesc cei 40-100 de RON. Prodecanul Stăculescu: „Mulți dintre ei sînt slabi. Dacă stă la oficiu, fie n-are talent, fie e tînăr. Sînt și avocați conștiincioși. Unii, știu cazuri, au cîștigat și 40 de milioane de lei pe lună".

Judecătorii se poartă urît cu avocații din oficiu.

Prodecanul Stăculescu: „De multe ori, judecătorii se poartă urît cu toți avocații. Prin duritate, limbaj, gesturi, de multe ori relația între judecător și avocat nu e corectă. Avocatul întotdeauna începe prin a spune: «Domnule președinte…». Ei nu. Pe de altă parte, cu avocații din oficiu, mai ales dacă sînt tineri, foarte mulți judecători se poartă cu înțelegere. Uneori instanța le dă idei. Tînărul nu are ochiul format. Mai ales dacă a văzut dosarul doar cu o jumătate de oră înainte de ședință, se întîmplă să scape un decret de grațiere, un termen depășit. Și atunci judecătorul mai le sugerează o soluție sau se face că nu a auzit o prostie".

Alexandru VĂRZARU
alexvarzaru@catavencu.ro

Domnu' avocat din oficiu, aveţi ceva de declarat înainte de pronunţarea sentinţei? Cuum? Să vă-mprumut cincizeci de mii pînă la salariu? Cererea se respinge! ...Şi luaţi-vă dracu' şi dvs. un deodorant, că de ţigări Carpaţi văd c-aveţi bani!

Grup de judecători deliberînd asupra cererii de decontare a abonamentului RATB pe două linii și subvenționarea ventilelor de bicicletă pentru avocații din oficiu

Minerii au făcut și cîteva bune

Era doar una din fetele destul de șterse de la Litere, anul 2, venită cu gînduri mari în Capitală: să termine facultatea, să-și găsească un bărbat, să se întoarcă profesoară în Pașcani, să ajungă la pensie. Etc., etc. și așa mai departe. În iunie 1990, zăbovise pentru prima oară în Piață, convinsă de o colegă de la Litere să-l asculte pe Iisus Cristosul de Marian Munteanu. Acolo au prins-o evenimentele de pe 13-15 și un grup de 6 mineri care au băgat-o într-o dubă a poliției. Înăuntru, i-au dat ciocane și ciomege pînă au desfigurat-o. Au bătut-o pînă au făcut-o să arate așa cum o vedeți în poza aceasta din vitrina Asociației Victimelor Mineriadelor. Intervențiile medicilor de la Urgență, operațiile estetice din Franța și Germania nu au mai putut face nimic. Spre rușinea familiei, a ajuns nevasta unui miliardar francez, care a luat-o din milă. La 16 ani distanță de sîngerosul 13-15 iunie, alături de ea și de Asociația Victimelor Mineriadelor, încă mai strigăm: „Vrem răzbunare!".

Paiața Universității

Cuvîntul care...
bejinărește grecește

Sînt Istodor și vă prezint buletinul infracțional al săptămînii: arestări: 1 (șeful galeriei Steaua), la tribunal spre arestare: 2 (Patriciu, Iancu), staționări la pușcărie: 1 (Hayssam), învinuiți la DNA 2 (Șerban Mihăilescu, Bejinariu), condamnări: 2 (Vlas și Popa în dosarul FNA), achitări: 1 (Carmen Păunescu), eliberări: 1 (Csibi Istvan), sinucideri: 1 (Anghelescu), la congelator, în așteptarea înmormîntării: 1 (fiul lui Carol II), umflări de ochi: Costin Mărculescu. **Sînt tot eu și vă prezint titlurile de mare măiestrie ambiguă ale săptămînii**, din ***Ziua:*** „Secretele Vulpii“, „Fata fără zestre“, „Arsenalul Șpagă“, „Rade Vîrful“. Talentul titlurilor este susținut de munca asiduă a subtitlurilor, ce treptat-treptat întrevăd protagoniștii: șeful serviciilor secrete MI, Năstase, Micky Șpagă, Iliescu. **Sînt iarăși eu și vă indic marile ratări**: 1) reportajul din *Ziua* privind leproșii de la Tichilești (anunțat ca o înșelare a vigilenței oamenilor de ordine, reportajul putea fi făcut acasă, fiindcă ne prezintă statistici, comentarii; leproșii au fost omorîți de reporter); 2) reportajul din ***Jurnalul național*** cu nea Nicu de la Morgă (în afară de voma reporterului bine ținută, unde e sufletul lui nea Nicu autopsierul? Nu e, nu e nimic din hobby-urile, preferințele lui culturale, nimic, nimic din ceea ce ne arată că Nicu ne taie pe pămînt, nu în cer); 3) Interviul cu mama lui Tăriceanu (în ***Evenimentul zilei,*** atît de oficial, încît nu spune nimic). **Revin în cîteva rînduri pentru a vă indica ideile transpirate degeaba**: 1) Grecea demis de la Consulatul din Sydney în *Jurnalul național:* „Prin faptul că încerc să vă răspund la niște întrebări înseamnă că încă trăiesc și de aceea vreau să dau niște semnale în acest sens“; 2) Bejinariu (tot în *Jurnalul)* demisionat ca prostul din PSD, fiindcă Năstase s-a răzgîndit: domnule Geoană, „ați reușit să instaurați practica dezicerii mișelești de proprii colegi, ați instaurat intriga și arta de supraviețuire în PSD.“ Are dreptate mișelul, dar așa a fost mereu în PSD; 3) Declarația șefului Dracula Park ***(Adevărul)*** că dă în judecată Guvernul. E fascinant cum un Marica, de atîția ani, e șeful unei instituții născute ca să se prăbușească. **Nu schimbați foaia cu mine, fiindcă vin interviul și poza săptămînii** din ***România liberă*** și ***Gazeta Sporturilor.*** Interviul e cu Mitrea: „PSD a căzut în nas și s-a rupt“, „PSD s-a comportat ca un elefant în farmacie“. Poza este cu Iancu de la Timișoara și un polițist. Ambii au aceeași față. Nu știi care este organul și care e infractorul. **Sînt Istodor și vă pregătesc un „Știați că“.** Știați că… PD-ul se conduce prin SMS? Boc de la Cluj trimite SMS-uri colegilor de partid despre cum să intre în jocul declarațiilor sau nu *(Adevărul).* Știați că… Inimăroiu cel gata de dat afară din PNL a ieșit „la imagine“ în *Evenimentul zilei?*

Vă urez o săptămînă liniștitoare. S-a trecut la ora de vară doar, iar cifrele săptămînii sînt: 5 și 11. 5 acte sexuale susțin romîncele că execută pe lună, 11 este numărul actelor pe care le execută bărbații lor în aceeași lună. Ziariști și ziariste, voi în ce categorie vreți să fiți?

eugen@catavencu.ro

Urmează un text pe care nu-l vor citi pacienții internați la Spitalul Militar

Nu-l vor citi. Să vedeți cum ne-am dat seama. În două numere ale revistei noastre am scris despre învîrtelile generalului Sîrbu, directorul Spitalului Militar. La prima oră, toate exemplarele revistei *Academia Cațavencu* distribuite la cele trei chioșcuri de ziare din și de lîngă spital au fost cumpărate cu toptanul. Printre cumpărătorii lacomi, cunoscătorii l-au identificat și pe șoferul generalului Sîrbu. Acesta probabil nu a cumpărat de capul său maldărul de reviste, ci la ordin, că așa-i în armată. Iar ordinul i-l putea da Sîrbu, că el îi e șef. Pe viitor, ca să fie absolut sigur că revista noastră nu va fi citită de bolnavi, cînd se scrie despre el, Sîrbu ar trebui să ordone ca de acum încolo să fie primiți în spital numai pacienții analfabeți.

Al. C.

Cum se înțeleg pesediștii

Cîțiva deputați PSD se întîlnesc pentru a pune la cale o moțiune de cenzură. Se discută aprins: – Băi colegi, hai să mai facem și noi o moțiune, ceva, că m-am cam plictisit. – Facem, de ce să nu facem? – Hai să facem ceva pe partea economică. – E ca și rezolvată. – Cum să-i zicem? – Cui? – Păi, la moțiune. – Moțiune de cenzură. – Da, nene, de cenzură, că doar n-o fi moțiune de coafură, dar să-i dăm și-un titlu. – Ceva cu partea economică, nu? – Da. – O să-i placă lui Gigi. – Becali? – Nu, lui Gigi Voiculescu… – Aha, m-am prins, foarte bună… – Ce? – Faza cu Gigi Voiculescu. – Băi, hai să ne concentrăm puțin pe moțiune. – Deci, eu zic să băgăm ceva cu simptom economic. – Da' ce-i ăla simptom? – Nu știu, să-l sunăm pe Oprescu. – Gata, l-am sunat pe Vanghelie, avem titlu. – Cum îi zice? – Simptoamele unei economii îmbolnăvite. – Foarte mișto. Piticul ți-a dat titlul? – Da. – Bun Vanghelie, să treacă pe la casierie! – Băi, stați așa: cum adică simptoamele unei economii îmbolnăvite? – Păi, exact așa. – O să se spună că noi, pesediștii, am îmbolnăvit economia… – Normal că noi am îmbolnăvit-o, ăștia de la Alianță nici atîta nu sînt în stare…

Familia Simpstom

Cînd doi se pat

– senzaţionalele voturi ale *Academiei Caţavencu* –

Pe liberalul Ludovic Orban l-au luat un pic gura şi mintea pe dinainte şi s-a auzit spunînd către Organizaţia Judeţeană a Femeilor Liberale din Alba: „Vă recomand să nu urmaţi stilul de carieră politică al Ralucăi Turcan, al Mioarei Mantale, al Elenei Udrea. Nu trebuie să treceţi prin patul nici unui şef dacă vreţi să ajungeţi în funcţii publice importante". Adică, dacă o damă vrea carieră politică, zice Orban, nu trebuie să parcurgă înainte un stagiu pa(r)t-time pe lîngă şefi. Ludovic Orban a folosit atît de puţine nuanţe, încît problema simte nevoia unor dezbateri şi necesitatea unui vot: E bine sau nu e bine să treci prin patul şefului?

E BINE

Dragoş BUCURENCI

Nu numai că poate face bine la carieră, dar poate fi de-a dreptul plăcut să treci prin patul şefului, mai ales dacă se-ntâmplă ca nevasta lui să nu fi trecut încă de prima tinereţe. Faptul că Ludovic Orban n-a simţit nevoia să treacă prin patul nici unui şef pentru a ajunge în funcţia actuală mie îmi spune lucruri foarte triste despre nevestele şefilor lui Orban.

Gabriel DROGEANU

Sincer, mi se pare OK să treci prin pat. În dormitor, dacă dai cu un Pronto pe mobilă sau dai foc la o lumînărică după ce aeriseşti bine, e chiar agreabil. Că doar n-o fi mai bine să treci prin bucătărie, unde rişti să se-mpută hainele de la o ceapă călită, prin garaj, unde te umpli de ulei, ori prin debara, unde cine ştie de cînd n-a mai şters nevastă-sa pînzele alea de păianjen.

Daniel GOACE

Nu e chiar obligaţie, însă nu e rău ca angajata să treacă, chiar şi numai o dată, prin patul şefului. Măcar curiozitatea să şi-o satisfacă, dacă nu altceva…

Marius BORŢEA

Ludovic Orban a zis un lucru pe care îl gîndesc mulţi, dar nimeni nu l-a mai spus. Din păcate pentru el, îi lipsesc dovezile. Dacă dovezile lipsesc, ceea ce a spus este calomnie. Iar calomnie = „a spune lucruri neadevărate despre cineva". Prin urmare, Orban a spus un neadevăr. Dacă ce a spus el este un neadevăr, care e adevărul, frate? Logic, adevărul e că Elena Udrea ajunsese consilieră la Cotroceni pe criterii de competenţă. Deci, din punctul meu de vedere, întrebarea e alta: e bine să fii competentă cu şeful tău? Părerea mea e că da, e bine să fii competentă cu şeful tău, dar să nu afle soţul.

NU E BINE

Ioan T. MORAR

Nici vorbă. Nu trebuie să treacă prin patul şefului. Numai dacă nu cumva soţul ei e vreun şef şi el. Sigur, mi se pare că legea hărţuirii sexuale, aşa cum se aplică ea în SUA, e absurdă, retezînd orice „înfiripare de sentiment", dar nici super-macho-ismul românesc (balcanic, de fapt) nu e o variantă. „Tot ce poate fi cumpărat e prea ieftin" – spunea un poet. Un foarte bun poet.

Simona TACHE

Nu e bine şi, în special, nu e bine pentru şefu'. Păi, ia imaginaţi-vă următoarea conversaţie: Şefu': *Nuţi, adu', dragă, două cafele!* Nuţi: *Poftim?! Cum îţi permiţi, dragă, să mă umileşti?! După ce că sforăi ca un nesimţit, mai vii şi cu pretenţii de-astea de neam prost! Nu-ţi aduc nici o cafea, ia uite la el, ce, nu poţi să-ţi iei singur?! Şi vezi că au venit nişte faxuri pentruăia de la marketing, cînd treci cu cafelele să le laşi la ei, te rog!*

E BINE ŞI NU E BINE

Alexandru VĂRZARU

Iată genul de chestiune care prinde bine la şefi. Oricum ai răspunde, rezultă că şeful e şef. Cum să ocoleşti treaba asta? Oare spunînd că mai există posibilitatea să treci prin patul şefului, iar şeful să nu ştie de asta?

SĂ FIM CU BĂGARE DE SEAMĂ

Dan STANCIU

Cercetătorii americani susţin, într-un studiu recent, că trecerea prin patul şefului poate avea efecte nedorite asupra organismului. Concluziile lor se bazează pe analiza comportamentului a 12 şobolani (masculi şi femele), care au fost împărţiţi în două grupuri, cei din primul grup fiind puşi să treacă prin patul şefului, pe cînd celor din al doilea grup li s-a recomandat să rămînă pe loc. La încheierea experimentului, s-a constatat că şobolanii din lotul TPPŞ („Trecuţi Prin Patul Şefului") prezentau o creştere a tensiunii intraoculare, transpirau abundent în zona cozii şi chiţăiau moldoveneşte, în vreme ce şobolanii din lotul NPPŞ („Netrecuţi Prin Patul Şefului") n-aveau nici pe dracu', ba chiar le sclipeau ochişorii cînd erau introduşi în labirint.

NU ŞTIU, NU MĂ DERANJEAZĂ

Iulian TĂNASE

Nu ştiu, nu-mi dau seama cum e să treci prin patul şefului, căci nici unul din şefii de la *Academia Caţavencu* nu e genul meu. În schimb, pot să vă spun cu mîna pe – ca să nu zic mai mult – că, odată, cînd eram mai tînăr mi-a trecut prin pat fiica unei şefe, şi n-am ce să-i reproşez. Altfel, nu mă deranjează ca angajatele să treacă prin patul şefului, cu condiţia ca oamenii să pună la bătaie şi suflet, nu doar carne. Dacă dragoste e, sexul în patul de la birou chiar nu mai contează.

NU MĂ DERANJEAZĂ

Alexandru DUŢU

Dragii mei, eu am încercat pînă acum să mă realizez profesional trecînd abuziv prin patul meu. Adică stăteam tolănit moţăind pînă pe la unu ale amiezei. Ba uneori trîndăvesc pe divan cît e ziua de lungă. Recent, după modelul americănesc de workaholic, mi s-au pus paturi şi la slujbă. Dar nu ca să moţăi asemeni softiştilor indieni de la Microsoft după 25 de ore de muncă pe zi. Aşa că, în principiu, nu mă deranjează să trec, ba chiar să întîrzii în vreun pat, fie el şi al şefului. Important este să nu mă deranjeze cineva cu prezenţa, că nu am un somn bun dacă împart cu cineva această preţioasă instituţie, patul.

NU MĂ ODIHNESC

Alin IONESCU

Eu am trecut de cîteva ori prin paturile şefilor mei, cele cumpărate pe banii firmei şi instalate la redacţie pentru somnul de după-amiază, şi nu prea m-am odihnit. Sînt puse total aiurea acolo în hol. Vara e prea cald, iarna e prea frig, doar toamna şi primăvara poţi să dormi cît de cît omeneşte în ele, dar odată cu încălzirea globală ştim cu toţii că anotimpurile astea au dispărut. Păi, ce facem, domnu' Mihaiu, ne batem joc de somnul redactorilor? Vine omu' la serviciu şi nu poate să doarmă. S-a plîns şi nea Vergilică.

E NECESAR

Alexandru CĂUTIŞ

Ludovic Orban a greşit ca politician şi ca bărbat cînd le-a sfătuit pe tinerele colege să nu treacă prin patul şefului. În primul rînd, e şi el un şefuleţ prin PNL şi, în calitatea asta, şi-a tăiat singur macaroana în faţa fetelor. Şi apoi, pentru cine vrea să facă politică, despre care ştim cu toţii cum este, trecutul prin patul şefului ar fi fost o probă practică edificatoare. carieră sub Orban, tre' să treacă pe masa acestuia?

DEPINDE

Nicolae-Ionuţ SÂRBU

Nu sînt încă şef, caz în care votul meu ar fi fost, de cele mai multe ori, un „Oh, Daaa!" hotărît. Aşa, cred că ar trebui să fie întrebaţi(te) cei (cele) care trec prin patul şefelor/şefilor. Şi, desigur, şefii/şefele în cauză. Şi mai cred că dacă întîlnirea e liber consimţită şi ambele părţi sînt satiscăf… satisfăcute, este foarte bine. Dacă partea mai mică urmăreşte să crească prin, hmm, creşterea părţii mai mari e doar o tranzacţie veche de cînd lumea şi e OK. Dacă însă şeful/şefa şi-a impus pumnul de vedere doar pentru că putea, e foarte rău şi chiar penal de rău. Însă am o întrebare: dacă penelisdele vor o

VOTUL LUI MATEI

Cătălin MATEI

Vă prezint ultima mea invenţie de 100 de euro. Este hands-free-ul anti-radiaţie din kevlar. Este format dintr-o bară de oţel inoxidabil, un paravan din împletitură de kevlar şi două goarne

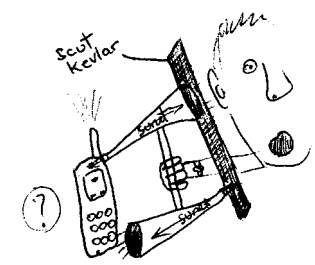

care transmit sunetul la şi de la om la telefon. Cel mai important, este complet wireless, deşi trebuie ţinut cu ambele mîini din cauza greutăţii foarte ridicate, iar telefonul trebuie prins de ceva cu un dispozitiv special pe care nu l-am inventat încă.

Cultа noastră cea de toate zilele

Popa de la Secu

Vichentie, părintele stareț de la Mănăstirea Secu din județul Neamț, e popa gol, ca să mă exprim așa. Cînd ia un pahar de vin în plus, Vichentie se dezbracă de haina preoțească și rămîne civil pușcă pentru a le arăta musafirilor că este un bun interpret al bancurilor cu polițiști, cu popi și cu prostii. Cum ce prostii? Prostii cu el și ea, cu ea și el, mă rog, prostii, nu ne faceți să dăm detalii că roșim! Vichentie bea cot la cot cu invitații aleși pe sprînceană, rîde și glumește, dar nu uită că are și probleme importante de rezolvat, așa că pune mîna pe pix și pe hîrtie și scrie de ce ar mai avea el nevoie la mănăstire. Cîțiva dintre vizitatorii care au avut onoarea de a fi poftiți la masă de părintele stareț au aflat că la Secu ar mai trebui o mașină de teren, pentru a renunța la mersul apostolicesc pe jos, niște calculatoare și laptop-uri, pentru mătănii, și o instalație de sonorizare. De sonorizare și nu de ascultare. Cînd nu muncesc pentru ca părintele stareț să aibă ce să le pună pe masă invitaților, călugării se roagă la Dumnezeu să salveze pădurea cu care a fost împroprietărită mănăstirea și în care, din ordinul părintelui stareț, fiecare își bagă drujba cînd are chef. Poate știe cineva un preot care să-i citească lui Vichentie și să-l pună un pic sub ascultare.

Cuvioșii Dezmierdarie și Mahmurie

Aventuri în viile Patriarhiei de la Jercălăi

În ziarul *Prahova* din 23 ianuarie a.c. ne-a sărit ca broasca-n ochi articolul „2.000 de cărți de cult în slavonă și sute de icoane vechi vor fi salvate la Mănăstirea Jercălăi“. Vor fi salvate de la Mănăstirea Sinaia care va să zică, ai cărei călugări s-au întrecut pe sine să pună la adăpost cărțile și icoanele de la Jercălăi, în vremurile prigoanei comuniste. De peste 30 de ani, valorile salvate stau bine mersi la Sinaia, iar acum, călugării de la Jercălăi zic că-și salvează odoarele, după ce ele au fost deja salvate de fârtații lor întru credință. Jercălăii au fost la început un schit, unde patriarhul Iustinian și-a făcut casă de vacanță în via Patriarhiei, cea în care se produce vinul de împărtășanie, atât de drag inimii, dar mai ales preafericitei pipote a lui Teoctist. Astăzi, via este păstorită de starețul Cleopa. Informațiile despre Cleopa se bat cap în cap atât de violent, încât te-apucă realmente râsul, dacă te-ar ispiti necuratul să le dai crezare. Când a fost zgornit de la Facultatea de Teologie din Sibiu, studenții au cobit că starețul Cleopa s-a dedat la felurite afaceri pidosnice. Iar când a fost șutuit de la Teologia din Bucale, o altă generație de studenți a clevetit că starețul s-a spovedit sub rochia unei studente. Apoi, ca să-și mai nuanțeze oleacă existența, Cleopa a săvârșit următoarele semne și minuni: a făcut să verse mir un număr de 38 de icoane; a vândut la suprapreț mir adus din Grecia și de la Ierusalim; a făcut rost de o icoană cu Maica Domnului, socotită drept făcătoare de minuni, dintre care cea mai clară minune este că produce bani căcălău, lăsați de fraierii care o adoră. Dat afară de la Jercălăi, în urmă cu niște ani, Cleopa s-a întors triumfal la locul faptei ca vier și paharnic. În această calitate, Cleopa îi spală picioarele patriarhului după obiceiul apostolic, când se abate pe aici, și Teoctist se abate destul de des. Iar după ce patriarhul pleacă la ale sale, la sfânta mănăstire se încing chefuri de neuitat, cu notabilitățile prahovene, iar spălătorul de picioare Cleopa udă mesele musafirilor cu vinul de împărtășanie.

Cuvioșii Izvestie și Scânteie

Bursa șpăgilor

La ANOFM se desfășoară Operațiunea Portbagajul, portbagajul de carne

Pînă săptămîna trecută am avut impresia că, dacă vrei să devii funcționar public, te costă o avere. Fals, nu e deloc scump, trebuie doar să cunoști mașinăria unsă de PSD, care funcționează perfect și acum, chiar și cu șpăgi mici, că sînt bune și astea cînd nu mai ești la putere. Șpaga mică trece de la un candidat pentru un post public în brațele unui funcționar de la AJOFM-uri (Agențiile Județene ale Ocupării Forței de Muncă). Iar de la AJOFM-uri, pe relații de colegialitate, ajunge sus, în brațele unui funcționar de la ANOFM (Agenția Națională a Ocupării Forței de Muncă). La Bacău e poate cel mai ieftin, e perioadă promoțională la angajări pe posturi publice. Poți să devii funcționar public pe baza unui portbagaj de mașină plin cu carne, dar să fie carne bună, macră, calitatea I. Te duci cu carnea la AJOFM Bacău. Rup din ea o halcă hienele băcăuane din AJOFM, iar restul trimit la București, să se înfrupte și leii de la ANOFM, care iau decizia finală. Acum, la AJOFM Bacău, departamentul Resurse Umane e condus de doamna Roșu, care, așa cum arată și numele, are un trecut foarte roșu, la Comitetul Județean de Partid. La ANOFM, departamentul de Resurse Umane e condus de domnul Marian Oprea, al cărui trecut e albastru ca trandafirii PSD-ului. În departamentele lor, porci, viței, oi proaspăt sacrificate se reîncarnează brusc în competenți funcționari publici, proaspăt angajați.

Sforța de muncă

Anacronica TV

Îmi cer buze!

După aproape doi ani de zile de absenţă ca telespectator, m-am uitat fix 10 secunde la *Profeţii despre trecut* cu Mihai Codreanu. 10 secunde este cam puţin pentru o emisiune cu accente dramatic-politice. Dar cum poţi să te uiţi la *Profeţii* cînd primul lucru pe care îl observi la emisiune este că Mihai Codreanu nu are buze deloc? Timp de 10 secunde, cît a insistat cadrul pe prezentator, am rămas pironit cu ochii în ecran, după care am schimbat rapid. Adică nu numai că Mihai e complet lipsit de orice zonă rozalie care să anunţe prezenţa acelor mici excrescenţe. Dar gura părea formată din doi melci lipiţi picior în picior, care se mai gîdilau între ei din cînd în cînd. Şi din cîte am observat, prezentatorii de televiziune din România nu prea au buze. Mircea Radu e cam la fel, dar are gropiţele alea care distrag. Şi ce e cu faza asta, să nu ai buze ca prezentator? La cît îi machiază fetele alea, buzele sînt oglinda sufletului lor, nu?

Cătălin MATEI

Discovery Travel & Living Las Vegas

Prietena mea se uită numai pe Discovery Travel. Cum prinde puţin telecomanda, pac, televizorul pe Travel & Living. Din cîte am înţeles eu, canalul respectiv se adresează oamenilor cărora le place să se uite cum se plimbă alţi oameni prin lume. Spre exemplu, există un serial despre un tip care se plimbă prin bucătăriile mapamondului. Miercuri seară, individul a nimerit într-un restaurant extrem de exotic. Chişu cu homarii lui prăjiţi la flacăra autogenului e mic copil... Era vorba de un local unde mîncai pe întuneric total, chipurile ca să simţi mai bine gusturile şi mirosul. Chelnerul avea un vizor cu infraroşii, da' tot mai vărsa din sticla de vin roşu pe clienţi. Foarte interesant, doar că la noi ar fi imposibil de pus în practică. Vă imaginaţi din ce resturi ar fi făcută pizza aia şi cum ar mai lătra pe întuneric carnea din cîrnaţi? Ca să nu mai vorbesc de ciunga lipită de părul domnişoarei şi portofelul lipsă din haina de pe spătarul scaunului la aprinderea luminii.

Maurice Travel

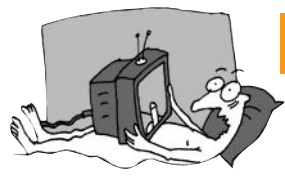

Trampa şi ecranul

★ Mă uitam la emisiunea lui Dan C. Mihăilescu şi din frustrarea mea de om care nu prea citeşte cărţi în ritmul în care o face Dan C. a izvorît următoarea măgărie pentru care îmi cer scuze, dar mi se pare irezistibilă: „Domnu' Mihăilescu, da' mai puneţi şi dumneavoastră mîna pe un CD!".

★ Imaginaţia copywriterilor din România are o limită. Ciobanii şi lăutarii. A mai apărut o reclamă cu ciobani care îşi plimbă oile apelînd la un anumit model de maşină de transport de marfă. Mi se pare, aşa, că orice reclamă ar trebui să creezi în România, o rezolvi apelînd la oi şi la ciobani. Am impresia că trend-ul nu mai e să ajungi creativ apreciat, ci creator popular.

★ E un concurs la TV la care ai şanse să cîştigi dacă trimiţi linguriţe în plic. După ce am trimis capace, ambalaje şi etichete, acum trimit şi linguriţele. Deci oamenii ăştia au de gînd să refolosească totul. În curînd or să îmi ceară şi sîmburii din compot.

★ Cel mai mare microfon din lume se foloseşte la B1 TV. Adică m-am uitat la concerte, m-am uitat la studiouri de înregistrări, la Etno TV, dar un microfon de aproape 50 de centimetri lungime nu am văzut decît la B1 TV. Trebuie să îl ţii cu două mîini ca să nu oboseşti. Sau poate nu e doar microfon, poate pe acolo emite televiziunea B1 TV.

★ La emisiunea de calculatoare de la B1 TV, care se numeşte *Upgrade,* numele vorbitorilor sînt trecute în partea de jos a ecranului sub forma: „Claudiu Upgrade" sau „Mircea Upgrade". Poate aşa au ei funcţiile. Pe şeful lor îl cheamă „Ionel Device Manager". Iar pe femeile uşoare chemate în redacţie le-ar chema: „Plug and Play".

★ Lori a făcut din emisiunea ei de pe Acasă TV un prilej ca să-i aducă la televizor pe nişte cîntăreţi autentici la ţambal cu linguri, precum dl Nervus care, în timpul liber, avea foncţia de bulibaşă într-un sat din Teleorman. Nervus, un artist cu imaginaţie, şi-a ales o soţie cu nume special, pe numita Vitrina. Mă gîndesc că şi numele a contat mult pentru Nervus atunci cînd şi-a ales nevasta. S-o fi gîndit că dacă vine seara mai cu chef şi sparge Vitrina, nimeni n-o să-l poată acuza de violenţă conjugală. Iar cînd o fi să nască Vitrina, Nervus ar putea să-i boteze pe puradei Şifonier, Recamier, iar ăleia mai mici să-i spună Noptiera. Dacă-i place suficient de mult sexul, nici n-are sens să-şi mai cumpere mobilă.

★ L-am văzut pe Năstase pe Realitatea TV dînd o declaraţie din postura de simplu participant la nu ştiu ce dezvelire de statuie pe la Ploieşti. Geoană şi Iliescu veniseră şi ei, dar stăteau în faţă, la categoria vedete, în timp de Adrian era înghesuit cu poporul mai în spate. Am impresia că, mai nou, Năstase iese din casă dimineaţa, îi urmăreşte pe-ăştia doi ca să vadă unde se duc şi se ţine după ei ca să-i hărţuiască. Sînt convins că dacă Geoană şi Iliescu ar fi invitaţi să taie vreo panglică la o nouă fabrică de struţi, Năstase s-ar deghiza cu pene & fulgi şi ar băga capul în cadru printre umerii boşilor, pentru o declaraţie mică.

★ Am observat că de la o vreme am în grila de programe un post chinezesc: CCTV9! Se vorbeşte în engleză şi seamănă cît de cît, chiar şi la gesturile prezentatorilor, cu televiziunile româneşti. Cine ştie, poate că în curînd îşi va deschide o filială şi pentru chinezii din România. Nu trebuie să fie mare, ajunge şi una scundă. Condusă de Cristoiu. Şi va detrona OTV în topul televiziunilor cu cele mai mici studiouri, căci una e să emiţi din ditamai garsoniera, alta dintr-un simplu geamantan.

★ Invitat la emisiunea lui Andi Moisescu, *Apropo TV,* să vorbească despre Liviu Negoiţă, un tip de la *ProSport* a zis că ştie el că „Negoiţă în tinereţe ar fi cochetat şi cu… biip!". Exact: băieţii au băgat bip din montaj peste numele pe care noi i l-am citit clar pe buze: Laura Andreşan. Cred că pe undeva s-a exagerat, mai dă-o-n Laura Andreşan de treabă!

★ Vrem, nu vrem, avem şi TVRM pe cablu. Fiind şi el pe cablu, a ţinut să celebreze într-un fel calificarea a două echipe româneşti în sferturile Cupei UEFA. Cum? Cu imagini, evident. La Steaua au avut o casetă video, destul de bine păstrată, cu finala de la Sevilla, din '86. Pentru Rapid au avut secvenţe de la un meci cu Dinamo, de prin '99. Jucau Lobonţ, Lupu, Lupescu şi Florentin Petre. Care o fi fost criteriul după care au ales acea partidă, n-am înţeles. Totuşi, e un pas înainte. Nu de alta, dar mă gîndesc că, dacă mai era Tele 7 abc, dădeau cartonul ăla cu „Grevă, nu ne-au plătit de trei luni", pe care adăugau un sincer „Le dorim succes băieţilor noştri în Cupa UEFA".

★ Dau sîmbătă pe Realitatea TV, îl văd pe Băsescu în direct, de la Cluj-NaBoca. Mă mai învîrt prin redacţie, dau la meciul de handbal Steaua-Zagreb, transmis în direct de PRO TV. În tribună, acelaşi Băsescu. Să-nnebunesc, nu alta. Eu ca eu, dar să-i vedeţi pe gagiii ăia din jurul lui, care începuseră deja să vorbească în mînecă, săracii…

Dragă, am înţeles că televiziunea este cu totul altceva! Deci, mai bine facem emisiuni proaste cu Cabral şi Costi Ioniţă decît să mergem la şuşe de prost gust cu Mitoşeru şi Florin Salam.

Loredana Groza şi Stela Popescu, două stele care ţin morţiş să facă altceva decît meseria pentru care le-a îndrăgit publicul: de la meseria de cîntăreaţă, respectiv actriţă, au trecut la meseria de prezentatoare, respectiv prezentatoare

★ Am văzut pe Discovery un documentar (mai exact, dată fiind tema, nişte bucăţi de documentar) cu un rechin care conţinea bucăţi dintr-un nene sau o tanti. Un Rekinder Surprise, adică. Mi-am amintit, astfel, că începe perioada de umblat după miel, cînd trebuie controlat dacă în burta animalului cumpărat din piaţă nu se află, cumva, bucăţi de nene din Japonia.

★ La Discovery, un episod din serialul *Detectivii legendelor*. Am urmărit, de fapt, un documentar despre Vlad Ţepeş – luminatul nostru voievod care a inventat supozitoarele din lemn de esenţă tare – şi am văzut încă o dată că e greu să-i scoţi din cap occidentalului, fie el şi realizator de emisiuni la Discovery, romanul *Dracula* şi filmele cu vampiri şi vîrcolaci de la Hollywood. „Cum, n-a trăit în Transilvania? N-a băut sînge?", tot întrebau ei ca fraierii. Se vede treaba că n-au documentat suficient la faţa locului. Ar fi văzut că în Transilvania trebuie să fii chiar cretin ca să bei sînge cînd există atîta pălincă.

★ Ştiţi reclama aia la o pastă de dinţi, cu actorul ăla enervant, din *Secretul Mariei;* ei bine, l-am prins pe respectivul într-o secvenţă dintr-un episod. Avea părul mai crescut, cu clampete peste urechi, şi ţinea un pistol în mînă, îndreptat asupra unei dudui. Cred că în acele clipe tocmai o interoga: „Zi, mă, de cînd cumpărarea unei paste de dinţi a devenit o opţiune dificilă, mă?".

★ Cică la înmormîntarea lui Anghelescu au participat şi nişte falşi popi. La *Observator,* materialul a purtat titlul „Preoţi cu timbru fals". Nu mi-am dat seama cum au fost recunoscuţi respectivii ca fiind nişte impostori – pentru mine, nimic nu seamănă mai mult cu un cetăţean bărbos decît alt cetăţean bărbos. Pesemne, vreun oficial de la Patriarhie s-o fi apropiat pe la spate de respectivii, ţinînd în mînă o lampă cu ultraviolete, şi o fi văzut că hologramа de pe anteriu nu-i în regulă.

★ Ţineţi minte campania aia, de lipit peste tot, pe geamuri, pe case, chiar pe maşini, inimioare roşii inscripţionate cu „Maggi"? Ei, am văzut la televizor că s-a reluat. Prin urmare, ne aşteaptă iar pete de culoare (roşie) pe griul mohorît al oraşelor româneşti. Totuşi, cred că mai bine s-ar fi băgat chestia asta încă de prin iarnă, fiindcă inimioarele alea din plastic ar fi lipit crăpăturile din geamurile locatarilor şi n-ar mai fi intrat crivăţul atît de lesne prin ele.

Tupeu 2006

Gigi e pe Becali mari

Ce bine că se face cald: în curînd, vom sta din ce în ce mai puțin în fața televizorului. Și atunci, numai la meciuri. Astfel, nu vom mai putea asista ca acum, cînd e frig, la măgăriile celor aleși sau din opoziție, pentru că seara, cînd noi, poporul, ne vom întoarce de la terase, vom găsi pe televizor numai K1, a opta reluare la filmul *Gheață verde* (ceva cu niște diamante, da' nu ale lui Udrea) și cel mult pe Sabbagh arestînd niște prostituate în fundul gol și cu o șosetă de un fel și alta de alt fel. Și uite-așa o să se ducă plăcerea de a afla ce șmecherii a mai făcut PD-ul cu votul primit acum doi ani în toamnă, ce porcării va mai face Justiția cu alde nea Vîntu și Becali și cum s-a făcut dreptate în țara asta dîndu-i un plus de șapte ani elvisului de Ioana Maria Vlas. Aici e Tupeul, aici e Tupeu:

Tupeu 2006 (3 puncte): **Justiția.** „Aveți ceva de spus?" – a întrebat-o judecătorul pe Ioana Maria Vlas acum o săptămînă, după ce i-a mai dat șapte ani de închisoare. „VĂ MULȚUMESC!" – a răspuns doamna. Este cel mai mișto răspuns public dat vreodată, după memorabilul „Luați de aici!", adresat de Andone în '89 tribunei oficiale. „Aveți ceva de spus, domnule Vîntu?", ar trebui întrebat și nea Sorin. Numai că, între timp, cine s-a făcut prieten cu fostul patron al Ioanei Maria Vlas? GIGI! Care a ieșit din nou curat, pentru că instanța a decis să nu pornească nici un dosar pe numele lui Becali. Care a ieșit triumfător în fața fanilor, autodeclarîndu-se că Gigi e curat, nu are nici un dosar. Așadar, avem o țară mișto. Întrucît marinarul nu vrea să stea lîngă un arestat peste o săptămînă, la returul care va fi transmis pe Realitatea TV, Becali iar a fost spălat de instituțiile statului. Ce ecuație frumoasă: ciorditorul de terenuri de la armată va sta la stînga președintelui, ambii apărînd fericiți pe micile ecrane ale televiziunii ăluia de la FNI. Ceara mă-sii de dreptate, mai bine nu se califica nici o echipă, da' intra și Gigi puțin pe la răcoare, că ne-am săturat să-l tot vedem trecînd pe roșu cu Maybach-ul!

Măgăreu 2006 (2 puncte): **Adrian Videanu & PD.** Degeaba strigăm aici. Degeaba ne tocim noi tastaturile, Videanu tot aia declară: că l-ar primi în partid pe Onțanu, dacă ar demisiona, fără nici un fel de rețineri. Adică cei care au votat un partid se trezesc a treia zi după alegeri că sînt reprezentați de Onțanu și Merțanu. Ca să nu spuneți că vorbim aiurea: Onaca, fostul scafandru peremist, este astăzi în PD! Deci, dacă știați sau nu știați, cei care ați votat Alianța, vi s-a întărit partidul cu tubul de oxigen ambulant și cu barbă Onaca de la PRM. În fața Europei, sînteți apărați: vi s-a dat mult aer în nas de către domnii de la PD, aer cu miros putred de PRM.

Nesimțeu 2006 (1 punct): **Comisia juridică a Senatului.** Aceasta a amînat dezbaterea proiectului Legii lustrației, din lipsă de cvorum. Deși ar trebui numită Legea luxației, că mai mult a frînt visele de lustrație ale societății civile. Adică cei „X" deputați de la Comisie n-au reușit să se adune pentru lustrație, deși pentru mărirea coeficientului la pensie cu 0,0000000001 ar fi venit și din Congo sau Marte. În fine, aproape nici nu mai are sens legea: Iliescu a fost președinte și ne-a distrus țara timp de zece ani, Băsescu a fost președinte și va mai fi probabil încă un mandat, așa că peste 9 ani nici nu va mai fi vorba de vreo lustrație. Ci de o mare frecție, cum a fost obrazul politicianului român timp de 16 ani, fost PCR, să nu uităm să precizăm. Probabil că va fi lustrată generația care desenează astăzi „P***" cu graffiti pe pereți.

Bursucul drastic

...Mmmm, miam-miam! Ecşelente pateuri! Serveşti, Onţane? Hai, dom'le, că te costă gratis: semneşti un formular de adeziune la PD şi gata! Poţi să-ţi faci de cap liniştit ca pe vremea bandiţilor ălora din PSD.
1.49
4.29

Primarul general Videanu explicîndu-i primarului de sector Onțanu avantajele noului regim: dacă Puterea abia gustă un platou, independenții se-nfruptă din ditamai fursecu'

De la spate, de la spate

Fost secretar general al Guvernului Năstase și fost prim-ministru (pentru o săptămînă) al Guvernului Năstase, colecționarul de tablouri Eugen Bejinariu a rămas un fan al colecționarului de tablouă Adrian Năstase. Împins de Năstase (scuzați expresia) de la spate, Bejinariu a plecat din PSD cu gîndul că-l va urma pe idolul său în PC. Fiindcă deputatul Năstase n-a mai demisionat și pentru ca suferința deputatului Bejinariu să nu fie și mai mare decît este, ar fi frumos din partea autorităților să-l ajute pe fanul lui Năstase să-l urmeze pe idolul său măcar la DNA. Că motive ar fi.

Tablow-up

Dacă lustrație nu e, măcar ilustrație să fie

Doamnelor, domnișoarelor și domnilor, iată în sfîrșit o veste foarte proastă din România: Comisia juridică a Senatului a amînat dezbaterea proiectului Legii lustrației, din lipsă de cvorum, motivul real fiind, de fapt, prezența masivă a absenților la discuții. Din fericire, nu există uscături fără păduri, proverb pe care l-ați mai auzit probabil. Vestea foarte bună, și tot din România, este următoarea: un senator al minorității thailandeze din Senatul României a propus spre dezbatere proiectul Legii ilustrației. Această lege prevede ca toate legile votate de Parlamentul României să conțină o ilustrație color: fie o caricatură, fie o reproducere după picturile lui Sabin Bălașa, fie o fotografie de la mare, cu familia parlamentarului care a inițiat legea, fie o poză cu Nicoleta Luciu.

Armata Lustra

descopery

Pizdă, pulă, coaie, floci, cu româna nu te joci!

Un grup de studenți s-a adresat lui Pruteanu pentru a-l întreba de ce origine este pizda. Spre deziluzia lor, Pruteanu a zis că pizda ne-au inventat-o slavii. În graiurile slave de răsărit, la pizdă se spune aproape la fel, *na păzdu matiri*, însemnând *pă pizda mă-tii*. Neconsolați, studenții și-au imaginat atunci următorul dialog care ar fi avut loc la Sarmizegetusa, între romani și daci. „Te futueo et caballum tuum!". Adică, „Futu-te-n cal să te fut" sau „O să-ți fut și calul", îi amenințau romanii pe daci, în timp ce-i asediau. „Tuam matrem cunnus feci!", adică „S-o futi pă mă-ta-n pizdă", le răspundeau dacii, prăvălindu-le stânci în cap. Și mai neconsolați, studenții au zis atunci că „Tuam matrem *pizdă* feci!" ar suna mult mai convingător în daco-romană. Din latinescul *cunnus* derivă spaniolul *coño*, cât și termenii populari franțuzești sau portughezi pentru pizdă. Ce mai vedem din expresiile astea latinești? Că futaiul este tot latin, fiind moștenit de italieni, în verbul *fottere*, adică futere, am zice noi, pentru acțiunea de a fute. Pula e și ea tot de la taica Traian. *Pulla* ar fi femininul lui *pullus*, adică pui de găină, iar numele păsării este un eufemism pentru pulă. În spaniola neaoșă, *polla* însemnă pulă. În fine, curul, flocii și coaiele sunt tot latinești și, cu bunăvoința savanților, au reușit să intromisioneze în dicționare. Curul derivă din latinescul *culus*, coaiele din *coleus*, iar flocii din *floccus*, care înseamnă smoc mic de păr. Orașul de Floci, port înfloritor pe Dunăre, la vărsarea Ialomiței, nu făcea negoț cu părul pubian, ci cu flocii de oaie. Lista termenilor populari pentru organele genitale este foarte lungă, iar lindicul, jdeauca, bonda, metehăul, vâjgălăul și știomeleagul mai așteaptă clarificări din partea cunoscătorilor.

Șest modus in rebus

Loc de retrocedat cu capul

Mintea judecătorului Colina o cam ia la vale

Uneori are și Băsescu dreptate să se dea la judecători. Unii dintre ei, dacă nu sînt corupți, atunci sigur sînt proști. Dacă nu sînt proști, atunci sigur sînt răuvoitori. Iar dacă nici răuvoitori nu sînt, atunci sigur sînt comuniști pînă-n măduva ciocănelului de judecată. Nu ne-am decis încă la ce categorie să-l băgăm pe judecătorul Colina Petre, de la Judecătoria sectorului 4. Vă lăsăm pe dumneavoastră să-i găsiți atributul, după ce citiți despre o recentă ispravă de-a sa, într-un proces obișnuit, pe tema unei case naționalizate, în care se judecă două românce stabilite în Statele Unite cu un român, despre care nu se știe unde locuiește. Ținînd partea cetățeanului nelocalizabil pe glob, Colina a urlat de-a dreptul cerînd ca acele două românce, Pașnicu Adelina și Popa Corina, să facă cumva și să se mute de urgență în România. Să aibă în termen de o săptămînă un domiciliu aici, eventual aproape de Judecătoria sectorului 4, să poată fi citate lejer în instanță. Sau dacă nu, să se prezinte în fața lui în maximum o săptămînă. Să se termine repede procesul, să poată da el imediat sentința, să împartă cu mîna lui o casă naționalizată, să se sară peste etapele permise de lege. La o asemenea aberație, avocata româncelor-americance a cerut recuzarea judecătorului. Pentru cine nu a fost niciodată într-o sală de judecată, recuzarea judecătorului este dreptul legal al oricărei părți din proces de a cere schimbarea judecătorului, pe un motiv justificabil. Cînd a auzit că se cere recuzarea lui, Colina a explodat, în plină ședință. A început să urle la avocata americancelor, spunîndu-i că gestul ei (repetăm, foarte legal) e o „rîgîială juridică". A ordonat apoi ca avocata să iasă afară din sala de ședință. Din nou pentru aceia care nu ați fost niciodată într-o sală de judecată publică, judecătorul poate să ceară ca o persoană să părăsească sala numai în cazul în care aceasta tulbură ședința. Avocata ceruse un lucru legal, normal, nu fluierase, nu urlase (precum judecătorul), nu dăduse cu petarde în ședință. Judecătorul Colina a comis-o rău de tot, nu atît prin urletele sale și prin gonirea avocatei din sală. Și-a bătut joc și de scopul lui ascuns. Dacă tot voia să termine mai repede procesul, putea să o dea afară pe avocată cu un scop precis. Să-i ceară expres să se ducă imediat în America și în cinci minute maximum să vină cu clientele ei la proces, tunse.

Alexandru CĂUTIȘ
alexandrucautis@catavencu.ro

Miliția spirituală

Șeful Curții Constituționale a prestat la Curtea Dictatorială

Ioan Vida (n. 1946) a fost ales președinte al Curții Constituționale la 8 iunie 2004, pentru un mandat de 3 ani, deși poate lui i-ar fi plăcut să aibă mandat pe viață, așa cum se obișnuia să fie aleși oamenii pe vremurile formării sale ca om de știință, om de partid și om în general. Va trebui să spunem în clar despre care vremuri vorbim, pentru că din biografia lui Ioan Vida s-ar putea înțelege cu totul și cu totul altceva: anume, că nici cu limba n-a dat, nici gura nu-i miroase.

Pe CV-ul său de pe site-ul oficial al Curții Constituționale spune că în perioada 1977-1988 a fost asistent, apoi lector la Catedra de drept a *Academiei de Studii Social-Politice*. Foarte mulți activiști PCR și-au trecut această titulatură (Academia de Studii Social-Politice) în loc de adevărata denumire: *Academia „Ștefan Gheorghiu“*.

Tot în CV, tov. Ioan Vida mai zice așa: *„Autor de manuale, cursuri, monografii și studii în domeniul dreptului constituțional, al instituțiilor politice, teoriei generale a dreptului și legisticii formale“*. Una dintre aceste „lucrări științifice“ la care Ioan Vida a fost coautor se chema *„Pobleme fundamentale ale statului și dreptului socialist român“*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1982 și era un manual analizat și aprobat de colectivul catedrei de drept și administrație de stat de la Academia „Ștefan Gheorghiu“.

În încheiere, vă vom lăsa în compania unor vorbe nemuritoare despre cel care a fost, dimpreună cu genialu-i fund, pe limbile atîtor generații de activiști, din rîndul cărora s-a desprins și Ioan Vida, semnatarul articolului „Teze și idei revoluționare, profund novatoare în gîndirea și acțiunea tovarășului Nicolae Ceaușescu / Sistemul unitar al democrației socialiste – cadru organizatoric fertil de participare activă la conducerea întregii vieți economico-sociale“ din *Informația Bucureștiului,* 22 ianuarie 1983:

Teze și idei revoluționare, profund novatoare în gîndirea și acțiunea tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU

SISTEMUL UNITAR AL DEMOCRAȚIEI SOCIALISTE — CADRU ORGANIZATORIC FERTIL DE PARTICIPARE ACTIVĂ A MASELOR LA CONDUCEREA ÎNTREGII VIEȚI ECONOMICO-SOCIALE (II)

Perfecționarea continuă a democrației noastre socialiste, în strînsă legătură cu noile cerințe ale edificării societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintării României spre comunism, constituie o preocupare de prim ordin a partidului nostru, a secretarului său general, **tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU.** „Se poate afirma — se arată în Raportul de însemnătate istorică prezentat de la tribuna recentei Conferințe Naționale a P.C.R. — că am realizat o concordanță corespunzătoare între dezvoltarea forțelor de producție, a societății socialiste românești în general și cadrul democratic de participare la conducere“.

O mărturie elocventă în acest sens o constituie generalizarea principiului autoconducerii muncitorești în toate unitățile economice și social-culturale, precum și trecerea la aplicarea consecventă a acestui principiu în activitatea consiliilor populare. Organismele de stat care au atribuții subsecvente acestora. Organismele autoconducerii muncitorești, ca și celelalte forme de participare directă a oamenilor muncii la conducerea treburilor publice sînt chemate să vegheze ca organele de stat să fie neabătut în slujba oamenilor muncii, exercitînd atît pe plan local cît și pe plan central, un control permanent asupra modului în care acestea își în-

Dr. IOAN VIDA
Academia „Ștefan Gheorghiu“

(Continuare în pag. a III-a)

Dr. IOAN VIDA
Academia „Ștefan Gheorghiu“

democrației noastre socialiste, în strînsă legătură cu noile cerințe ale edificării societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintării României spre comunism, constituie o preocupare de prim ordin a partidului nostru, a secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu. «Se poate afirma – se arată în Raportul de însemnătate istorică prezentat de la tribuna recentei Conferințe Naționale a PCR – că am realizat o concordanță corespunzătoare între dezvoltarea forțelor de producție, a societății socialiste românești și cadrul democratic de participare la conducere.»

O mărturie elocventă în acest sens o constituie generalizarea principiului autoconducerii muncitorești în toate unitățile economice și social-culturale, precum și trecerea la aplicarea consecventă a acestui principiu în activitatea consiliilor populare.

(…)

Dacă este o lume în care drepturile fundamentale ale omului sînt cu adevărat respectate în litera și spiritul lor, aceasta este lumea socialistă, unde nimănui nu i se refuză dreptul la muncă sau dreptul la îngrijirea sănătății, dreptul de a învăța și de a-și îndeplini cele mai înalte aspirații, dreptul de a alege și de a fi ales și – în afară de acestea – dreptul de a participa activ la conducerea treburilor obștești“.

Răzvan și Vida

De ce bănuia Udrea că *Monitorul Oficial* e o publicație de scanDalli

Elena Udrea a zis la B1 TV, la Nașul, că *Monitorul Oficial* este cea mai de scandal publicație din România, că dacă te uiți prin el găsești tot felul de minunății. Nu că ne-am fi așteptat să spună de *Gazeta Matematică,* dar – nu-i așa? – ne-a cam luat prin surprindere cu afirmația sa. Așa că am pus mîna pe *Monitorul Oficial* și am început să-l răsfoim, ca să vedem cam ce mai conține el. Rețete – nu. Sfaturi pentru prima întîlnire – nu. Legi, hotărîri, decrete, plictiseală – da. Hopa, dar iată și ceva interesant: în *Monitorul Oficial* scrie și despre Dalli Exim, firma de la Golden Blitz la care a fost acționar soțul doamnei Udrea. Zice, de exemplu, că onor Curtea de Conturi a României, instituție bugetară, a încheiat trei contracte cu Dalli Exim (pentru servicii de parcare în parcaj subteran, servicii de spălătorie auto interior și exterior și la motor) „prin negociere directă cu o singură sursă“. Asta deși, ne permitem să presupunem, Curtea ar fi avut chef să organizeze o licitație. Lucru imposibil, însă, atunci cînd, zice legea, „lucrările sau serviciile pot fi furnizate sau prestate doar de un singur contractant, din motive de natură tehnică, artistică sau din motive legate de protecția unui drept de exclusivitate asupra acestora“ (am citat tot din *M.O.).* Ne îndoim că ne aflăm aici în fața unei probleme de natură tehnică sau artistică – doar nu se face și un concurs de tricouri ude cînd se spală capota și motorul –, așa că rămîne exclusivitatea, proverbiala deja exclusivitate a lui Dalli pe parcările din București. Și să nu uităm că însuși Băsescu, pe vremea mandatului de primar, a pus umărul și semnătura la lărgirea spațiilor concesionate soțului Cocoș. Se vede, deci, că avea dreptate doamna Udrea: ceva sămînță de scandalos se găsește prin *Monitor.* O exclusivitate dată la timp, prin '95, rezolvă contracte la care nimeni nu s-ar fi gîndit. Unde mai pui că s-ar putea să mai fie și altele, de care nu se știe – de unde reiese că *Monitorul Oficial* e de scandal atît prin ceea ce scrie în el, cît și, mai ales, prin ceea ce nu scrie.

Gică Contract

Alexandru Vărzaru dă jos capacul

de pe butoiul naţional de murături

– Pfui! În masoneria olteană, Priboi este Mare Zidar al cărămizilor cu bani.
– Bleah! Un judecător a condamnat un miliard de lei la închisoare în portofelul unui escroc.
– Puff! Nu mai poţi pescui în România dacă nu te asociezi cu rechinii.

Ristea Priboi, un securist antic şi acceptat

Pentru că vorba pe care a lansat-o domnul Iorgovan despre masonerie nu a fost întîmplător spusă de la Craiova, suntem convinşi că domnia sa ştie mai multe, dar nu vrea să spună. Ca să-l ajutăm puţin, am dori să-i amintim că putea să dea uşor pe goarnă rolul jucat de Ristea Priboi în organizaţie, atît în Dolj, de unde-şi trage rădăcinile, cît şi la nivel naţional, unde a contribuit la relansarea mişcării după 1990, trăgîndu-l şi pe Adrian Năstase, căruia i-a pus compasul şi echerul în mînă şi i-a dat lumina în rîndurile acesteia. Calitatea de naş spiritual s-a transformat în aceea de consilier personal şi nu numai. În Dolj, deşi nu făcea parte din lojile locale, a supervizat activitatea masoneriei, avînd grijă ca din ele să nu lipsească oameni importanţi ca Genică Boerică, marele maestru al returnărilor de TVA, Samir Sprînceană, Silvian Filoti zis Fulguţă, nepotul celebrului Fulgeran, împreună cu alte figuri marcante care au marcat banul din orice poziţie şi care au pus umărul la făurirea unei Românii moderne cu care păşim acuma mîndri în Europa avînd masoneria de partea noastră. Din păcate, unele evenimente care nu mai ţin de puterea masoneriei din ultimul timp au determinat lojile craiovene să se cam descotorosească de cei care au probleme cu Justiţia pînă cînd s-o schimba si constituţia acesteia, iar o simplă reţinere de cîteva luni sau o condamnare de cîţiva ani să nu mai constituie un impediment pentru un mason adevărat, ca domnul Năstase. Şi, în definitiv, de ce nu s-ar face o lojă şi la pîrnaie dacă se adună cel puţin şapte maeştri într-un loc?

dosarele chiX

Escroc cu suspendare de mână

Acuzaţiile lansate în scăfârlia Justiţiei că ar fi coruptă sunt atât de dese, încât e de înţeles frustrarea judecătorilor că sunt persecutaţi. Săracii. Săraci, unii dintre ei. Alţii tac şi mestеresc. Uite de ce noi ne-am propus să-i ajutăm pe judecătorii frustraţi că sunt corecţi, pârându-i pe ceilalţi, cei mândri că sunt şmecheri. Iată o poveste despre şmecheri. Vintilă Marian a fost şofer la Societatea Naţională de Compensare, Decontare şi Depozitare pentru Valori Mobile. El i-a povesti unui amic că e broker la societatea al cărei nume complicat putea lăsa senzaţia că se chiar ocupă cu brokerajul şi că îi poate intermedia achiziţionarea de acţiuni. Amicul, om mai credul, i-a şi trântit în braţe 1,16 miliarde lei vechi, să-i procure acţiuni la un SA. Şoferul a şterpelit o ştampilă pe care a aplicat-o pe niscaiva formulare descărcate de pe net într-un Internet Café şi şi-a mulţumit prietenul. Evident că s-a ajuns la poliţie, unde Vintilă al nostru şi-a recunoscut escrocheria din prima. Drept care procurorul încheie rechizitoriul şi-l expediază în instanţă. Unde o judecătoare i-a aplicat, sub ochii holbaţi de frustrare ai păgubaşului, o pedeapsă de 3 ani cu suspendare. Suspendarea se aplică atunci când nu ai antecedente penale. Or, Vintilă Marian are antecedente penale, fapt consemnat clar şi vizibil de procuror în rechizitoriu. Judecătoarea Brânduşa Chiujdea, preşedinta completului de la Judecătoria sectorului 3 Bucureşti, a reuşit să-l lase liber pe cel care şi-a însuşit peste 1 miliard de lei şi pe păgubaş liber să asiste neputincios cum escrocul îi dă cu tifla. Cum a fost posibil? Neatenţia este exclusă, pentru că în motivarea sentinţei, judecătoarea se referă explicit la motivul pentru care acordă suspendarea executării pedepsei: lipsa antecedentelor penale. Ce rămâne? Păi, mai rămâne să ne uităm la cine a rămas miliardul.

Monopol pe mulinetă

Nu trebuie să fii nici pescar, nici vânător şi nici măcar zoolog ca să te prinzi că AGVPS-ul, Asociaţia Vânătorilor şi Pescarilor, este o struţo-cămilă din clasa Birocraceelor, ordinul Perimatelor. Monopolul practicat de AGVPS asupra încredinţării dreptului de a pescui se bate cap în cap cu forma de organizare a acestei structuri nonguvernamentale: libera asociere a unor persoane. Nu are sens să detaliem aici cum a schimbat AGVPS trei republici (una populară, alta socialistă şi una cu gaură în steag) şi cum a reuşit să pună mâna, la sfârşitul secolului 20, pe exclusivitate în materie de pescuit. Adrian Năstase, preşedintele onorific al acestei asociaţii încă de pe vremea când electoratul agrar era mituit cu butelii de aragaz, are pe ţeava puştii răspunsul.

O să venim iute la cestiune şi anume la legea 192/2001, care a stabilit că, în democraţie, dreptul de pescuit se atribuie de administratorii statului, prin concesionare, asociaţiilor de pescari sportivi şi altor forme de asociere. Adică, dacă vrei să pescuieşti, trebuie să te asociezi. Cu cine? Cu băieţii de la AGVPS. Legea face totală abstracţie de art. 20 din Constituţie (şi, coincidenţă, de articolul cu acelaşi număr din Declaraţia Drepturilor Omului), care spune că nimeni nu poate fi silit să facă parte dintr-o asociaţie. Pescarii au profitat totuşi chiar şi de această mărunţă ştirbire a monopolului şi, mai ales după 2000, AGVPS a resimţit o acută hemoragie de membri pescari care s-au scurs spre tot felul de asociaţii rebele.

Speriaţi de perspectiva liberalizării bălţii, specialiştii piscicultori au copt o nouă strategie. Ordinul 1134/2005 vine cu o revoluţie care-şi propune, la prima vedere, să termine cu odiosul monopol al AGVPS-ului. Revoluţia proclamă accesul egal la resursele piscicole naturale şi instituie o vignetă, valabilă în toată ţara, ca sistem unic de autorizare şi recunoaştere. Dar articolul 6 (1) transformă frageda revoluţie într-o răscoală eşuată la margine de drum comunal, cu miros reavăn de rămă de bălegar. Aici, pescarul inflamat află că pentru dobândirea permisului de pescuit este musai să facă „dovada calităţii de membru al unei asociaţii de pescari sportivi legal constituite". Zeci de noi asociaţii de pescari, unele cu sediul în apartamentul de bloc al socrilor, au dat buzna să cumpere permise pentru a consfinţi liberarea din servitutea AGVPS-ului. Preţul libertăţii? Alţi 40 de euroi adăugaţi la cei 30 iniţiali pentru accesul la toate resursele piscicole naturale, ape lăsate de la Dumnezeu şi braconate de credincioşi.

Iată cum, intrând într-un sistem concurenţial pe care îl poate domina destul de uşor, flexându-şi muşchiul financiar, AGVPS capătă legitimitatea dorită. Sub aparenţa liberală, sistemul propus de ordinul 1134/2005 este tributar gândirii colhoznice, iar efectele se vor face simţite pe termen lung. Siliţi să se împace cu noua dominaţie a vechii struţo-cămile, pescarii vor deveni şi mai apatici, iar şansele ca ei să se implice în însănătoşirea sistemului vor deveni, cu timpul, nule. Decât să scoată 70 de euro, mămăliga pe post de nadă şi cocoloş preferă să nu explodeze.

Biroul de Investigaţii

codrul bunelor maniere

În Poliţie lucrează, totuşi, nişte miliţişti

Bancuri cu miliţieni s-au făcut infinit mai multe decît bancurile cu poliţişti. Statistica decurge desigur din diferenţa anilor de funcţionare a Miliţiei faţă de Poliţie, apărută de-abia după '89. Am avut timp să rîdem mai mult de unii decît de ăştilalţi, că în rest, sînt aceiaşi. Poate de-aia le şi este ruşine şefilor Poliţiei Române să declare că au fost şi miliţieni înainte de a fi poliţişti. Pe site-ul Poliţiei Române, la CV-urile poliţiştilor-şefi descoperim aşa: Dan Fătuloiu, actual Inspector general de Poliţie, a făcut între 1975-1978… Academia de Poliţie; Eugen Corciu, actual Adjunct al Inspectorului General al Poliţiei Române, încă din 1983 era poliţist la Inspectoratul Judeţean de Poliţie Călăraşi; iar Ştefan Iancu, acum Adjunct al Inspectorului General al Poliţiei Române, deşuruba becuri la Roşiorii de Vede nu prin metoda clasică de miliţian, ci ca şef de Poliţie. Cum ar veni, ei nu erau tablagii, ci şahişti. Şi ca să dea şi mai bine, Fătuloiu pozează în ceva mai mult decît un poliţist: el e „Don Fotuloiu". Să vedem acum cine are curajul să rîdă de un Naş.

Poliţiei Române - Ministerul de Interne;

1983 – 1990

Ofiţer specialist in combaterea infracţiunilor de natura judiciara la Serviciul Politie Judiciara din cadrul Inspectoratului Judeţean de Politie Călăraşi - Ministerul de Interne.

To Don Fotuloiu
With Best Wishes,

Aşa, dom' inginer... fără frică! Nu vă formalizaţi! Ţipetele astea care le auziţi este de la soţia Ana Maria care am zidit-o io cu echipa mea. Era gravidă, săraca, în luna a opta, da' nu-i bai: alocaţiile-s mici şi oricum dintr-un salariu n-aveam cum să-l crească.

Inginerul constructor Tăriceanu integrîndu-se în noua arhitectură europeană alături de dom' maistru Manole

dosarele chiXXL

Tun imens cu Siemens

Dacă n-a fost în stare să se ocupe de afacerile de mare calibru din sistemul energetic, anul trecut, DNA (PNA) a avut succes la categoria „vânat mic şi mijlociu": a fost demolată reţeaua care a împânzit sistemul energetic cu aparatură chinezească marca „Siemens". Procurorii anticorupţie au expediat în judecată dosarele a 24 de persoane acuzate că ne-au infestat cu falsuri existenţa electrică. Numele mari sunt interlopul Vasile Croitoru din partea seducătorilor, respectiv Silviu Boghiu, director general Electrica Bucureşti, din echipa seduşilor. (Boghiu, de exemplu, ar fi început să vadă Siemens în chinezării după ce s-a aşezat la volanul unui Audi în valoare de două miliarde.) Dar nu istorie vrem noi să povestim aici, ci actualitate. Avem o ţară plină de false aparate Siemens, plătite ca reale, care nici măcar nu sunt nişte cîpii care să funcţioneze ca lumea. Banii s-au plătit, le ai pe stoc. Ce faci? O soluţie la îndemână din punct de vedere juridic este recuperarea banilor de la autorii escrocheriei (au fost identificate vreo 60 de firme prin intermediul cărora s-a derulat şmecheria). O altă variantă ar putea fi spălarea fraudei. Care se pare că a fost opţiunea ministrului, după principiul „Am luat ţeapă? Bună şi ţeapa la ceva!". Drept care, acum, pe masa lui Codruţ Şereş se află un document care propune următorii paşi: inventarierea făcăturilor, reomologarea lor şi introducerea lor oficială în dotare. Frumos? Nu că i-ar păsa bandei de la conducerea acestui minister tratat ca o vacă de muls de banii publici sau de daunele generate de funcţionarea la parametrii de falsuri a respectivelor subansambluri; principala preocupare este să se dilueze caracterul penal al faptelor prin transformarea corpului delict în „soluţie tehnică alternativă", şi asta pentru a reduce riscurile ca şi alţi directori să umfle dosarele DNA. Pedeapsa cea mai dură pe care o anunţă acest plan pentru firmele ţepare este „excluderea acestora de la licitaţiile viitoare". Adică „furaţi, băieţi, dar cu grijă, că dacă vă prindăia, nu mai putem lucra împreună".

Premierul dă cancioc legii

Ca distribuitor de automobil franţuzesc, Tăriceanu e legat strîns de Franţa cu şufa. Băiat finuţ, serviabil cu ţara care i-a dat şansa să facă afaceri mari, premierul s-a simţit dator de Ziua Francofoniei să-i facă şi el un *cadeau extraordinaire* Franţei: i-a dăruit un cancioc de ciment, pe care l-a pus cu mînuţa lui la temelia unui liceu franţuzesc ce urmează să fie construit în Bucureşti. Frumos gestul, doar că liceul la care Tăriceanu a pus cu mult fast cancioc de temelie nu are autorizaţie de construcţie. Purcoa? Parscă nici liberalul Andrei Chiliman, primarul sectorului 1, care trebuia să semneze autorizaţia, nu putea să o facă, oricît ar fi vrut el să-şi servească şeful de partid. Din cauză că terenul aferent liceului, mă rog, jumătate din el, e subiect de dosar la CEDO. În dosar zice că firma Ruxandra Trading avea obţinute din 1997 toate aprobările de la Primărie ca să ridice pe teren o clădire. Mai zice că tot Primăria s-a opus în mod ilegal construirii, fapt certificat şi de o instanţă din România. Şi mai zice că statul are de dat o despăgubire de cel puţin 3.000.000 de euro în acest caz. Avem, aşadar, pe acelaşi teren o construcţie cu aprobări obţinute, dar interzisă în mod ilegal de la construire şi un liceu fără autorizaţie, dar la care premierul pune piatra de temelie. Punem pariu că va cîştiga liceul franţuzesc, chiar dacă la CEDO se decide invers. Constructorii („maçons" în franceză) ştiu de ce.

Popimea şi pesedimea şi-au dat mâna în CNSAS

Dintre membrii Colegiului CNSAS propuşi de PSD şi validaţi de Parlament, Laurenţiu Tănase face o figură aparte. Tănase este într-o relaţie foarte strânsă cu Adrian Năstase, care l-a numit secretar de stat la Culte, câtă vreme Bombo era premier. La sugestia lui Nicolae Necula, decanul Facultăţii de Teologie din Bucureşti, Teoctist l-a adus pe Tănase asistent universitar la catedra de Teologie Sistematică, ca patriarhul să se pună bine pe de o parte cu premierul, iar pe de alta, să aibă omul său de încredere la Culte. Şi Necula şi Tănase sunt de prin părţile Buzăului şi se înţeleg de minune în feteasca veche de Săhăteni. Tănase şi-a susţinut doctoratul la sfârşitul anului trecut, cu menţiunea „Très honorable", la Facultatea de Sociologie a Universităţii protestante din Strasbourg. La Strasbourg, Tănase a fost însoţit de soţie şi de Necula. Pe când era secretar de stat la Culte, Tănase a primit gradul de lector la Teologie, de unde îşi lua şi salariul, dar nu venea cu lunile la cursuri. În timpul vizitei făcute de Năstase la Facultatea de Teologie, în prezenţa lui Teoctist, premierul a fost însoţit de Laurenţiu Tănase, iar laudele la adresa lui Bombo au fost redactate şi deşănţate de decanul Necula. După pierderea alegerilor de către PSD, în 2004, Tănase s-a reîntors la catedră, unde se pregăteşte să acceadă la gradul de conferenţiar. Cirac de încredere al lui Teoctist şi confident de nădejde al înaltelor fiţe bisericeşti, Tănase este omul potrivit la locul potrivit. Votul său în colegiul CNSAS poate bloca certarea sau publicarea oricărui dosar popesc sensibil. Biserica Ortodoxă s-a opus din răsputeri ca preoţii şi ierarhii să facă obiectul legii de deconspirare a Securităţii, ca poliţie politică. Cu puţină bunăvoinţă din partea lui Ticu Dumitrescu, care şi-a manifestat şi el anumite rezerve cu privire la popii informatori, Biserica Ortodoxă are toate şansele să-şi vadă visul cu ochii şi dosarele popilor care s-au spovedit la Securitate să fie puse sub obroc, pentru câteva sute de ani de acum înainte.

Comentarii pe marginea noului cod al spionului român

Din păcate, nici în noul proiect de lege al SIE, conceput de SIE şi trimis la CSAT şi apoi la Parlament cu parafa „strict secret", nu se specifică limpede ce înseamnă alte surse de finanţare „legal constituite", în afară de bugetul de stat, care asigură buna funcţionare a instituţiei. Legal constituită poate fi orice societate comercială, pe acţiuni sau cu răspundere limitată. Or, asta nu schimbă cu nimic datele vechii legi a SIE, în care se stipula că finanţarea instituţiei se face din surse bugetare şi extrabugetare, deschizând o adevărată cutie a Pandorei şi alimentând o serie de speculaţii că omul de afaceri X sau Y este protejat de structurile de securitate ale statului, pentru că investeşte în SIE sau că are acţiuni la SC SIE SA. Proiectul de lege privind organizarea şi funcţionarea SIE este însă mult mai explicit cu privire la statutul ofiţerului acoperit. Articolul 19 al legii prevede că funcţionarii de informaţii externe îşi desfăşoară activitatea deschis sau sub acoperire. Orice informaţie cu privire la identitatea sau calitatea funcţiei acoperite este calificată drept secret de stat. SIE se angajează să asigure protecţia şi încadrarea în muncă a funcţionarului de informaţii externe care, lucrând sub acoperire, a fost dat în gât, în circumstanţe care exclud vinovăţia sau lipsa de vigilenţă a acestuia. În rând cu lumea bună, adică inclusiv cu SRI, şi SIE aspiră să solicite şi să obţină de la autorităţile publice, persoane juridice, precum – atenţie! – şi de la persoane fizice, „informaţii necesare pentru îndeplinirea atribuţiilor sale". Este totuşi curioasă, inedită şi dezarmant de sinceră această formulare din articolul 16. SIE nu vorbeşte despre comandamente de stat şi siguranţă naţională, ci de bunul mers al atribuţiilor sale personale. Cu alte cuvinte, un funcţionar SIE îţi poate intra oricând în casă sau îţi poate viola şi dormitorul dacă trebuie, sub imperiul unor necesităţi egoiste sau pasionale, de genul: îmi caut nevasta care a dispărut de la domiciliu cu amantul şi, dacă nu-mi dai informaţii despre amant, îţi introduc un glonţ în curriculum vitae, de te sărută mă-ta rece.

Biroul de Investigaţii

Cu gîndul la cina romantică de-acasă, Alexandru Căutiş

vă prezintă meniul de la *Dosarele chix:*
– un antreu electrizant cu Şereş;
– o salată de boeuf de Tăriceanu;
– o ciorbă de fasole călugărească cu explozie în CNSAS;
– o porţie de fripturism din SIE.

Dacă mă refuzi şi de data asta, să ştii că mîine, la Alba Iulia, mă întîlnesc cu femeile peneliste şi te dau în gît! Şi pe tine, şi pe ălelalte două care mi-aţi zis că n-am cu ce să vă promovez.

24 martie 2006: Ludovic Orban zis „Şică" consumînd o ultimă tentativă de fu... ziune cu apolitica Mioara Mantale

Bine, dom' Adi, poţi să vii la noi în partid fără electorat propriu, că de-ăla n-avem nici noi. Da' am o rugăminte: ca să nu mai plătesc atîţia bani pe platouri la Romexpo, te rog să ne primeşti să filmăm *Duminica în familie* la tine, într-un colţ al biroului din Zambaccian.

Banal! Aflat în situaţie penală, Adrian Năstase este atras de soluţia imorală

Alooo... domnu' Patriciu! Gata, dom'le! E a treizecea ultimă ţigară pe care mi-o fumezi sub fereastră. Vorbeşte cu procurorii şi hotărîţi-vă odată: ori te execută, ori te lasă, că io m-am săturat să tot curăţ la chiştoace stinse pe zid doar pe motiv că-s vecină cu Parchetul General.

Dinu Patriciu, bucuros că fumează în libertate, spre deosebire de alţi petrolişti care n-au ţinut cont de avertismentul „Tunul dăunează grav sănătăţii"

Se zice că securiştii au dus-o bine în comunism... Aiurea! Păi, plutonierul ăla care m-a bătut pe mine la Aiud în '58 ştii ce grad avea cînd ţi-a rupt ţie oasele în '87? Abia colonel. I-au trebuit încă cinci ani după Revoluţie ca să ajungă general peste noapte.

Marius Oprea şi Ticu Dumitrescu constatînd cu tristeţe că tot ei rămîn forţele noi în lupta cu Vechile Dosare ale Vechii Securităţi

România, țară de păcat

– indexul evenimentelor mondene –

Despărțirea ca obligație

Sora Andreei Marin s-a despărțit de iubit pentru că el nu i-a mai suportat crizele de gelozie. Lasă că-l roagă Andreiuța pe Lazarov să-i bage în față, la împăcare, în emisiunea de profil a lui Mircea Radu.

Nevasta la vista, baby!

Fizz revine în show-biz și vrea să-și găsească nevastă prin *Libertatea*. Un prilej foarte potrivit pentru inaugurarea unei rubrici noi, intitulată „Fata de la pagina fizz".

Insula seCreta

Actorii care interpretează personajele principale în telenovela de la Antena 1 sînt la cuțite. Pentru că sînt însă foarte curioși să afle și ei secretul Mariei, au decis să rămînă în distribuție pînă la sfîrșitul serialului.

Cîntarea golăniei

Oana Zăvoranu renunță la telenovele, ca să se apuce de cîntat. Se va feri să-și scrie singură versurile, de teamă că-i vor ieși numai cu bipuri și n-o să i le difuzeze nici un radio.

Însurătoarea n-a mai avut loc

Mircea Badea nu se poate căsători, fiindcă maică-sa îi monitorizează toate iubitele și nu e de acord cu nici una. Ei, probabil că mai există un motiv și mai serios pentru care Mircea nu face pasul. Păi, chiar dacă i-ar fi plăcut lui mami vreuna, are Dan Voiculescu timp să-i dea voie să se-nsoare? N-are.

Înțelepciunea dezastrelor

Seria de documentare *Dezastre în aer* va fi prezentată, într-adevăr, de Andreea Marin, dar nu pe Discovery, cum am scris noi, ca niște nesimțiți, în numărul trecut, ci pe Etno… ăăă, asta, pe National Geographic Channel. Gluma cu rudele pensionarilor români, care vor refuza, după documentarele astea, să mai zboare către studioul *Surprize, surprize* rămîne în picioare.

Bănică J.R. Ewing

muzeul figuranților de ceară

Orice fin își are nașul Gheară

Că tot se vorbește de Mutu în pagina cealaltă, poate vă interesează ce mai face. Sau poate nu vă interesează, dar noi totuși (da, Adișor, ai ghicit, e cam pleonastică formula) vă zicem: face foarte bine, așteaptă să-i nască nevasta, mai citește o carte, iar mai așteaptă să-i nască nevasta, iar mai citește o carte și tot așa. Cît despre scurtele intervale în care nici nu citește o carte, nici nu așteaptă să-i nască nevasta, se pare că Adi i le dedică nașului Gheară și că ele se desfășoară în felul următor: nașul ordonă ceva, orice, ce vrea mușchiul lui de naș, iar finul acționează în consecință, nu vă spunem cum, ci, dimpotrivă, vă dăm un exemplu, ca să vă ținem un pic în tensiune. Să presupunem, așadar, că nașul Gheară îi cere finului Adi să nu mai pozeze cu accesorii și lucruri scumpe, să nu mai vorbească de accesorii și lucruri scumpe, să nu se mai afișeze în public cu accesorii și lucruri scumpe. Ce face finul Adi în această situație? Credeți că-i zice: „Băi, nașule, ia du-te matale la alde doamna Gheară, la alde Lavinia de la Spicy, la alde Claudia Neghină și la alte fete de-ale lu' matale și spune-le cum să se-mbrace și cum să se dezbrace și lasă-mă-n durerea mea să port ce vrea aia a mea"? Oare îi spune politicos: „O să mă gîndesc, dragă nașule, la această sugestie", după care face tot cum vrea el? Sau, dimpotrivă, se execută fără să crîcnească? Ia să vedem, știe cineva care-i varianta corectă sau tre' să îngroșăm șoriciul și să v-o spunem explicit? Bineee… Deci, da, frate, asta era ideea, nu vă mai prefaceți că nu v-ați prins: Mutu are, mai nou, interdicție de la năsîcul Gheară să se mai dea mare și jmeker cu accesorii și haine scumpe. N-am înțeles de ce, dar atîta timp cît nu e vorba de noi, sîntem de acord cu orice interdicție a nașului Gheară. Deci bine i-a făcut, să se-nțolească, de-acuma, numa-n Adibas și Puna și numa' din Pavilion Haș, de pe Aleea Castanilor sau de la bazarul din Medgidia.

Protocolul Casei Irinale Columbeanu

Episodul II și ultimul

Exact cum vă promiteam în numărul trecut, revenim cu ritualul de la care Irinel Columbeanu nu acceptă să facă vreo excepție, atunci cînd iese să se distreze în oraș, la Clubul Bamboo. Care ritual, ca să intrăm direct în subiect, debutează întotdeauna cu apariția cuplului princiar, Monica și Irinel. Care Monica și Irinel se așază singuri, la o masă mare, și purced a degusta niște șampanie. Urmează apoi intrarea în scenă a familiei Miko, compusă din una bucată Matei (patronul agenției de modeling Transilvania Fashion, al cărui partener de afaceri este însuși Irinel) și una bucată soție a lui Matei, ambii consacrați ca furnizori de fete de (restrîns și discret) consum. Ei vin, evident, însoțiți de niște gagici special amenajate și programate ca să danseze lasciv în jurul mesei cu pricina. Ele nu dansează însă la infinit (asta-i acuma, doar nu-s de capul lor, nțțț!), ci strict pînă cînd se ridică în același scop însăși consoarta lui Iri, liceana Monica din Bacău. Moment în care se așază spășite pe cîte-un scaun, lăsînd-o pe Moni să se desfășoare singură, în deplina-i lascivitate și sub privirile supermegamulțumite ale lui Iri. În definitiv, e foarte mișto să-ți vezi toate fițele… ăă, asta, toate visele împlinite și să te poți bucura că ți-ai salvat la timp iubita din ghearele manualelor școlare și ale unor profesori sărăntoci, îmbrăcați de cacao și, pe deasupra, și ochelariști.

P.S. De data asta, nu vom reveni.

Veninul și cînepa

Cum n-o să prind niciodată o finală de Campionat Mondial? Păi, mi-am luat o plasmă de trei metri pă doi și-o s-o prind perfect, fraierilor!

Ajuns la vîrsta deplinei maturități, pentru Adrian Mutu a venit momentul să tragă linie. Și s-o inspire profund.

Pătruleasa are probleme cu fotogramele-n *(7) plus*

Miercuri, 22 martie, în ziarul *7 plus.* Supratitlu: „Zice lumea că-i frumoasă…". Titlu: „Simona Pătruleasa primește goluri în sex-appeal". Textul – ceva între *România Mare* și peluza stadionului din Făurei, cu haltă de-o motorolă la cîrciuma Institutului de Filozofie-Marketing-Prelucrare prin Așchiere din Dolhasca City. Cîteva citate: „Imaginea de devoratoare de masculi care au bani destui încît să-i bage și-n fund (al ei!)…"; „Pătruleasa s-a ridicat pe falsul mit al societății moderne conform căruia cutia de sticlă poate transforma o fată cu potențial limitat de mediul frustrant al cancelariei într-o «mică sirenă» a știrilor sportive"; „Admirația și idolatria pentru propria meclă…". Autor: „Clubul admiratoarelor Simonei Pătruleasa". Ei, dar credeți că s-au mulțumit s-o tortureze doar cu textul? Nu… Au băgat și o poză. Și ce credeți că mergea la un articol despre Simona Pătruleasa, fie-i fardul și pudra ușoare? Evident, o poză tristă, cu bluză pînă-n gît și pantaloni banali,

cu Simona Gherghe. Oameni buni, de ce Simona Gherghe? De ce?! Nu cumva mergea mai bine un Andrei Gherghe?

Simona Șăptuleasa

Colțul bibliofilului prezintă:

Abonament lunar pe metrosexual

Niciodată bărbații moderni nu au avut mai multă nevoie de repere. Deși toată lumea știe că bărbatul metrosexual este ceva tip „Generația Pro", se întîmplă ca o editură (Petrescu & Cioponea) să tipărească un ghid de bună creștere a metrosexualului *(Metrosexualul. Ghid de stil pentru bărbatul modern).* În cele ce urmează vom da cu degetul murdar de cerneală tipografică peste pojghița de informații care formează acest animal dresat social care este metrosexualul.

În primul rînd, e bine de știut că autorul manualului de metrosexualitate, Michael Flocker, este un băiat care a trăit la Berlin, Los Angeles și New York. Adică e din interior. Se menționează pe spatele cărții că metrosexualul perfect este David Beckham. Ca să știm care e idealul.

Se spune că manualul e un reper sigur pentru bărbatul modern. Siguranța e pe primul loc. Pe pagina 143 se menționează clar: „Lucruri pe care nu e bine să le faci în pielea goală: tîmplărie, corespondență, aprinsul focului, prăjitul șuncii, orice activitate care presupune superglue". Din partea asta, noi am înțeles că metrosexualul este un idiot complet, care trebuie avertizat să nu își lipească burta cu superglue de tigaia încinsă sau să nu își taie penisul cu cuțitașul pentru desfăcut scrisori. Mai departe. Presupunînd că ai scăpat de teroarea gătitului în pielea goală, te-ar interesa capitolul „Corpul și forma fizică". Unde se recomandă: „Încearcă să înveți statul în mîini… Dacă reușești, ai o nouă șmecherie cu care să te lauzi la petreceri". Deci metrosexualul nu e doar idiot, e și complet stupid, mergînd la petreceri pentru a se remarca făcînd giumbușlucuri de clasa a doua. Mai avansăm puțin, dezgustați realmente de ideea de metrosexual gol, stînd în mîini. Cu ce se îmbracă acest individ penibil? Citățm: „Linii de îmbrăcăminte preferate: Adidas, Puma, Nike". Mergem mai departe și verificăm și cultura omului metrosexual. O listă de 15 filme, de la Lynch la Jeunet, este recomandată. La fel, la capitolul muzică, se menționează: „S-ar putea să nu îți placă întotdeauna ce asculți, dar îți vei lăți perspectiva și vei avea un subiect de discuție la petreceri". În concluzie, dacă ești capabil să mergi la petreceri și să stai în cap, vorbind despre *Elephant Man,* ești OK. Ești metrosexual. Felicitări. Acum dă-ți pantalonii jos și fă-ți o șuncă cool.

Adidas de Vito

Localul bălan

Restaurantul dadaist care-i vesel, și nu trist. Poți să mergi ca biciclist

Pentru că e bine ca la pomul lăudat să nu te duci cu sacul, eu pur și simplu nu m-am dus la restaurantul ***Dada,*** de pe lîngă Academia de Teatru și Film, pentru că m-am temut. Nu m-am dus, adică, nici cu sac, nici fără sac. Pînă cînd, silit de împrejurări, pentru că trebuia să invit niște străini într-un loc unde să nu trebuiască să rămîn la spălat vase pentru a achita nota de plată, m-am riscat. Hai să văd cum e mîncarea la *Dada,* că prețurile nu-s prea mari, mi s-a spus. Și aici pot avea încredere pentru că totul se bazează pe cifre, nu? Singurul lucru care nu este super la local este amplasamentul, undeva la un colț cu strada Agricultori și Matei Voievod. Merita un amplasament mai bun. Pentru că, în rest, totul este foarte plăcut. Atmosfera este, ca să zic așa, pronunțat artistică. Nu știu dacă există și arhitectură dadaistă, cea de aici duce spre Gaudí, un pic, și Hundertwasser, încă un pic. (Am dat aceste amănunte să vedeți că și la *Academia Cațavencu* știm ceva carte.) Decorul aduce aminte de legătura restaurantului cu Castel Film, găsești, în hol, fotografii ale vedetelor care au filmat în România, iar în local, totul este cu bun gust, bine găsit, inteligent. Mobilierul, cu scaune transparente, se încadrează și el la fix în aerul întregii locații. Pe lîngă asta, există și marfă de vînzare, pușete, piese de vestimentație, cam ceea ce găsești la magazinele Dada. Bun, destul despre local, hai să mergem la meniu. Am găsit, și aici, lucruri bune, rafinate, de la creveți, la o largă selecție de paste. Desertul e „afișat" în frigider, la vedere. Ce am luat noi i-a satisfăcut și pe străini (francezi pretențioși, de fapt), asta și pentru că vinul ales, unul autohton, dar bine făcut (de la Vinarte) a corespuns exigențelor. Serviciul a fost atent, fără să agaseze și, surpriză, ospătarul care ne-a servit pe noi vorbea franțuzește. Ceea ce e destul de rar în zilele noastre. Dacă mă întrebați: „Vei mai merge acolo?", eu voi răspunde sincer: Da, Da.

Bursucul gastric

Bucătărie: ✕✕✕✕; preț: 🚗🚗🚗; WC: 🧍.

LEGENDĂ:

✕✕✕✕✕ *ca la mama acasă;*
✕✕✕✕ *ca la tata acasă;*
✕✕✕ *ca la mine acasă;*
✕ *ca la mă-sa acasă.*

🚗 *ieftin ca braga;*
🚗🚗 *caută-te-n buzunar înainte de a intra;*
🚗🚗🚗 *e bine să mergi în ziua de salariu ca să nu te faci de rîs;*
🚗🚗🚗🚗 *numai dacă te invită cineva care plătește.*

🧍 *poți să și adormi;*
🧍🧍 *curățel;*
🧍🧍🧍 *ai grijă pe unde pășești;*
🧍🧍🧍🧍 *n-ai putea să mai rabzi?*

De cînd s-a prins că fotbaliștii e deștepți,

Kitty Cepraga l-ar vrea și pe Chivu

Acum cîțiva ani, cînd presa o cupla cu stelistul Iulian Miu (actualmente jucător prin Turcia, conform specialiștilor noștri în fotbal și – nou! – semințe fără sare, în pungă roșie), Kitty Cepraga a reacționat nevricos, explicînd că nu se va încurca în viața viețișoarelor ei cu vreun fotbalist, deoarece aceștia „sînt proști". Puțin mai tîrziu a trăit cu Mutu un amor de vreo două luni, care a început la Londra, în preajma unui revelion, și s-a terminat cînd Briliantul i-a dat papucii. Nu se știe dacă de atunci datează pasiunea lui Kitty pentru fotbaliști, dar ni se pare foarte plauzibilă ideea. Cum dracu' să nu înceapă să ți se pară brusc deștepți, după ce ți-a recitat din Eminescu, Dostoievski și *Idiotul* însuși întîiul intelectual al sportului cu balonașul rotund? Cum, am uitat să vă spunem cine e Kitty Cepraga? Păi, e o blondă care, după ce a fost vigeiță (adică VJ-iță, of…) pe la MTV România și prezentatoare pe la TVR (tot România), s-a cărat în Italia, la Roma, să se facă actriță. Acum, problema e că, dacă Kitty s-ar fi cărăbănit la Roma, la vremea cînd fotbaliștii erau proști, adică înainte de experiența cu Geniul, ar fi putut să-și vadă acum liniștită de cariera de actriță de mîna a paișpea, dedicîndu-i 24 de ore din 24. Din nefericire, însă, lucrurile n-au stat așa, prin urmare, în momentul de față, Kitty pierde o grămadă de timp cu alte prostii. Ca de exemplu declară oricui vrea s-o asculte că fotbaliștii i-au plăcut dintotdeauna, iar, spre exemplificare, atîrnă pe lîngă anturajul lui Cristi Chivu, recent și intempestiv eliberat dintr-o relație solidă cu Maria Marinescu, ce era cît p-acilea să se transforme în căsătorie. Rămîne așadar de văzut dacă Chivu va fi la fel de inteligent și de citit ca Mutu și o va băga-n seamă pe blonda Kitty pînă apare o brunetă pe care s-o ia de nevastă.

Șunca de Cepraga

Dragă,
bărbatul meu trebuie să fie doar tandru, deștept și atent. Ce, nu există nicăieri un fotbalist milionar cu calitățile astea?

Kitty Cepraga, o vedetă împlinită: în sfîrșit, începe să n-audă nimeni de ea și-n Italia

Bogdan Gamaleț face copii la serviciu

E clar: deși fost coleg de școală cu Artanu, lui Bogdan Gamaleț i-a plăcut mai mult televiziunea decît muzica și, deși inginer de formație, cel mai mult dintre televiziuni i-a plăcut Realitatea TV, unde, deși a trecut puțin și pe la Prima TV, se află din 2002 și unde, deși a început ca redactor-șef, a sfîrșit ca redactor-prezentator. Dar mai bine să ne uităm pe site-ul Realitatea TV, să vedem ce scrie în fișa lui de prezentare. Păi, scrie așa: Viața lui Bogdan Gamaleț se împarte, categoric, în TELEVIZIUNE și restul. Își petrece o bună parte din timp la Realitatea TV, unde lucrează din anul 2002. (…) Are încredere în mass-media, care modelează și educă. Atîta timp cît este folosită cum trebuie, spune Bogdan. Dincolo de această limită, poate influența negativ milioane de oameni. Desigur, am extras ceea ce ni s-a părut mai interesant pentru subiectul textului de față. Care, fără vreo introducere, ar fi sunat cam așa: Bogdan Gamaleț iubește televiziunea unde își petrece foarte mult timp. Rezultă că n-are vreme de gagici din afara postului la care lucrează și e nevoit să se concentreze pe alea dinăuntru. Rezultă că nu folosește televiziunea cum trebuie și că depășește limita dincolo de care influența negativă își spune cuvîntul. Și mai rezultă, desigur, un copil cu o colegă de serviciu, căreia nu-i dăm numele, deși îl știm, pentru că ni s-ar părea o cruzime. Sau cruzime e atunci cînd, după ce-i faci un bebe unei tipe de la serviciu, nu-i mai răspunzi nici măcar la salut, adică atunci cînd procedezi exact cum a procedat Gamaleț, în încrederea lui totală în televiziunea care modelează și educă? Nu mai contează, deși pentru șefii lui Bodgan ar fi trebuit să conteze, de-a lungul vremii. Să-i fi dat mai puțin de lucru, ca să aibă omul timp și de făcut copii în afara postului și de răspuns la bună ziua. Da, știm, tocmai se întîmplă asta (Gamaleț nu va mai prezenta știri, ci doar o revistă a presei), dar ni se pare cam tîrziu.

Bogdan, căpitan de play

Best of Forward ianuarie-martie 2006

A mai trecut un trimestru, filtrul de spam din Mozilla Thunderbird-ul meu a lucrat profesionist, iar în folder-ul „Junk“ s-a adunat material cît pentru a alcătui un nou Top Best of Forward. Nu mă mai chinui să le pun într-o ordine și îmi pare rău că nu avem nici spațiul necesar să ilustrăm aici toate trăsnăile enumerate. Dacă vă interesează ceva în mod special, scrieți-mi și vă trimit eu toată documentația.

1) Setul de fotografii de pe faleza din Constanța, cu Marea Neagră înghețată în ianuarie.

2) Instantaneul cu polițiști cretini odihnindu-se.

3) Becali intrînd cu ranga în Maybach după accident.

4) Afișul cu cîștigătorul la „6 din 49“ din Constanța pe care-l cheamă Muia Gheorghe.

5) Nu mai punem fotografia, însă credeți-ne pe cuvînt că este o adresă trimisă pe fax din partea unui polițist de la secția 20 către, citez: „Borș Lising“ în loc de Porsche Leasing.

6) Dialogul de pe Messenger dintre bulache_17 și giovvany.

7) „Petition for stop the slaughtering of BABY SEALS“.

8) Fătul care întinde o mînuță doctorului obstetrician din uterul mamei… Bîh, sinistru!

9) România așa cum e ea văzută pe un glob pămîntesc în formă de poponeț.

10) Și setul de poze cu blonda Elena Udrea. Sînt calde, au circulat tot weekend-ul trecut.

Hacker, polițist texan
danielgoace@catavencu.ro

single player împotriva tuturor:

Dai Urban, da' știi că nu-l mai ai

Urban Reign este exact genul de joc (de consolă – PlayStation 2) la care se gîndesc toate comitetele și comițiile din lume atunci cînd susțin că jocurile ar trebui interzise pentru că incită adolescenții la violență. Genul exact este Beat 'Em Up, adică „Sparge-i, frate!", iar complexitatea scenariului n-a fost chiar ceea ce a urmărit echipa de programatori atunci cînd l-a realizat. Apropo, Urban Reign a fost realizat de aceiași care au făcut faimosul Tekken și Soulexcalibur. Povestea este că tu, Brad Hawk, ai fost chemat în China Town de către o

gagică țîțoasă, Shun Ying Lee – cine naiba a mai văzut chinezoaică cu sîni mari! – ca s-o ajuți să scape de derbedeii care voiau să... ce puteau să-i facă niște derbedei unei domnișoare cu sîni uriași și îmbrăcată sumar, cu un ditai decolteul. Deci, va trebui să bați mai întîi cîte un singur tip, la început mai slăbuț, apoi, pe măsură ce înaintezi, cîte doi, cîte trei, care mai de care mai rezistenți.

Din punct de vedere grafic, jocul este foarte bine realizat, iar fazele de caft sînt excelente. Poți să-i ții pe adversari doar în pumni și lovituri de picioare sau, după ce înveți toate combo-urile (combinațiile de taste), să te urci pe ei, să le rupi căpățînile la cîte doi deodată, să execuți mișcări de wrestling, să-i iei de picior, să-i rotești peste cap, să le frîngi coloana pe genunchi și tot ceea ce mai trebuie să știe să facă un puști de 10-12 ani cînd se duce la ora de citire. Pe măsură ce spargi mai mult la negri cu ciorap pe cap – jocul e extrem de incorect politic – cîștigi puncte pe care poți să le investești în forma ta fizică: fie în rezistența la lovituri, agresivitate, mișcări speciale etc. Mie cel mai mult mi-a plăcut geaca fină din piele de șarpe a personajului principal, precum și ceafa sa groasă din piele de bulgar.

Septimiu Server

Site-ul lui Gheorghe a luat un șut în kurd

Mavi Deniz
ORG
Çanakkalenin Savaşlar Çıkartma Öncesi Savaş Anı Şehitlikler
Artık demir alma günü gelmişse zamandan
Meçhule giden bir gemi kalkar bu limandan

Zalud, mai admin! Bre, matale mai trecut pe la sait www.andreigheorghe.ro/gayandrei? Acolo unde avut vedeta BRO TV, Andena Unu și Realitat TV rubrica de discuția la homozegzuali și lezbienele? Nu mai trecut gam de mult, huh? Atunci treci mădăluț și vezi că hacherii spart la tine lingu' resbectiv cu bobonarii drept în kurd. Nu, bre, io nu știe la mine gine e iSKORPiTX! O fi vreun amig în șalvari de-al lui Gheorghe din gopilăria din Constanța, care acum are afacere cu alviț și carpet și la care nu place la el emisiunea „Bolitica, fratele!" de pe Realitate.

Emisiunea *Poli, frate!*

hard de nerăbdare

Google o cam *search* cu lumînarea

Compania Google este acuzată că ar fi scos din indexul motorului său de căutare site-ul unei companii mai mici din California care are, la rîndul său, propriul motor de căutare. KinderStart.com este un portal în care găsești tot ceea ce ține de copii, un fel de „Adi, kinder-ul minune" al americanilor, iar de săptămîna trecută acesta nu mai apare printre rezultatele întoarse de Google, fratele mai mare și mai monopolist. Ca urmare, Google a fost dat în judecată și se conturează din ce în ce mai mult ideea că zilele practicilor abuzive de ranking cu miros de monopol instituite de Google sînt numărate.

Dacă VoIP nu mă vreți, eu vă vreau

Dom'le, greu e să mai fii chinez cu calculator conectat la Internet în zilele noastre! N-ai voie pr0n, n-ai voie filme occidentale, n-ai voie să cauți orice pe Google, n-ai voie aia, n-ai voie ailaltă! Uite, de alaltăieri, chinezii n-au voie VoIP. Autoritățile tocmai au interzis Skype să mai furnizeze clienților chinezi servicii de comunicare voice over IP între calculator și telefon. Calculator – calculator, da. Altfel, nu! Păi, adică să vorbească chinezul gratis sau foarte ieftin pe Internet și să moară de foame compania de telefonie cu bani de la stat, adică RomTelecom-ul lor? *Li siaung uen sie*... sau cum s-o spune la ei „nu, tată, așa ceva nu se poate, pentru că s-ar răsuci în mormînt tovarășul Mao"!

Prigoana după aur

Îl știți pe Prigoană cum e: mai încet de piciorul de lemn, da' iute de mînie și degrab' de boabe de orez vărsătoriu în față la ofițerul Stării Civile. Nu mai știu în ce stadiu e Prigoană cu Bahmuțeanca, între divorț și nuntă sau între nuntă și divorț, însă cu Vîntu și cu angajații Realității TV Prigoană e clar certat. Altfel nu-mi explic de ce, toată săptămîna trecută (între timp, băieții au pus pe picioare realitatea.net), cine încerca să acceseze site-ul www.realitatea.tv era automat redirecționat către site-ul www.prigoana.ro, „pagina personală a marelui om de afaceri Silviu Prigoană", ca să citez de pe Trafic.ro.

Spune-mi ce Pitești ca să-ți spun cine ești

Un coleg de breaslă din Pitești ne roagă să-i facem cunoscut demersul de a-și scoate la licitație gazeta online. Se numește *Pitești eanul.ro – Jurnal online de opinie și informare* și omul nostru vrea pe ea nici mai puțin, nici mai puțin decît 30.000 de euro. Te pomenești că omul vrea direct Mercedes Clasa E! Sau apartament cu trei camere decomandate în centrul Piteștiului! Hai, dom'le, că ne-am uitat și noi pe gazetă: părerea mea ar fi să te mulțumești matale cu Logan plus garsonieră la mansardă. Oricum, noi am scris. Dacă iese ceva, tot tre' să dai un bidon de țuică...

Game Ovar

Unii cu mapa, alții cu apa

Ana Varga – ce nume simplu! – este secretar de stat în Ministerul Mediului și, în această calitate dificilă, dar frumoasă, doamna Ana a declarat că – atenție! – „fiecare dintre noi este o picătură de apă și, împreună, formăm un rîu". Nici nu vrem să știm ce-o fi fost în sufletul lui Nicu Văcăroiu cînd o fi citit această declarație. Păi, cum adică, doamnă Ana? Chiar atît de rău am ajuns? Să fim picături de apă? Păi, de Sauvignon Blanc nu ați auzit? De șpriț nu ați auzit? Deci, vă rugăm foarte mult, doamnă secretar de stat, să vă reveniți și să reformulați declarația după cum urmează: „Fiecare dintre noi este fie o picătură de apă minerală, fie 10 picături de vin, și, împreună, formăm un șpriț, pe care Nicu Văcăroiu îl servește pînă i se face rîu". Și-așa președintele Senatului e cu moralul sub masă, nu e cazul, doamnă secretar, să-i mai turnăm și noi apă gazoasă pe toc.

Golden Șpriț

Cazul Walter Frank sau cum să păstrezi azi pentru hoții de mâine

Românul get-beget neamț

Walter Frank este neamț get-beget și este inginer silvic. Pe cale de consecință, el are câteva trăsături care îl deosebesc net de numeroși, aparent, semeni. Așadar, ca orice neamț get-beget născut în România, el iubește România și nu vrea autonomie pe baze etnice. Spre deosebire de românii get-beget, el iubește până la suferință pădurea vie, lucru care îl separă de altfel și de cei mai mulți silvicultori. A fost 30 de ani șef de ocol silvic la Rusca Montană, poziție din care, numai el știe cum, a reușit să păstreze neatinse 6.800 ha de pădure „virgină și cvasivirgină" (cum atestă documentele), adică peste jumătate din suprafața ocolului. Totul până în 1990, când s-a pensionat pentru „limită de vârstă".

Învățăturile românului Marin către neamțul Walter

„România păşeşte pragul vremurilor moderne fără un suflet forestier, care este singura garanție a întocmirii unei bune economii forestiere și a conservării pădurilor unei țări", spunea silvicultorul Marin Drăcea, într-o conferință din 1938. Și adăuga: „Un patrimoniu forestier, odată distrus, nu se mai poate reface decât după secole de muncă", avertizând și că „Ce a intrat în gura democrației nu se mai poate scoate".

Dosar pentru extratereștri și proști

Luând aminte la învățături, Walter Frank a alcătuit un dosar cu documente, explicații și pledoarii, pornind demersuri de conservare a celor peste 6.000 ha amintite. Dosarul, explicit la limita închipuirii, ar stoarce lacrimi și unui extraterestru, la gândul dispariției acelui ecosistem unicat. Făurit astfel încât să fie priceput de orice prost (pesemne că știa semnatarul de ce), dosarul-cerere a fost depus la „instituții abilitate", care se chemau Academia Română, Regia Națională a Pădurilor Romsilva, Direcția Silvică Reșița, Institutul de Cercetări și Amenajări Silvice. Între timp, „gura democrației" și-a băgat dinții drujbelor și TAF-urile în „virgină", încât în 2003 mai rămăseseră doar 2.430 ha neatinse.

Stima Europei și mândria

„Suntem recunoscători României pentru că a păstrat aceste păduri", scria în august 2004 prof. dr. Hubert Weiger, președintele Uniunii pentru Protecția Naturii a landului Bavaria, adresându-se ministrului Pădurilor, Petre Daea (finul celui de-al doilea socru al lui Adrian Năstase), sperând în păstrarea măcar a acestui rest de codru (1.088 ha în rezervația naturală „Pădurea Pleșu", 411 ha prevăzute a fi exploatate începând cu 2003 și 931 ha programate la moarte din 2012). Profesorul Weiger, membru în consiliul director al „Friends of the Earth" și „Euronatur", explica oficialilor români avantajele pe termen lung prezentate de păstrarea acestui unicat european (care stârnise uimirea specialiștilor din Austria, Belgia, Slovenia etc.).

Dru-mu-ri-lee noaas-tre toa-teee...

În 2005, la 72 de ani, Walter Frank și-a reluat demersurile. Un dosar a ajuns pe masa dr. ing. Ioan Seceleanu, șeful biroului cadastral al RNP Romsilva. Acesta l-a sfătuit să se adreseze Direcției Silvice Reșița. Zis și făcut: un dosar a ajuns la directorul acesteia, Ioan Tabugan, care i-a promis petiționarului o „analiză în teren", în iulie 2005, lucru neîntâmplat până în ziua de azi. În septembrie 2005, cu documentația la subsuoară, omul s-a înfățișat într-o audiență la directorul general al RNP Romsilva, Simion Maftei (uns pe funcție de ministrul Flutur), care i-a promis un răspuns la domiciliu. Până în ianuarie 2006 răspunsul încă nu sosise.

Scrisoare de adio

În 15 decembrie 2005, Walter Frank îmi scria despre cele 931 ha programate la tăiere din 2012: „Vor fi atacate sub masca legală a unor «tăieri de igienă», improvizate, greu de controlat ulterior tăierii. Sub acest motiv, se taie cei mai valoroși arbori și, după evacuarea lor din pădure, în documente se scrie că au fost uscați, doborâți de vînt și zăpadă, atacați de insecte etc.".

Nicolae R. DĂRĂMUȘ

răspunsuri la scrisori

Ileana Răcean (Făgăraș): Consider, în continuare, că vă faceți griji degeaba în ceea ce privește statutul minorităților. Dar, desigur, aveți dreptul la părerile „încrîncenate“ pe care le reluați și în ultima scrisoare.

Floarea Dumitru (Giurgiu): Am înmînat scrisoarea colegilor mei de la Investigații.

Iulia Cocoșna (Iași): Și insistența este o calitate omenească. Dar, de data asta, nu cred că e importantă. V-am mai spus că în materie de caricaturi trebuie un exercițiu îndelung, dacă nu te naști caricaturist de geniu.

Grigore Gheorghe (Brăila): Cazul dvs. ne interesează, pamfletele nu. Așa că am separat lucrurile, urmînd să ne ocupăm de neregulile prezentate în memoriu.

Agathon Mitrescu (București): Dacă s-ar mai lucra puțin pe textul trimis ar fi mai aproape de publicare.

Emil Săceanu (Craiova): Interesante informațiile, vom căuta să ne documentăm și, apoi, să dăm în vileag, dacă e adevărat.

Delmar Ionescu (București): Fiți liniștit, nimeni nu citește scrisorile redacției. Și cum nu v-ați dat numele real, ce credeți că se poate întîmpla? Trimiteți, cum ați promis, datele despre demnitarii de care pomeniți în scrisoare.

U.N. Popescu (Brașov): Am reținut gluma și promisiunea că, dacă ajunge domnul Năstase la penitenciarul Codlea îi veți face vizite cu ouă în buzunare, să aibă ce număra. Și eu aș veni măcar o dată să-l văd, dacă se ajunge acolo!

Koko (București): Chiar a apărut *Almanahul,* nu e o glumă. Îl găsiți deja la chioșcurile de încredere.

Marius B. (Constanța): Îți mulțumim pentru aprecieri. Ai dreptate, mazilirea lui Năstase este și o victorie e presei. Mi se pare valabilă și presupunerea că dacă ar fi fost Năstase președinte nu am fi intrat în UE la data așteptată. Or fi occidentalii mai naivi (deși nu cred), dar sînt bine informați.

Adela Medrea (Deva): Cred că trebuie să te adresezi, cu eseurile tale, revistelor *Dilema veche* sau *22.* Mie mi s-au părut interesante.

Ioan T. MORAR

coasa lux

BNR, BNR, banul nostru unde e?

De ce iubim femeile nu vom afla-o poate niciodată. Dar astăzi ne vom propune să răspundem la o interogație cel puțin la fel de existențială, oleacă mai abisală și cu puțin mai profundă: de ce sinucidem femeile? Sau, dacă vreți să fim corecți politic și coerenți logic, de ce se mai sinucid femeile. Femeia care a avut amabilitatea să se sinucidă astăzi pentru noi se numește Viorica Harțanu, de 45 de ani, din Rediu, de prin părțile dulșielui tîrg al Ieșilor. Sau cel puțin așa îi plăcea ei să creadă. Oricum, asta nu are nici o relevanță. Dar, ca să nu-i zguduim bietei femei sistemul de valori, vom crede și noi aceleași lucruri despre ea. Aceasta a fost găsită spînzurată în podul casei fără vreun motiv anume și, colac peste pupăză, și fără vreun bilețel care să elucideze misterul ancestral al vieții și al sinuciderii. Dar, odată ajunși în acest impas explicativ, ne vine în ajutor tanti Trandafira Harțanu, soacra fericită, poate, că tocmai a scăpat de noră. Și cum credeți că ne luminează țața Trandafira? Ea crede că creștina s-ar fi sinucis (deși creștinii adevărați nu prea recurg la asta), nici mai mult, nici mai puțin, pentru că nu se descurca cu bancnotele nou introduse de domnul Isărescu. „Nu știu de ce s-a omorît, dar știu că de cînd au apărut banii ăștia noi, era foarte nervoasă și agitată pentru că nu se descurca cu ei și o înșelau mulți. Cred că de asta s-a omorît“ – conchide soacra. Acuma, că Isărescu poate provoca prin măsurile sale mai multe sinucideri decît Cioran cu toate broșurile lui nihiliste, știam. Dar mă gîndeam că cei care aleg această cale de ieșire din viață o fac pentru că se simt deodată mult mai săraci. Și asta fiindcă Adrian Vasilescu n-a catadicsit să le explice că și prețurile vor fi tot în lei noi, nu doar salariile.

Murmur Isărescu

Repetiția e mama înjurăturii

Jandarmii maramureșeni au amendat cu un milion de lei vechi un elev de 17 ani care a înjurat în școală. Asta în timp ce, în altă parte a țării, un elev i-a dat jos pantalonii unui profesor. Așa sînt jandarmii. Au fost învățați pe bază de reflex, ca maidanezul lui Pavlov, și de-aia reacționează întotdeauna mai bine la sunet decît la imagine.

Pavlov Story

Românii ajung pe Lună cu naveta de bere

Cică sîntem pe urmele nemților: a crescut consumul de bere la români. O asociație a berarilor a calculat că, dacă punem cap la cap sticlele golite de ai noștri, acoperim distanța pînă la Lună și înapoi. O fi bine, o fi rău, nu știm. Dar ne temem că or să înceapă românii să umple Luna de grătare și Dacii din '70, cu caset-ul la maximum! Iar cine ajunge primul o să se filmeze cu telefonul mobil în timp ce rostește celebra replică: „Băiatu'! Una mică pentru mine și una, hîc, mare pentru omenire!“.

Neil Am Strung

Londica de sugestii și reclame

Bon appétit sexual!

Îmmm, prezervative cu gust de banane, cu gust de căpșuni, cu aromă de mango! Toate astea pot fi niște de-ale gurii foarte bune. Stați, pudicilor, nu vă oripilați! Altceva voiam să spun. La gîndiți-vă, din ele se pot face compoturi, dulcețuri, peltele foarte bune la gust. Și iată, o firmă producătoare de sucuri chiar a făcut un cocktail de fructe din ele, după cum reiese din etichetă. Din păcate, n-au lăsat și prezervativele în suc, că atunci era și mai bun produsul: devenea suc cu pulpă de prezervativ.

Suc my Drink

Cocktail

APA,suc de fructe 25 % (Mere,Portocale,Ananas,Banana Piersici,Rodie) SUCROZA,ACIDCITRIC,CULOARE NATURALA, STABILIZATOR, ANTI OXIDANT , REZIDUL USCAT MINIM NU MAI PUTIN DECAT 13%.

FACTORII DE NUTRITIE	
CANTITATEA CONSUMABILA LA 100 ML.	
TOTAL CALORII 53- NECESARUL ZILNIC	
VITAMINA A	23%
VITAMINA C	113%
CARBOHIDRATE	13%

Nu contine preservative,
Nu contine coloranti artificiali
A se pastra la uscat
Se agita inainte de servire
Importator Unic: s.c. Enjoy Vision Plus
Tel./Fax : (+40 - 21) 3360231
mob. : (+40) 721 86 66 68

La pomul lăudat să nu te duci cu sucul

„Noi știm exact de cîte portocale e nevoie pentru a face un suc delicios: două **kilograme și jumătate pentru fiecare litru de suc** Tymbark“. Așa zice reclama sucului meu preferat. Eu sînt mare consumator de sucuri cu E-uri naturale, pe care mi le cumpăr aproape în fiecare zi. Acum, cînd am aflat din reclama de la TV că cică ăia de la Tymbark ar stoarce cîte 2,5 kg la fiecare litru, mă gîndesc să nu mai cumpăr. Am două motive. Primul ar fi că nu vreau să pic de fraier: să-mi spuneți mie cuțu dacă vreun suc cu termen de garanție mai mare de 48 de ore are în el 100% portocale proaspete stoarse, așa cum ne arată în reclamă. Al doilea – nu țin să pun umărul la falimentarea unei companii care dă 60.000 de lei pe portocale plus ce mai costă îmbutelierea, ambalajul, distribuția, promovarea etc. și după aia îmi vinde mie sucul fără să-și scoată nici un profit, absolut în pierdere, cu 30-40.000 de lei.

Linking Tymbark

V-am print, vrăjitoarelor!

Sînt cîțiva pui morți în oraș, iubito!

Ha! Ziariștii de investigație ai *Academiei Cațavencu* lovesc din nou! În timp ce reporterii televiziunilor și ziarelor, ba poate chiar și ai radioului (nu știm, că n-ascultăm decît Guerrilla) se dau de ceasul morții să transmită (eventual îngropați pînă la brîu în leșuri fumegînde de găină) despre focarele de aviară care se apropie încet, dar sigur de Capitală, noi am descoperit că puii kamikaze sînt printre noi, în București, chiar în oraș! Reporterii noștri, mai vigilenți ca ai lor, le-au fotografiat chiar sediul central, dar central de tot. La arme, frați capitaliști! Puneți mîna pe cuțite, pe furculițe, pe rotisoare și frigărui și să facem astfel încît orașul să rămînă doar cu ce îl făcea faimos odinioară: killer chicks (pentru domnu' comandant de țară: puicuțe mortale).

Chick Guevara

Aberația de libertate

Scenariul galben ca un gălbenuș...

Tată, tu ești? Iar ai băut sau nu-ți mai ajunge pensia, ha? Păi, de ce nu spui așa? „Viața zbuciumată“ e cumva atunci cînd m-ați lăsat singur acasă și m-am jucat eu cu chibriturile în bibliotecă? Sau cînd ți-am furat cheile de la mașină și am parcat-o prin geam în laboratorul de chimie? Că în cazul ăsta trebuie să-mi dai și mie jumate pe post de 7 ani de șoim al patriei, 10 ani de pionier, comandant de detașament, 3 de utecism și 15 ani de șomaj.

Viţa bate filmul

VÂND scenariu de film viaţă zbuciumată, 50 ani comunism, 15 ani de democraţie, la primare strigare 100.000 €; ☎ [redacted]

Consilierii petrileni ard de grija alegătorilor, pe plajele lumii

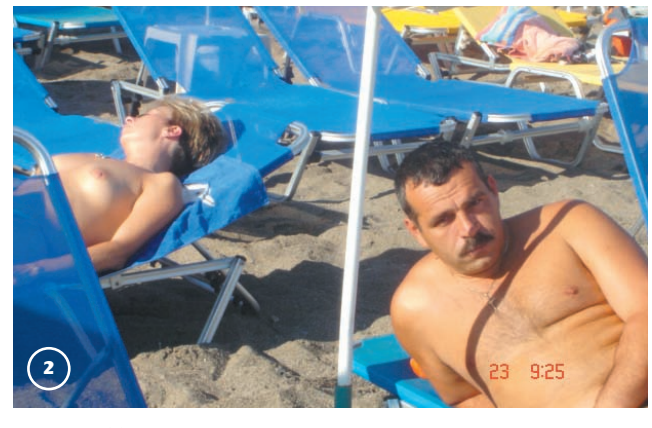

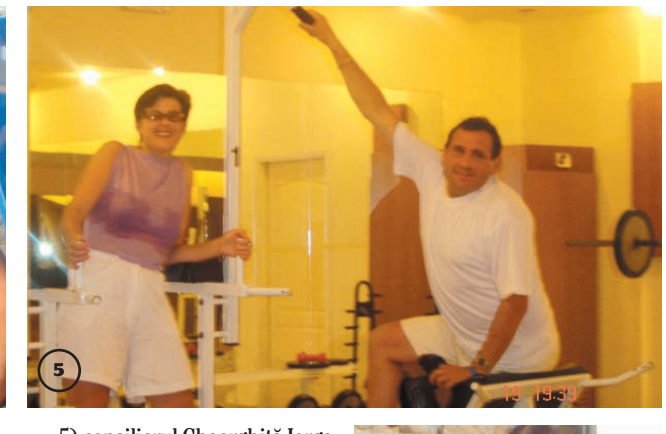

Nasc și la Petrila edili. Și, odată născuți, edilii Petrilei se simt datori să ducă faima orașului pe care-l edilesc în cele 4 zări. În cursul ultimului an, ei au reușit să rezolve, pe banii municipalității, două din cele 4 zări: Bosnia (o destinație turistică foarte frumoasă, care poartă același nume cu porecla dată celui mai sărac cartier din Petrila) și Creta. Acum a venit rîndul celei de-a 3-a zări: Egiptul. Vizita, rod al unui proiect de hotărîre din 17 februarie, a început pe 28 martie. Din calculele estimate de direcțiunea economică a primăriei, cheltuiala deplasării per fund de edil (și vorbim de un total de 12 funduri) este de 638 de euro și 245 de dolari. Din programul oferit de agenția de turism SC Mondo Travel SRL Petrila în renumita stațiune Hurghada, situată pe malul Mării Roșii, spicuim: „ziua a treia – mic dejun, întîlnire cu edilii locali pe tema «Modalități de administrație a domeniului public»; ziua a patra – mic dejun, deplasare cu autocarul la Luxor, schimb de experiență pe temele următoare: amenajarea de piețe și oboare; construcții drumuri și poduri; ziua a cincea – mic dejun și vizită la Aswan; se dezbat probleme de urbanism și alimentare cu apă“. Mai rămîn de pierdut prin Egipt încă 5 zile, alocate pentru: timp liber, plajă, vizită la Piramide, Sfinx, Templul din Vale, Muzeul Egiptean, Coloșii lui Memnon, Templul lui Hatsepsut, Valea Regilor, Teba. Ei, și acum, după ce v-ați convins că municipalitatea din Petrila nu șade de pomană, ci umblă pe pomana bugetului, să urmărim, în premieră pe mapamond, cîteva secvențe de la deplasarea în Creta:

1) Consilierul PRM Andronache Emanoel, la conferința „Sîni de cretană, trecuți, prezent și viitor“, desfășurată pe o plajă de la Pasok;

2) Consilierul PSD Cojocaru Vasile, la conferința cu același nume, făcînd o fotografie de grup: el și cu unul din cei doi sîni prezenți la dezbateri;

3) Consilierul PD ex-PSD Balcan Marinela dezbătînd singură două-trei probleme de umanism și alimentare cu apă în valuri;

4) consilierul Cojocaru Vasile servind interesele Petrilei direct din rachetă;

5) consilierul Gheorghiță Iorga în sala de forță și sentiment cu consiliera Balcan Marinela;

6) un obiectiv cretan nimerit întîmplător în raza aparatului de fotografiat ;

7) un alt obiectiv cretan nimerit întîmplător în raza aparatului de fotografiat, împreună cu o anumită parte a consilierului Cojocaru Vasile.

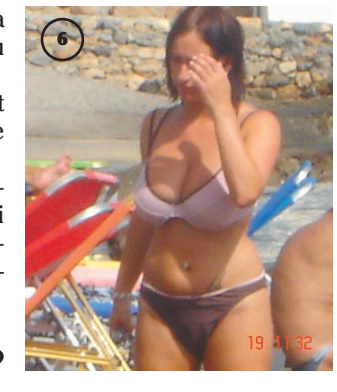

Creta Garbo

protecția presei

Libertatea presei în România, 2005

Agenția de Monitorizare a Presei – *Academia Cațavencu* a prezentat public, la Centrul Cultural American, Raportul privind libertatea presei din România, așa cum a fost ea în anul 2005. Foarte concentrat, se poate spune că Guvernul Tăriceanu a renunțat explicit la politica de încălecare a televiziunilor, practicată de Cabinetul Năstase; da, e bine că nu încalecă, dar șaua de ce n-o arunca-o, fratele meu? O lege nouă pentru Radioul și Televiziunea publice – o lege care să reducă riscurile reeditării controlului politic al conținutului editorial – a fost promisă, dar încă nu există. Deocamdată n-a renunțat decât la unul dintre instrumentele de presiune politică: publicitatea din bani publici are reguli noi – transparența este mai mare, licitațiile sunt obligatorii, criteriile obligă la responsabilitate. Da, dar asta nu înseamnă că în provincie procesul de berlusconizare nu continuă; s-au schimbat oamenii, practicile mai puțin. La Baia Mare, primarul liberal Anghel, aflat la al treilea mandat, a cumpărat spațiul editorial din care un ziarist îl hărțuia ca să-și facă propagandă pe bani publici în exact același interval orar. Vestea bună este că a dat peste un ziarist suficient de catâr ca să nu se resemneze: Roșiianu a câștigat contra lui Anghel prima condamnare pentru cenzură din istoria României. Berlusconizarea este un proces care continuă netulburat de vreo intervenție legislativă care să prevină concentrarea excesivă a proprietății în media și conflictul de interese; s-a obținut un plus de transparență în structura acționariatelor din mass-media prin eforturile organizațiilor neguvernamentale și ale CNA; nu același lucru se întâmplă în legătură cu finanțarea mass-media. S-a redus numărul de violențe fizice administrate ziariștilor, dar asta nu înseamnă că un ziarist n-a fost bătut de suporterii unei echipe de fotbal sub ochii blajini ai polițiștilor.

P.S. Mulțumim Ambasadei SUA pentru sprijinul acordat programului de monitorizare a libertății de exprimare, freeex.

www.freeex.org

Păunescu a visat *Odihnă conducătorului iubit!*

Iată că Parlamentul României nu este atît de incompetent pe cît se spune la Etno TV sau la Telesport. Cîteva cadre pe care eu le-am văzut la Antena 1 (dar am înțeles că au fost și pe alte stații, poate chiar și pe Animal Planet) demonstrează că nu doar oamenii, ci și porcii din Senat știu să mîne porcii la jir. Deși în sală era o oarecare gălăgie, iar doi colegi au vorbit la microfoane despre prostii precum dezvoltare, achiziții sau imporcuri… scuze, importuri, Adrian Păunescu a reușit să doarmă binemersi, deși, la un moment dat, o mînuță era să-i amorțească și a trebuit să efectueze cîteva mișcări de dezamorțire. E clar acum că oamenii, mă refer mai ales la cei care au cam uitat cumva *Ferma animalelor,* ar trebui să aprecieze mai mult eforturile, respectiv sforrrrturile senatorilor, că senatorii trebuie să primească spor, respectiv sfor de stres și că, ce mai, obrazul groh cu cheltuiala alegătorului se ține.

Pic și Porc

Cum mai merge operațiunea „cazier contra șpagă"

Spre deosebire de Agenția Domeniilor Statului, unde era să se facă o crimă pentru pămînt, la Direcția Generală a Finanțelor Publice București (DGFPB) e altă rînduială: de o săptămînă, pe holurile sale se face (la)crimă pentru cazierele fiscale. Aci o investitoare cu ochii-n lacrimi, colo un sobor de avocați cu texte-n gușă, dincolo tot felul de manageri gata să înjunghie funcționarii cu o sticlă frumos ambalată. Pe toți îi mînă-n luptă goana după cazierul fiscal, care, deși după lege nu se poate elibera în mai puțin de cinci zile, găsea mai mereu o portiță prin care să scape mai repede – portiță deschisă, se-nțelege, doar după ce se ungea bine balamaua. De cîteva zile, însă, cică s-a schimbat încuietoarea, de unde și valul de lacrimi de care ziceam la început. Directorul executiv al direcției, Nicolae Stoina, vrea ca toate cazierele să părăsească incinta în termen legal și numai după ce le-a semnat el, cu mîna lui personală. Nu știm ce l-o fi apucat, dar probabil că l-a inspirat sistemul de supraveghere, ale cărui camere de luat vederi arătau că unele birouri prea deveniseră camere de dat atenții.

Fiscalul Troian

poliția presei

Jos discriminările de terasă!

La *Observator* am urmărit un material despre un cetățean român urcat pe o copertină din incinta Ambasadei Germaniei. Realizatorii respectivului material au băgat din burta lor cum că omul era urcat pe „terasamentul" clădirii. După mintea lor, terasament înseamnă orice are legătură cu o terasă. O terasă apărea, ce-i drept, în cadru, era sub copertină, dar în cazul ăsta micii, mustarul, chiflele, scobitorile și berile sînt și ele terasamente, nu? Că au legătură și mai mare cu terasele. Terasament înseamnă „lucrare constînd din săpături în pămînt, umpluturi etc., care se execută în vederea realizării unei căi ferate, a unui dig, a unui canal etc.". Cel puțin așa știam noi și la fel știa și dicționarul, săracu'.

Cip IEȘAN

Intrăm în UE. Cum ieşim?

Stăm de atîta vreme aici, la porţile Orientului, de ce credeţi? Pentru că nu ne deschide nimeni! Din cînd în cînd, mai sărim gardul ca să le luăm turcilor blugii Piramyd de pe sîrmă. Ceea ce este un bun exemplu de supravieţuire. Avem deci o poziţie atît de geostrategică şi nişte garduri atît de mici împrejur, că, practic, am putea supravieţui fără să mai muncim. Din păcate, nu ne prea putem abţine. Şi muncim. Vom vedea astăzi cum vom integra în Occident acest defect, al muncii îndelung exersate la porţile şi pe lîngă gardul Orientului.

În primul rînd, va trebui să integrăm cu cea mai mare eficienţă principiul sprijinirii de coada cazmalei. La capătul de sus al cozii de cazma stă sprijinită aşa-numita materie cenuşie românească refuzată la export, recte acele minţi care n-au emigrat pînă acum pentru simplul motiv că meseria lor n-a fost cerută peste hotar. Dar a venit, iată, vremea să exportăm coada de cazma ca tehnologie de vîrf (de vîrful cozii). Cel mai bine le-ar folosi nemţilor de la Mercedes. Ăstora oricum le fac roboţii toată treaba, aşa că o coadă de cazma bine plasată în secţia de cercetare a fabricii Mercedes n-are cum să strice. Cercetătorii de la Mercedes ar putea să-şi sprijine barba într-o coadă de cazma românească şi să cugete cu ajutorul ei, de exemplu, la noi tehnologii. Numai să nu le dea prin cap să încorporeze coada de cazma în sistemul de alarmă, fiindcă atunci toată treaba s-ar întoarce împotriva noastră, dar şi a spinărilor noastre, exact ca un bumerang. Ar fi chiar culmea ca, după ce atîta amar de vreme am furat saci de ciment profitînd de neatenţia muncitorilor români sprijiniţi în cazmale, să nu mai putem ciordi o oglindă de Merţan tocmai din cauza tehnologiilor româneşti de export.

Ar mai fi de integrat şi salopeta cu buzunar special pentru seminţe. O altă cucerire a cercetării româneşti de atelier, salopeta cu buzunar special pentru seminţe ar putea fi folosită cu succes în Elveţia, în fabricile de ciocolată, unde marmotele alea pare că au intrat într-o criză de inspiraţie. După ce mai întîi au masat văcuţe şi apoi au numărat alunele pe calculator, marmotele nu prea mai au nimic de zis. O infuzie de know-hou românesc este ceea ce le trebuie pentru a se relansa cu noi năzbîtii în industria publicităţii. Mai precis, cu un nou spot: unul cu o marmotă care sparge seminţe şi scuipă cojile în cazanul cu ciocolată. La finalul clipului, apar doi băieţi şi scuipă la rîndul lor cojile de seminţe pe care le găsesc în ciocolată, iar unul dintre ei spune: „Îţi dai seama, mînca-ţi-aş, le sparge pe calculator!“.

Ar mai fi de integrat mersul în şlapi la întreprindere, celebra ţeavă cu prelungire de muncitor, gaura în gardul fabricii etc., etc. Dar treptat, ca să nu-i şocăm chiar atît de tare pe europenii ăştia, care au reuşit să construiască atîtea catedrale doar pentru că muncitorii lor n-au dispus de faimoasa roabă românească de cărat acasă. Să fi dispus de aşa ceva, catedralele ar fi rămas fără turle; în schimb, zidarii lor ar fi avut pe veceurile din curţi tablă de cea mai bună calitate, iar pe noptiere, sculpturile lui Michelangelo.

Amintiri din carantină

Copilul meu, de cinci ani, a învăţat săptămîna trecută, la Spitalul de copii „Grigore Alexandrescu“, un nou cuvînt: „carantină“. „Carantină înseamnă atunci cînd nu e voie ca părinţii să intre în spital ca să-şi vadă copiii internaţi. Că părinţii aduc gripă pe pantofi. Nenea care vinde ziare şi încă un nene, cu un aparat de fotografiat la gît, care face poze copiilor dacă ei îi dau bani (25.000 de lei), au voie să intre. Cei doi neni n-au copii internaţi, dar au voie să intre în spital. Da, au voie, nu te mint! Ei nu aduc gripă pe pantofi. Aşa zice doamna ansistentă care îi lasă să intre pe nenea cu ziare şi pe nenea cu aparat. Doamna ansistentă seamănă cu vulpea împăiată cu care m-am pozat eu la Buşteni, dar e un pic mai urîtă ca vulpea.“ Copilul meu a plecat supărat din spital. Nu fiindcă tatăl lui n-a putut să intre să-l vadă, pe motive de carantină. Nici fiindcă vînzătorul de ziare şi fotograful de spital (foarte inspirată idee, să le faci copiilor fotografii în timp ce zac la pat, să ţină minte toată viaţa suferinţa prin care au trecut) aveau voie să intre. Ci fiindcă doamna „ansistentă cu chip de vulpe“ n-a vrut să facă poze cu el. Rog pe această cale conducerea Spitalului „Grigore Alexandrescu“ să oblige cadrele medicale să se pozeze cu copiii internaţi, dacă tot sînt jivine, mai ceva decît cele din poveşti.

Alexandru CĂUTIŞ

Ilie Sîrbu ridică oul ameninţător

E vremea şedinţelor ce mor, mor în grădini şi mor în limuzine, şi-au fost cîndva de viaţă politică pline, dar să nu exagerăm. Într-o şedinţă a PSD, vicepreşedintele Ilie Sîrbu, tatăl biologic şi politic al Dacianei, a cam spumegat la gură împotriva lui Antonie Iorgovan, un senator atît de simplu, după vorbă, după prost. Pe un ton ridicat, Sîrbu a cerut satisfacţie pentru insulta de a fi inclus de către Iorgovan în cercul de prieteni cu apucături inverse ai lui Adrian Năstase. „Adică, am ajuns şi homosexual?!“, s-a întrebar erotic, pardon, retoric, Ilie Sîrbu, continuînd, pe acelaşi ton: „Dacă nu-i faceţi nimic, mă duc, îl iau de păr şi îl bat în plenul Senatului!“. Să mai zică cineva că Ilie Sîrbu nu (mai) are ouă!

Ou, viaţa mea!

La Viena, proprietarii de cîini trebuie să-şi ia un fel de carnet de conducere a cîinelui. Acesta se obţine în urma unui examen efectiv, în care proprietarul trebuie să dovedească calităţi de conducere a cîinelui prin oraş. Cică cele mai grele probe de la examenul ăsta de şofer de cîine sînt defecarea din lateral şi defecarea în rampă!

Jurnalul lui Tetelu

Sfîrşitul lumii e din ce în ce mai aproape, iar noi citim texte de umor. Sfîrşitu' lumii, mai lasă-ne un răgaz, să citim şi acest text. Te rugăm noi frumos. Mersi, eşti amabil. Urmează poate ultima şansă să citiţi *Jurnalul lui Tetelu* vii.

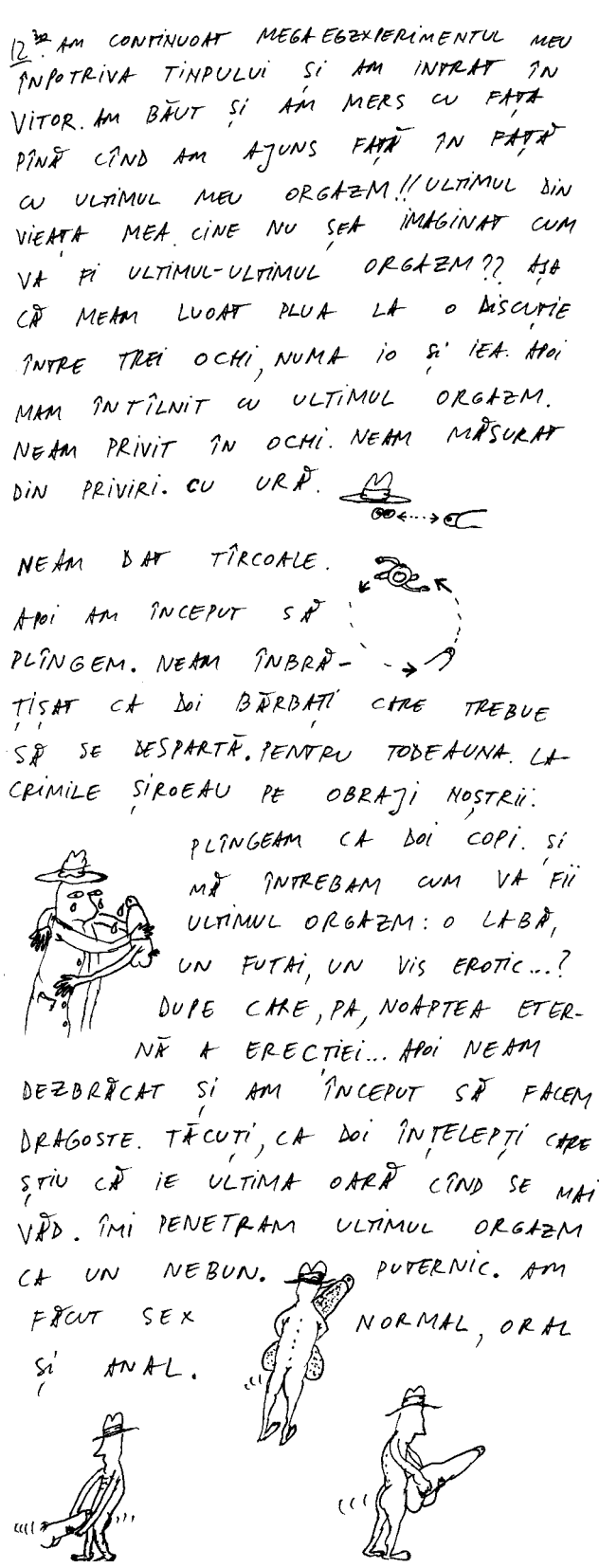
12 AM CONTINUOAT MEGA EGZXIERIMENTUL MEU ÎNPOTRIVA TINPULUI ŞI AM INTRAT ÎN VITOR. AM BĂUT ŞI AM MERS CU FAŢA PÎNĂ CÎND AM AJUNS FAŢĂ ÎN PAŢĂ CU ULTIMUL MEU ORGAZM!! ULTIMUL DIN VIEAŢA MEA. CINE NU ŞEA IMAGINAT CUM VA FI ULTIMUL-ULTIMUL ORGAZM?? AŞA CĂ MEAM LUOAT PLUA LA O DISCUŢIE ÎNTRE TREI OCHI, NUMA IO ŞI IEA. APOI MAM ÎNTÎLNIT CU ULTIMUL ORGAZM. NEAM PRIVIT ÎN OCHI. NEAM MĂSURAT DIN PRIVIRI. CU URĂ.
NEAM DAT TÎRCOALE.
APOI AM ÎNCEPUT SĂ PLÎNGEM. NEAM ÎNBRĂ- TIŞAT CA DOI BĂRBAŢI CARE TREBUE SĂ SE DESPARTĂ. PENTRU TODEAUNA. LA CRIMILE ŞIROEAU PE OBRAJI NOSTRII.
PLÎNGEAM CA DOI COPII. ŞI MĂ ÎNTREBAM CUM VA FII ULTIMUL ORGAZM: O LABĂ, UN FUTAI, UN VIS EROTIC...? DUPE CARE, PA, NOAPTEA ETERNĂ A ERECŢIEI... APOI NEAM DEZBRĂCAT ŞI AM ÎNCEPUT SĂ FACEM DRAGOSTE. TĂCUŢI, CA DOI ÎNŢELEPŢI CARE ŞTIU CĂ IE ULTIMA OARĂ CÎND SE MAI VĂD. ÎMI PENETRAM ULTIMUL ORGAZM CA UN NEBUN. PUTERNIC. AM FĂCUT SEX NORMAL, ORAL ŞI ANAL.
CE SENZAŢIE CIUDATĂ: SĂ ŢI FUŢI PULA ÎN 'CUR!!!! APOI AM FUMAT. NU MAI AVEAM CE SĂ NE SPUNEM... MEAM MÎNGÎIAT PE OBRAZ ULTIMUL ORGAZM CA ŞI CUM AR FI FOST ULTIMUL! NU MĂ' PUTEAM DESPĂRŢII DE EL!! LACRIMILE NE CURGEAU ŞIROAE... NO SĂ NE MAI VEDEM NICIODATĂ!! PLÎNGEAM CA DOI NEBUNI ŞI NE ÎNBRĂŢIŞAM. LA REVEDERE, ORGAZM DRAG! LA REVEDERE, SFÎRŞITUL IE ATÎT DE APROAPE... APOI, ÎN TIMP CE SE DEPĂRTA CU SPATELE LA MINE, IEU MAM ÎNTORS ŞI AM TRAS PATRU GLOANTE ÎN CEAFA ULTIMULUI MEU ORGAZM, CARE SE PRĂBUŞI ÎNTRO BALTĂ DE SÎNGE. A MURIT DEMN, CA ORICE ULTIM ORGAZM.

munca cu cartea

Evanghelia după Alina

A apărut recent, la Editura Cartea Românească, piesa Alinei Mungiu-Pippidi, *Evangheliştii*, piesă care, după punerea ei în scenă la teatrul „Ateneu" din Iaşi, a stîrnit multe reacţii pro şi contra. Piesa a fost acuzată de blasfemie de către Patriarhul Teoctist şi de Ioan Robu, Arhiepiscop Mitropolit romano-catolic. Cum puţini ştiu subiectul acestei piese, o să-mi permit să vi-l povestesc: în deceniul şapte d.Hr., la o Academie falimentară din Antiohia, condusă de sofistul Cherintos, soseşte un străin care se recomandă a fi Pavel din Taurus. Acesta îi propune lui Cherintos să-i plătească o mare sumă de bani pentru a scrie în patru variante o biografie. Cherintos acceptă şi, ajutat de un personaj care îl însoţeşte pe Pavel, Povestitorul, îşi pune cei patru elevi, Matei, Luca, Marcu şi Ioan, la muncă. Pe parcursul piesei se dovedeşte că povestitorul este, de fapt, Iisus, care n-a fost răstignit, în locul lui fiind omorît Baraba. Nefiind omorît, Iisus n-a putut să învie şi apoi să se înalţe la cer. În final, Pavel îi omoară pe toţi, mai puţin pe Cherintos, care se sinucide. Iisus, înjunghiat de Pavel pentru că nu mai voia să participe la falsificarea adevărului, învie. Am uitat să spun că Iisus face amor cu singurul personaj feminin al piesei, Elena, o fostă prostituată, amanta sofistului. După cum se vede, subiectul este destul de fumat, punerea la îndoială a Evangheliilor canonice întîmplîndu-se chiar în perioada creştinismului timpuriu, dacă e să ne gîndim măcar la Evanghelia lui Toma. De obicei, în teatrul modern e nevoie de mai multă inteligenţă decît de talent şi cum la Alina Mungiu-Pippidi inteligenţa dă pe afară, ea reuşeşte o construcţie coerentă, cu replici viabile, care din cînd în cînd au şi umor. Din păcate, tipul acesta de subiect poartă sămînţa scandalului în el, aşa că este de bănuit că autoarea a mizat pe faptul că într-o zi această sămînţă se va transforma într-o plantă viguroasă, ceea ce s-a şi întîmplat.

Ştefan AGOPIAN

rebelle arte

Un artist care s-a găsit în Germania

Nu ştiam nimic despre Ioan Iacob, am fost avertizat de Ştefan Agopian că e vorba de un pictor român format în Germania, unde şi locuieşte, de altfel. Plecat de tînăr, a studiat artele plastice la Academia de Artă din Düsseldorf, după care s-a impus ca pictor german. E la prima sa expoziţie în România, la Galeria Curtea Veche (deasupra acestei galerii, fostă anticariat, în cîteva cămăruţe sordide, a început aventura numită *Academia Caţavencu)*. De la bun început trebuie spus că am avut o surpriză foarte plăcută, peste nivelul meu de aşteptare. Ioan Iacob este un pictor deplin, căutările sale nu se mai raportează la formule plastice, aici e bine aşezat, puternic, stăpîn pe toate instrumentele plastice. „Vopseşte nemţeşte" este o formulă care i se potriveşte, dacă o golim de rostul ei comercial. Toate lucrările din această expoziţie, fie că sînt de mari sau mici dimensiuni, poartă semnele valorilor aşezate. Artistul meditează asupra lumii pe care o priveşte, o descompune şi o recompune plastic, îi şterge contururile sigure şi ne lasă-n nesiguranţa marginii de culoare. Dacă ar fi să-l asemăn cu o direcţie din pictura românească, de bună seamă că el se înrudeşte cu Horia Bernea şi cu Şcoala de la Poiana Mărului, o înrudire subterană, în modul de a decupa şi a prelucra imaginea, într-un proces de meditaţie. Mai e ceva care surprinde la Ioan Iacob, dincolo de cromatica stenică, puternică: absenţa oricărei şovăieli. Precizia (nemţească) este vizibilă chiar şi acolo unde se ascunde în aparenta imprecizie a vibraţiei de culoare. Mă bucur că, la atîţia artişti care pleacă, mai sînt unii care şi vin.

Ioan T. MORAR

*** Ioan Iacob, pictură, Galeria Curtea Veche, Bucureşti.**

cinem-a pîrît

Syriana are mere

Sîmbăta trecută am făcut ce-am făcut şi i-am convins pe ai mei să meargă cu mine şi cu prietena mea la film, la Mall. M-a pus naiba şi, în loc să aleg un *Pantera roz,* un *Ice Age 2* sau, eventual, *Povestea lui Johnny Cash,* am mers pe mîna lui Gorzo *(Dilema veche*, ultimul număr), care zice că *München*-ul lui Spielberg şi *Constant Gardner* ar fi mici copii pe lîngă scenariul şi complexitatea *Syrianei**. Perfect! Numai că acum ar trebui să-l pun pe Gorzo să le explice filmul şi părinţilor mei. M-a pufnit rîsul la casă cînd băiatul de la ghişeu ne-a întrebat dacă vrem card de fidelitate. Mă laşi?!... Păi, taică-meu n-a mai fost la cinematograf de la *Piedone în Egipt* şi *Imperiul contraatacă,* iar maică-mea are deja două carduri de fidelitate: unul la *Secretul Mariei* şi altul la *Surprize, surprize,* în fiecare sîmbătă pe TVR 1.

Aş putea să spun că *Syriana* e un film, aşa cum scrie prin setările de la calculator, „for advanced users". E filmat în vreo cinşpe mii de locuri din SUA şi Orientul Mijlociu, vorbit în trei limbi străine, din care două dialecte arabe, şi are cel puţin cinci-şase planuri distincte care se întrepătrund abia în ultimul sfert de oră. Cum să te mai miri dacă, pentru un ochi mai puţin avizat, filmul nu se reduce la „Pfuuui, uite o Dacie 1300 pe străzile din Teheran!" sau „Cum îl cheamă pe actorul ăsta... Măi, ce lapsus! Zi să-i zic... Ăla care a jucat în... cum îi zice... Dom'le, ce a mai îmbătrînit!"? Ba da, tată, aşa e. Tipul e chiar Cristopher Plummer, care acum are fix 75 de ani. Şi da, aia era Dacie 1300 din lotul de maşini exportat de Ceauşescu prin anii '80 în ţara nevecină, dar pe-atunci foarte prietenă, Iran. În rest, avem politică la greu, corupţie la nivel înalt, petrol, terorism, spionaj, Jihad, CIA, lansatoare de rachete şi un Clooney rotofei şi cu barbă, care seamănă izbitor de mult cu Dinu Patriciu. Las' că săptămîna viitoare ştiu la ce îi duc pe ai mei: vine *Basic Instinct 2!*

Daniel GOACE

*** *Syriana,* thriller, SUA, 2005. Regia: Stephen Gaghan. Cu: George Clooney, Matt Damon, Cristopher Plummer.**

show biz da' culţi

Cum să-ţi dai în etic

● O foarte utilă şi binevenită rubrică ţine dl Alex. Ştefănescu în *Ziarul de duminică* (supliment cultural al *Ziarului financiar).* Rubrica se cheamă „Pe alături" şi în ea sînt puse la colţ producţiile unor grafomani cu aere de scriitori. Numai că, din cînd în cînd, dl Alex. Ştefănescu încurcă borcanele. Astfel, în nr. 10 al *Ziarului* este pus pe coji de nucă Laszlo Alexandru, autorul unui volum de polemici, *Toate pînzele sus!* Iată ce scrie dl Alex. Ştefănescu: „Mahalagioaicele, cel puţin, se ceartă între ele în timp ce Laszlo Alexandru jigneşte din senin oameni de valoare... Din punctul de vedere al polemistului, G. Călinescu a slujit cu fervoare comunismul...". Dl Alex. Ştefănescu pare să nu ştie sau se preface că nu ştie că G. Călinescu a făcut tot ce a putut, în scris, pentru a intra în graţiile comuniştilor, viitorii stăpîni ai României. Încă din 1946, ziarul *Dreptatea* le atrage cititorilor atenţia asupra lui G. Călinescu: „Trebuie să mărturisim că, după acapararea puterii de către comunişti, am fost curioşi să vedem care personalităţi culturale vor fi anexate partidului (...) Aşa cum seniorii medievali aveau cîte un trubadur în personalul casnic, B.P.D. (Blocul Partidelor Democrate, bloc controlat de comunişti, n.m.) are pe dl Călinescu... Unele defecte trag în reputaţie mai rău decît calităţile. Şi e trist, d-le Călinescu, pentru cultura română şi pentru reputaţia dumneavoastră!". ● Este adevărat însă că, începînd din 1947, Călinescu a fost atacat în presa comunistă, acuzat fiind de *idealism* şi *estetism*. La aceste acuze, Călinescu a răspuns cu şi mai multă obedienţă. În 1949, în urma unei călătorii în URSS, a publicat volumul *Kiev, Moscova, Leningrad*, volum în care laudă, printre altele, colhozurile... ● Nu vreau să se creadă că apărîndu-l pe dl Laszlo Alexandru pun la îndoială opera lui Călinescu, cea scrisă înainte de convertire. Din fericire, distincţia între etic şi estetic este un loc comun, bine bătătorit de mulţi predecesori ai dlui Alex. Ştefănescu, precum Bertrand Russell, care-şi permite să-l contrazică: „Pentru un om este o calitate să fie un mare poet, sau compozitor, sau pictor, dar nu este o calitate *morală*... Calităţile *morale* au de-a face doar cu acte de voinţă, adică cu alegeri corecte între moduri de acţiune posibile. (...) În acest fel un număr de calităţi de mare însemnătate socială (scrierea unei cărţi excepţionale, de exemplu, n.m.) sînt eliminate din sfera eticii" *(Istoria filosofiei occidentale,* Ed. Humanitas). Dar această diferenţă e poate o chestiune prea subtilă pentru dl Alex. Ştefănescu. **(Şt. A.)**

● Valuri mici şi mijlocii pe la Academia Română. În mod surprinzător, Nicolae Manolescu nu a fost confirmat ca membru plin. Las' că e plin Făruş Neagu, ceea ce, la o eventuală secţie oenologie, subsecţia şpriţ, chiar s-ar justifica. Dar Făruş e la literatură, alături de Buzura, tot membru plin. Lipsesc din Academia Română profesori universitari cu cariere în străinătate. Dar cum să-i admită Eugen Simion alături de el pe Matei Călinescu, Sorin Alexandrescu, Virgil Nemoianu? Să înceapă lumea să-i compare?! Dar de ce nu ar fi membru Ion Vianu sau Vladimir Tismăneanu? Păi, pentru că e Dan Berindei şi alţii ca el! N-ai servit regimul comunist, e greu de intrat în lumea nemuritorilor români. Dar nu foarte greu, ca dovadă, Sorin Dumitrescu, pictorul, a fost admis ca membru corespondent. Dacă îmi amintesc bine, nu prea i-am mai auzit vocea civică în ultimul timp, aşa că se mai explică intrarea. Îndelunga răbdare şi vicleniа şarpelui (recomandate de Biblie) ajută, uneori. Am să-i reamintesc plasticianului o mai veche poruncă: „Să nu-ţi faci Jeep cioplit!". **(I. M.)**

Gazeta sporturilor

Nu te supăra, bate!

Păi, ce vă ziserăm? Întreaga suflare fotbalistă gîfîie în spasmul istoricului sfert european Rapid-Steaua și, din neant, țuști, răsar tot cîinii roșii de la Dinamo. Nu c-ar fi echipa tot lider în continuare, după ce a cîștigat – cam discutabil, zicem noi – în ultima deplasare. Astea sînt, ca să zicem așa, detalii de parcurs. Altceva e mai haios. Deși dubla manșă românească din Cupa UEFA ar trebui să fie un fel de sărbătoare a primăverii de la București, ei bine, Dinamo e-n toate, în cele ce sînt, în pumnii ce-ți lasă lentilele-n soare. Stai și te gîndești că, în recenta rundă, asta de la Constanța, nu s-a bătut Farul cu Dinamo. Ci Dinamo tot cu Dinamo, adică Jandarmeria cu galeria Ministerului de Interne. Așa cum s-a văzut in extenso pe toate posturile, a ieșit un spectacol pe cinste, o producție horror de toată frumusețea: gabori mardiți cu bețele de la steaguri, ultrași cu fățăul învinețit și cărăbuși la bot, iar în final o emoționantă scenă de reconciliere concentrațională, în care trupeți pizdoși făceau pe rangerșii americani, în timp ce fanii tăvăliți în țărînă arătau ca arăbeții deținuți la Guantanamo sau Abu Ghraib. La fel de haios e și că respectivii turbulenți, specie mutantă a Evului Media, abia așteptau să apară la televizor, să se vadă cum dau pe sticlă. Pileala o dăduseră pe gît mai devreme, direct din pet-uri. Și, ca de obicei în situații de genul acesta, facțiunile beligerante se învinuiesc reciproc, întrucît nu se mai știe, nene, de unde a început exact iureșul, cine a aruncat primul cu piatra și care a pus mai întîi mîna pe pulan. Suporterii au întrecut clar măsura (huo, lighioanelor!), da' și jandarmii au lucrat cu jumătăți de măsură (rușine, rușine, rușine să vă fie!), fiind evident mai îngăduitori cu constănțenii decît cu bucureștenii. Și tot ca de obicei, unii se consolează cu argumente false: bine baremi că n-au murit oameni… Fiți pe pace! Dacă treaba merge tot așa, or să moară! Din hățișul de justificări ale așa-zișilor ultras (brute, mai pe românește) rezultă o chestie care ne privește pe toți, la nivel de societate: moșule, e bune și regulile, da' mai ales pentru alții! Astfel, se tot semnează protocoale între Jandarmerie și Galerie, pentru ca, într-un abrupt final, nimeni să nu le mai respecte. Sub aceste contondente auspicii, fotbalul românesc întîmpină cel mai important episod internațional din ultimii ani. Suporterii lu' Dinamo au dat un semnal în competiția internă. Fie ca ăia de la Rapid și Steaua să ne consacre pretutindeni în Europa! Și, dacă nu se lasă cu fotbal, măcar să iasă cu bătaie, să ne pomenească întreg continentul, că ne-a cam uitat de la mineriade încoace! Greșim cu ceva, stimați cititori? Bă, poate vreți un cap în gură!

Viorel MOȚOC

Cît a fost Dinamo-Farul? Nu știu, frate, ce mă-ntrebi pe mine? Io am fost să mă bat cu jandarmii! Sincer, mie nici nu-mi place fotbalul, nu-i înțeleg pe-ăia care fac așa o pasiune din 22 de analfabeți care plimbă 25 de minute o minge pe teren, pînă ne evacuează pe noi...

Suporter dinamovist care nu ține cu tot dinadinsul de scaun, ci-l aruncă direct în capul jandarmilor

poziție de moftsaid

bîrfe din sport

● **Emil Grădinescu, Radu Naum și Cosmin Cernat au statut de vedetă TVR, ceea ce ar însemna un fel de exclusivitate a postului asupra comentatorilor sportivi distinși cu un spor baban la salariu. Bogdan Cosmescu, Dragoș Bocanaciu, Sorin Hobana, Narcis Șelaru, tot de la Sportul televiziunii publice, nu au statut de vedetă. Știți ce au, însă, în comun, și unii, și alții? Faptul că li se permite să comenteze la Eurosport, pe bani, desigur. Numai că această permisiune se oprește la redactori, operatorilor fiindu-le interzis ca, în timpul liber, să muncească la o transmisie sau la o filmare pentru alte televiziuni, inclusiv Eurosport.**

Eva Henţigova

Avem o ţară. Cum procedăm?

– indexul altor evenimente –

Furt cu gust tamar

Un puști de 18 ani din Arad și-a jefuit propria mătușă, furîndu-i bijuteriile. Presa a speculat că adolescentul s-a inspirat din cazul mătușii Tamara, însă nu e chiar așa. Dacă Năstase ar fi furat bijuteriile mătușii sale, nu le-ar fi vîndut direct, le-ar fi purtat un pic înainte.

Căpitan la 15 ani închisoare

Un căpitan român, găsit băut la bordul navei sale, a fost condamnat la închisoare de autoritățile britanice după ce nava pe care o pilota a eșuat în Canalul Mînecii. Dar ce-au avut englezii cu bietul om? A adormit la timonă și a eșuat pe contrasens? Ce mi se mai pare interesant aici e că, la viteza cu care merg vapoarele, dacă ar exista emisiunea *Reflecții maritime*, nimeni n-ar putea să spună „Unde vă grăbeați, domnule căpitan?“.

Unde nu-i captură, vai de picioare

Pe aeroportul din Timișoara a fost făcută o captură de un kilogram de cocaină, ascuns de niște cetățeni chilieni în 15 crose de golf. Păi, cum să nu fie suspecți niște chilieni cu crose de golf? Ce să facă chilienii cu crose? Dacă aveau niște păsări flamingo împăiate cu care spuneau că joacă golf, erau mai credibili.

6 Bufeet under

Senatorii își vor amenaja un bufet la 9 metri sub pămînt, la serviciu, unde să mănînce. Deci senatorii noștri au început să mănînce sub pămînt. Din punctul ăsta de vedere seamănă cu niște rîme, cu diferența că rîmele sînt mai curate și nu au ochi pentru mașini scumpe.

Discurs la seral

Un elev din Bacău care s-a clasat pe locul doi în clasamentul național al unui concurs internațional de limba engleză a fost invitat la Palatul Buckingham să țină un discurs în limba engleză, însă statul nu vrea să îi plătească deplasarea. Păi, normal că nu vrea. Dacă discursul copilului conținea informații despre rolul strategic, geopolitic al României, evoluția ultimelor eforturi anticorupție și Axa Washington-Londra-București, i-ar fi plătit și diurnă, și consilieră, chiar dacă nu știa prea bine engleza.

Ciuperci combustibile

Prahoveanul Iustin Capra a inventat o mașină care consumă în medie cam un litru de combustibil la suta de kilometri. Felicităm eforturile prahoveanului, dar, din păcate, se știe că mașina ideală pentru români nu e aia care consumă, ci aia care produce, fură sau cară combustibil.

Cronicarul
Grigore după Ureche

5 948381 111142 12

contraeditorial

Băsescu îl va da în gât pe Băsescu

De când a început răfuiala dintre Băsescu și Patriciu, scuze, Tăriceanu, s-a lansat o modă a partizanatelor. Cum te-ntorci și cum te-nvârți, dai fie de înverșunați acuzatori ai dictatorului Băsescu, fie de susținători ai luptătorului anticorupție Băsescu. În ce mă privește, până să apuc să optez pentru vreuna dintre paradigme, m-am trezit împins în prima categorie chiar de jupânul în cestiune. Eram, car' va să zică, parte a unui grup de presă manipulat de un grup de interese de natură patriciană, drept care am fost supus controlului la conturi ca un spălător de bani de rând. Asta după ce în *Academia Caţavencu* s-a scris despre Elena Udrea că ar fi practicat traficul de influență în favoarea Cocoșelului dânsei. Ei bine, uite că n-am să accept această înregimentare și am să-mi respect dreptul la opțiune contra naturii: în ciuda prezumțiilor prezidențiale, eu nu mă pot poziționa, ca ziarist, la nivelul meschin al propriilor mele interese. Pot face abstracție de ele în favoarea cititorului, așa cum președintele nu reușește, în favoarea alegătorilor. Așa se face că, iată, am libertatea să descopăr nu nuanțe ale conflictului Băsescu-Tăriceanu, ci mult mai intime încăierări ale lui Băsescu cu sine însuși. Imaginea acestui conflict interior mi-a fost revelată de atitudinea președintelui față de două probleme fierbinți pentru noi: corupția și securitatea. Corupția (și, implicit, reforma Justiției) a fost atacată mai ferm decât de orice predecesor. Iar când spun *predecesor,* nu mă pot gândi decât la Emil Constantinescu, pentru că ceilalți – Iliescu și Năstase – n-au făcut decât să creeze problema. Deci, față de Emil, oricât i-ar enerva pe amândoi comparația, Traian a fost infinit mai hotărât. El a început prin a crea o breșă fără precedent în istoria recentă: a numit un ministru al Justiției care nu avea dependențe față de nici un partid. Deci nici față de vreun sponsor. Cu alte cuvinte, Monica Macovei a primit mână liberă să rezolve cea mai dură problemă a României – impunitatea marilor corupți. Și Monica a făcut ceea ce a crezut ea că e mai bine, în condițiile în care Uniunea Europeană urla după câteva dosare de pești mari, iar poporul gemea de sărăcie la umbra unei bande de lichele nu numai corupte, ci și arogante și cu multe case. Copilul reformei Macovei este DNA-ul, o instituție fără Dumnezeu, care a început să lucreze împotriva cutumelor autohtone, adică fără filtrul politic. Drept care a și declanșat furia celor vizați, imunii din Parlament. În același timp, Băsescu a fost provocat, în diferite situații, să se pronunțe în problema fostei Securități. O primă dată, în campania electorală, înainte de a fi fost ales. Atunci a promis că dosarele Securității vor fi deschise. După ce s-a încălțat cu botoșeii de președinte, și-a pierdut elanul. A fost, de exemplu, de acord cu Timofte și Onișoru – care, în calitate de director CNSAS, s-a dovedit a fi actual colaborator al fostei Securități CNSAS – ca SRI-ul să predea doar o parte (8 kilometri de arhivă din totalul de 12) dintre dosare. Mai apoi n-a protestat când Timofte și Onișoru au mimat selecția restului de dosare. Acum, l-a propus din partea Cotroceniului, ca membru CNSAS, pe Dragoș Petrescu, istoric reclamat de colegii din Institutul Român de Istorie Recentă că ar fi boicotat demascarea ofițerilor de Securitate. Aici se cuvine să facem o precizare. Corupția, în România, s-a născut și dezvoltat pe cernoziomul relațiilor foștilor ofițeri de Securitate și nomenclaturiști. Cel mai bun argument pentru această teorie este topul celor 300 de oameni bogați, între care doar câțiva n-au avut raporturi de serviciu cu fosta Securitate. Or, când pe de o parte ataci corupția pe bune cu reforma Macovei și cu procurorul Morar, iar pe de altă parte boicotezi deconspirarea rețelelor de corupți, lăsându-l pe Timofte în funcție sau promovându-l pe Dragoș Petrescu în CNSAS, ceva nu e în regulă cu bibilica președintelui. Singura ipoteză viabilă ar rămâne că Băsescu este mai puțin corupt decât e securist.

Mircea TOMA

Săptămîna românilor

Știi de ce plînge Chitaaaaruuu...

Mircea Geoană, acest MM Stoica al PSD-ului... ni se pare așa de bună gluma, că ne-am opri aici, dar trebuie să mai scriem ceva, să nu fie spațiul gol cu o singură glumă. Ca o glumă e și tot ce zice Geoană, cînd se umflă ca un Donald Rățoiu' din plastic și, cu o voce de bibilică, anunță că nu va mai tolera... ha, ha, ha, de ce nu merge Geoană la grădiniță, să se răstească la copii? Poate l-ar crede mai mult. Săracu' PSD: a rămas să fie condus de un puștiulică, să nu pice puterea iar la un moșulică. O constatare gravă: PSD n-are clasă de mijloc. Ca vîrstă. Destul de nasol. Adică au numai miliardari, ori foarte bătrîni, ori foarte puberi. Pe mîna cui va intra partidul? Mai bine s-ar face un fel de concurs ca la Eurovision, în care să aleagă poporul, că și așa se dă PSD-ul partid al mîrlanului. Adică să se adune Mitrea, Ponta, Geoană, Iliescu și ceilalți mari lideri ai fostului partid. De guvernămînt. Așa, și apoi să înceapă să danseze, ca să motiveze publicul să voteze cine să fie liderul! Adică, să fie ca la *Ciao, Darwin!* Geoană să scoată șerpi cu mîna goală dintr-o oliță, Mitrea să interpreteze o manea în duet cu Carmen Șerban, Ponta să patineze cu bocanci de asfaltator pe o pîrtie cu unt, în fine, tot circul ca să atragă populația să voteze pe CEL MAI BUN. Pe cel mai bun la gargară, la mîncat crocodili cu mustar – ăsta ar fi cel mai bun de președinte în partidul social-democrat. Că, oricum, cea mai serioasă chestie în PSD e mustața aia de gabor cu pălărie a lui Mitrea. Și mai uite o propunere. Noua conducere a partidului să fie aleasă festiv în cadrul unui Revelion Vanghelie, peste o lună-două, în aprilie sau mai. Mic, sarmale, Gheorghe Gheorghiu și social-democrație, iată rețeta pentru un partid care vrea să preia puterea de la popor! ➠

Fanii echipelor de fotbal se bat mai nou pe stadioane ca Ahile cu Hector, Troilus cu Cresida, Kant cu Laplace, Bumbești cu Livezeni, ca Alecu Chitaru cu șeful de la Agenția Domeniilor Statului. Mai mult, s-a ajuns la aberația ca meciul să se joace în tribune, pe spectatori nemaiinteresîndu-i ce se întîmplă pe teren, ci numai rezultatul meciului lor cu jandarmii. Astfel, ar trebui lansat un nou campionat, pe gustul bătăușilor din cauza cărora nu mai poți să te duci la un meci după ce ieși de la Biblioteca Centrală Universitară: FC (Fotbal cu Cafteală) Galeria lu' Dinamo cu FC Jandarmii Constanța, FC Galeria lu' Steaua cu FC Galeria lu' Rapid. Să fie calificări, cupe și campionate de bătaie, ca să nu mai fie încurcată lumea care vine la stadion pentru fotbal și nu pentru bătaie. Păi, să se bată galeriile cu o oră înainte, să-și scoată ochii și să se taie cu săbiile, după care, satisfăcuți că au rămas fără o mînă și un picior, să se care acasă – abia apoi putînd să înceapă și meciul, pentru suporterii de fotbal.

Cronică
a lu' Ştefan a Petrei

...Numele: Chitaru.
Deci, buletin, seria, număru'...
așa... Și vreți să intrați în audiență
la domnu' președinte Băsescu... Bun!
Arme albe aveți asupra dumneavoastră?
Da? O bîtă de baseball, un cuțit și
două săbii ninja? Bine... Atunci
intrați, că vă văd om serios cu
geacă de piele!

Văzînd că Gigi Becali s-a descurcat bine-mersi cu terenurile de la Armată, Alecu Chitaru a vrut să dea și el o țeapă statului. Și atunci l-a înjunghiat pe directorul Agenției Domeniilor Statului.

Vești bune

Ora de iarnă nu-i ca ora de vară

➠ Românii au trecut oficial la ora de vară. Ați auzit, dom' manager general? E deja vară! Deci, putem să cerem să ni se dea concediu de vară. Eu vreau să-mi iau acum două săptămîni să mă duc la munte unde, dacă am noroc, mai prind puțină zăpadă… După aia vine Paștele, deci cîteva zile o să merg la țară… Imediat e 1 Mai, deci iar liber – merg la Vama Veche. Și după aceea vine luna iulie, cînd tot angajatul trebuie să aibă concediu să meargă la mare.

➠ Antonie Iorgovan a fost exclus din PSD filiala Caraș-Severin din cauza unor declarații deplasate pe care le-a făcut în ultima perioadă. Dacă ținem cont că dînsului i se mai spune și „tatăl hoților“, atunci ne este teamă ca, după acest divorț, Iorgovan nu cumva să fie obligat să plătească pensie alimentară PSD-ului care, așa cum se știe, este mama lor.

Străbuna Vestire